MARK RIBES
REŢEAUA UCIGAŞĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Colecţia Enigma Z, nr. 88
EDITURA BOGDANA
Bucureşti, 2002

CAPITOLUL I

În dimineaţa aceea, intrând în biroul directorului său, Jules înţelese imediat că Bătrânul nu era chiar bine dispus.

— Ceva nu e-n regulă?

— Ascultă, Jules, începând din momentul ăsta, când ne întâlnim, să mă întrebi mai bine ce-i în regulă, ar fi mai simplu. Nimic nu e în regulă. Mi se dau ordine care sunt anulate o oră mai târziu, sunt luat la rost, mi se dau dispoziţii care nu ţin cont de realitate, un întreg spanac.

— De ce nu demisionaţi, în aceste condiţii?

— Nu demisionez pentru că-mi place munca asta, pentru că-mi plac băieţii cu care lucrez, pentru că am datoria să-i apăr pe cei care au încredere în mine. Poţi să înţelegi asta?

— Da, perfect.

— Stai jos, vreau să-ţi vorbesc.

Jules se aşează. Bătrânul se uită la el încruntat şi mormăi:

— O să-ţi pun o întrebare idioată, dar sunt obligat s-o fac. E un fel de introducere. Ce ştii despre ASEAN?

Jules schiţă un zâmbet.

— Ştiu că nu e numele unui individ suspect, ci numele unei asociaţii a unor ţări din Asia de Sud-Est.

— Exact, ai câştigat. *Association of South-East Asian Naţions* în engleză. Cinci ţări au creat această asociaţie în 1967 ca să promoveze pacea, libertatea şi neutralitatea în regiunea lor. E vorba de Indonezia, de Filipine, de Malayezia, de Thailanda şi de Singapore. Dar aceste frumoase declaraţii de principii ascund o realitate mai concretă, mai vulgară, cred

că bănuieşti. În realitate, guvernele acestor cinci naţiuni aveau un obiectiv precis: formarea unui fel de „Piaţă Comună” pentru a favoriza progresul economic al comunităţii lor. În fine, au luat drept

model piaţa noastră comună europeană, dar au făcut ceva mai mult decât noi. Mult mai mult! E un lucru pe care nimeni nu-l ştie în Occident, darnu-i o glumă: *ţările dinaseanau cunoscut în aceşti ultimi ani indicii de creştere cei mai mari din lumel* E vorba de creşterea economică, bineînţeles.

Jules ridică din sprâncene, se uită la şeful lui cu un aer mirat şi întrebă pe un ton calm:

— Presupun că această mică expunere ar trebui să mă intereseze?

— Bineînţeles. Ai vizitat cele cinci ţări, ştiu asta, şi ai îndeplinit acolo diferite misiuni, după cum spun dosarele. Ai fi dispus să te întorci acolo?

— Şi încă cum! Totdeauna mi-a plăcut această parte a Asiei. Am o mulţime de prieteni în această parte de lume. Dar despre ce e vorba de fapt?

— O problemă de bani, de concurenţă comercială, de debuşeuri economice, de rivalitate industrială.

Jules clipi nedumerit.

— Vă schimbaţi specialitatea? Serviciul se transformă în altceva?

— Da. Poate că e cam trist, dar ăsta e adevărul. Nu ni se mai cere să subtilizăm planurile unui nou aparat atomic, ci să şterpelim clientela vecinului. E vorba tot de război, să fie clar, dar pe alt plan. Uzinele noastre dau faliment, şomerii sunt din ce în ce mai numeroşi, nivelul de trai scade vertiginos, e timpul să reacţionăm.

— Uşor de zis. Dar cum?

— Pregătind viitorul.

— Îmi dai misiunea să pregătesc viitorul? insistă Jules netulburat.

— Pur şi simplu, confirmă Bătrânul. Îţi voi da o cifră care

trebuie să-ţi rămână permanent în minte. *În anul 2025, adică mâine, vor fi un miliard două sute cincizeci de milioane de chinezi!* îţi dai seama! Statele Unite, Rusia şi Occidentul la un loc abia dacă vor ajunge la jumătate din această cifră colosală. Şi aceşti oameni vor trebui hrăniţi, îmbrăcaţi, echipaţi, instruiţi. Pe scurt,

comerţul mondial se va deplasa spre China şi noi trebuie să ajungem pe această piaţă la momentul potrivit. ASEAN se ocupă încă de pe acum de lucrul ăsta. Trebuie şi noi să ne gândim la el.

Jules dădu din cap fără să răspundă. Aprinse o ţigară, se uită calm la Bătrân şi zise:

— Mulţumesc că m-ai lămurit. Şi acum să ne referim la lucruri concrete. *Unde voi fi trimişi*

— La Hong Kong.

— OK, îmi place. Ce fac la Hong Kong?

— Trei lucruri. Unu: încerci să afli cine sabotează debuşeurile noastre în această regiune. Comenzile noastre au scăzut în această regiune în proporţii catastrofale, *anormale.* E ceva necurat la mijloc. Poate că preţurile noastre nu sunt destul de competitive, dar asta nu explică un declin comercial atât de drastic. Doi: întreţii contacte şi ţeşi legături pe termen cât mai lung. Trei: descoperi motivele dezagregării vechii noastre reţele MAPI din care ultimele două elemente mai sunt încă la post, dar nu mai produc aproape nimic valabil.

— Ce e reţeaua asta MAPI?

— O reprezentanţă pe care am instalat-o la Hong Kong în urmă cu aproape şase ani. A obţinut rezultate excelente timp de patru-cinci ani, apoi totul s-a deteriorat din motive misterioase. Cei doi agenţi care se află acolo ne furnizează din când în când informaţii, dar analiştii Serviciului pretind că e marfa de mâna a doua. Trebuie să te lămureşti la faţa locului.

— Ce acoperire are această reţea?

— O mică firmă fantomă pe care am creat-o în acest scop:

OFINDEC. Astea sunt iniţialele pentru *Oficiul Intercontinental de Documentare Economică,* un birou modest cu o secretară, un telex şi un contabil chinez care se ocupă de treburile curente.

— Aş putea folosi acest birou ca bază operaţională?

— Da, la nevoie, *dar nu la intrarea în joc.* Va trebui mai întâi să te convingi că locul e „sănătos”.

— Bineînţeles. Din cele trei obiective pe care le-ai enumerat, care e obiectivul prioritar?

— Să recrutezi corespondenţi serioşi şi competenţi în fiecare din ţările din ASEAN.

— Dacă e să traduc asta, ar însemna că trebuie să descopăr informatori bine plasaţi în cele cinci capitale: Manila, Singapore, Bangkok, Kuala Lumpur şi Djakarta? Adevărat?

— Da, exact.

— Va costa sume astronomice.

— Nu, nu neapărat. Dacă reuşeşti să intri pe fir cu o organizaţie care deja funcţionează la faţa locului, costurile vor fi foarte mici. Natural, tu vei hotărî la faţa locului. Hong Kong-ul e un oraş periculos.

— În zilele noastre, toate oraşele sunt periculoase, zise Jules.

— Adevărat, admise Bătrânul, dar Hong Kong-ul este un cuib de spioni redutabil, toată lumea ştie asta.

— Care va fi acoperirea mea?

— Societatea Cophysic. În calitate de director comercial al acestei firme, deplasările tale vor fi justificate în modul cel mai credibil. În plus, vei beneficia de asistenţa obişnuiţilor tăi adjuncţi: Fondane şi Legay.

— Când plec?

— Peste o săptămână. Avem nevoie de acest răgaz pentru a pune la punct detaliile. Vei dispune de creditele indispensabile şi ţi se va pune la dispoziţie o documentaţie foarte serioasă referitoare la punctele de sprijin eventuale

care ar trebui să-ţi permită să angajezi tratative în mediile interesante.

— Cât timp ar putea dura experienţa?

— Planul asupra căruia s-a convenit la nivel înalt prevede o perioadă de încercare de patruzeci de zile pentru început. După expirarea acestui termen, vom face un bilanţ şi vom vedea dacă e cazul să continuăm.

— Mi se pare bine gândit.

— Eşti optimist, zise Bătrânul rânjind. Eu cerusem şase luni.

— O treabă de felul ăsta e ca maioneza: se taie sau nu se taie. După şase săptămâni, voi şti dacă putem juca partida sau nu. Cât priveşte rezultatele concrete, palpabile, asta e altă treabă. Presupun că ţările din ASEAN nu au intenţia să facă cuiva cadouri?

— Nici vorbă. Sau doar cadouri în stil asiatic: *îmi dai – îţi dau.* În privinţa asta vei avea informaţii. Specialiştii noştri îţi pregătesc nişte dosare bine documentate. Între timp, poţi să foloseşti biroul 61 ca să aduni documentele şi să te întâlneşti cu colaboratorii.

— OK.

— Pot considera acceptarea ta ca fiind definitivă?

— Cât se poate de definitivă, zise Jules cu convingere.

Apoi adăugă:

— Şi ca să nu ascund nimic, sunt încântat să iau parte la toată povestea asta. Îmi place foarte mult Parisul, e cel mai frumos oraş din lume, dar în momentul ăsta nu mă simt prea în largul meu aici şi doresc să mai plec.

— Perfect, zise Bătrânul. Nu-mi rămâne decât să-ţi amintesc directiva tradiţională, valabilă atât pentru tine cât şi pentru asistenţii tăi. Dacă dai de necaz, Franţa te lasă baltă ca pe un şoşon uzat, nu uita asta. Pentru guvern ca şi pentru mine, nu exişti.

— Cunosc refrenul.

— Ei bine, nu te mai reţin. Ne vedem mâine.

Jules plecă.

Fe-ri-cit| Ştia deja ce va face când va ajunge la Hong Kong.

CAPITOLUL II

După o călătorie fără probleme la bordul unui avion Air France, Jules sosi la Hong Kong puţin după orele şaisprezece, ora locală. Luă un taxi de la aeroportul Kai-Tak ca să ajungă în *Peninsulă,* la Kowloon.

În seara aceea de la jumătatea lunii februarie, timpul era din ce în ce mai plăcut. Umiditatea aerului, caracteristică ţărilor din sud-estul asiatic, era cât se poate de suportabilă.

Jules alesese *Peninsula* deoarece îndrăgea foarte mult acel hotel vechi al cărui farmec puţin desuet oferea mult confort: camere spaţioase, saloane imense, personal cu un anumit respect faţă de călătorii europeni. Hotelul nu era nici modern, nici funcţional, ceea ce pleda în favoarea lui.

Camera 411 era o încăpere frumoasă, dreptunghiulară, mobilată după moda veche, cu perdele curate, covoare luxoase dar puţin cam „obosite”, două paturi primitoare şi o sală de baie prevăzută cu tot confortul.

Jules se instală, făcu un duş, îmbrăcă o cămaşă albă şi un costum gri. După care, încântat că se simţea atât de bine, se duse la restaurantul de la primul etaj, unde avu norocul să găsească o masă situată lângă una dintre ferestre.

Contemplă cu emoţie vederea sublimă care se întindea sub ochii lui: tot golful Hong Kong unde scânteiau, ca nişte stele terestre, luminile ţărmului, colinelor, ambarcaţiunilor. Prima dată când descoperise acest spectacol feeric, crezuse că era unul dintre locurile cele mai frumoase de pe lume; iar acum, după atâţia ani, avea certitudinea că nu se înşelase. Nici măcar celebrul golf de la Rio nu-i provocase un sentiment mai tulburător.

Cina fu la înălţimea circumstanţelor: perfectă. Deoarece alesese un meniu italian, Jules se întrebă încă o dată din ce motiv misterios nu se delectase niciodată cu mâncăruri italiene mai bune ca la Hong Kong, în *Peninsula.* Încă una din ciudăţeniile existenţei!.

11

Urcă în camera lui şi, la zece fix, telefonă la hotelul *Ambassador.*

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Legay, zise el în engleză.

— *One moment, pleaşe,* răspunse centralista.

După câteva secunde, îţi receptor se auzi vocea aspră a lui Legay:

— Jean Legay.

— Salut, eu simt.

— OK. Ai călătorit bine?

— Da. N-ai nimic spepial să-mi spui?

— Nu, totul merge normal, zise Legay. Fondane e la *Miramar* şi am vorbit deja cu el la telefon. Camera 404. Nicio schimbare de program?

— Nu. Numărul camerei tale?

— 208.

— S-a notat. Ne vedem mâine la orele doisprezece, la barul hotelului meu. În seara asta eşti liber. Noapte bună.

Jules închise liniştit. Totul mergea bine. Andre Fondane şi Jean Legay, ajutoarele lui, veniseră la Hong Kong cu douăzeci şi patru de ore înaintea lui, separat, şi acum erau amândoi la post.

Jules ridică receptorul telefonului şi ceru alt număr. O'voce feminină îi răspunse în engleză:

— *Frolic Bar, gdod evening.*

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Tony Jill.

— Să văd dacă e aici. O secundă, vă rog.

După un minut, vocea lui Tony Jill răsună în receptor:

— Cine e la telefon?

— O surpriză, Tony. Sunt Jules Everett.

— Domnul Everett. De unde sunaţi?

— Sunt la Kowloon. Am sosit în seara asta şi te-am şi sunat.

— Ce bine-mi pare că sunteţi aici! V-aţi instalat la *Peninsula,* bineînţeles?

— Bineînţeles.

— Doriţi să ne vedem?

— Da, dacă e posibil.

— Cum să nu, ştiti foarte bine. Sunteţi liber acum?

— JDa.

12

— Să fac un salt până la hotel sau veniţi să bem un păhărel aici?

— PesteA zece minute voi fi la *Frolic.*

— OK. Îmi pare foarte bine.

Jules închise şi ieşi.

Nathan Road, artera principală din Kowloon care trece pe lângă *Peninsula,* era cuprinsă de agitaţia nocturnă obişnuită. O mulţime de oameni se plimbau pe lângă magazinele luminate. Turişti veniţi din cele patru colţuri ale lumii se amestecau cu populaţia autohtonă dominată de chinezi de toate condiţiile. Strada strălucea de puzderia de neoane agresive.

Jules deschise uşa de sticlă de la *Frolic Bar,* o cafenea mare şi modernă unde se înghesuia o clientelă zgomotoasă. Tony Jill, în picioare în faţa barului, flecărea cu casiera localului, o chinezoaică încântătoare de vreo treizeci de ani, cu un păr negru coafat cu mare grijă.

Tony Jill, un metis de patruzeci şi cinci de ani, era înalt, solid, cu o faţă mare şi rotundă, păr negru, o expresie serioasă şi ochi rfbgri uşor oblici. Bărbatul afişa o expresie nepăsătoare, puţin detaşată, dar privirea lui de pătrunzătoare vedea şi înregistra totul. Tot anul purta un pardesiu de gabardină albastră, lipsit de prospeţime, dar al cărui aspect modest îi permitea să treacă neobservat.

Tony Jill nu vorbea niciodată despre el; nici viaţa lui particulară şi nici viaţa profesională nu erau evocate în conversaţiile sale; când i se puneau întrebări despre acest subiect, răspunsurile lui erau totdeauna evazive. În realitate, şi Jules ghicise asta de foarte multă vreme, Tony era unul dintre acei poliţişti în civil a cărui sarcină era să ia parte la viaţa nocturnă şi să observe ce se petrece.

Jules era aproape sigur că metisul făcea parte din una

dintre brigăzile speciale care făceau joncţiunea cu oamenii din TRIAD, organizaţia secretă care guverna lumea gangsterilor, care controla activităţile interlope şi avea propria ei poliţie. Prostituţia, drogurile, tripourile şi alte locuri interzise prin lege nu pot să existe fără acordul acestei mafii care conduce acest univers malefic cu o mână de fier.

13

Poliţia oficială avea încredere în TRIAD care reprima ea însăşi, cu o mare ferocitate, dezordinile comise de afiliaţii ei. La Hong Kong nu existau nici agresiuni nocturne, ’nici violuri, nici atacuri împotriva turiştilor şi nici jefuirea magazinelor. Hong Kong-ul e noaptea oraşul cel mai sigur de pe planetă.

— Ce doriţi să beţi? îl întrebă Tony Jill.

— Eu trebuie să-ţi pun întrebarea asta, Tony. Eşti invitatul meu.

— Nici vorbă! răspunse metisul. Sunteţi invitatul meu. Aici sunt la mine acasă.

De fiecare dată se juca aceeaşi piesă. Jules capitulă şi zise zâmbind:

— Atunci un whisky mic.

Metisul făcu un semn unuia dintre chelneri şi comandă un whisky pentru invitatul său şi altul pentru el. Apoi, se uită cu prietenie la Jules şi întrebă:

— Turist? Ca ultima dată?

— Nu, de data asta, nu, recunoscu Jules. Am venit din motive profesionale. Scopul meu principal este să fac afaceri în această parte de lume şi, colateral, să efectuez o mică anchetă. Dar vom mai vorbi despre asta.

Ciocniră. Tony Jill, cu tact şi discreţie, nu puse decât o singură întrebare:

— Aveţi nevoie de mine?

— Da.

— Doriţi o persoană plăcută, tânără, drăguţă şi curată ca să vă ţină companie pe durata şederii la Hong Kong?

— Nu în seara asta, dar o să mă gândesc la propunerea ta. Ştiu că eşti un prieten preţios în privinţa asta. Dar e vorba de

altceva. Îmi vei spune sincer dacă poţi sau nu să mă ajuţi. Vreau să intru în legătură cu cineva care ar putea să-mi dea informaţii serioase despre lumea afacerilor din regiune, cineva cu relaţii la Singapore, la Kuala Lumpur, la Manila, la Bangkok, la Djakarta şi chiar la Tokyo sau la Canton. Vreau să vând instrumente de măsură pentru industria de vârf şi cred că marfa mea ar putea să intereseze multe societăţi. Dar nu vreau să mă arunc orbeşte, înţelegi ce vreau să spun?

14

Tony Jill dădu din cap fără să răspundă. Jules continuă:

— Pieţele astea nu sunt uşor de cucerit, toată lumea ştie asta. Dar uneori e destul să ai o introducere bună ca să reuşeşti să faci o breşă.

— Ţările din ASEAN constituie un fel de vânătoare păzită, murmură metisul. E la fel ca Piaţa Comună din Europa. Ar fi bine să luaţi ca bază de pornire Singapore.

— Da, desigur, dar la Singapore voi fi reperat foarte repede. Şi suspectat. Oamenii care ţin manetele de comandă la Singapore îşi apără poziţiile cu pistolul-mitralieră.

— E un punct de vedere, evident, admise Tony Jill.

Băură în tăcere. Apoi, metisul, care dădea dovadă de o mare atenţie în ciuda aerului său puţin cam absent, întrebă:

— Şi al doilea motiv, acea anchetă de care vorbeaţi?

— E o poveste cam în afara obiectivelor mele personale. Ministerul francez al Afacerilor Economice a fost frapat de numărul mare de comenzi pe care le-a pierdut în această regiune în cursul ultimilor doi-trei ani. E posibil ca de vină să fie tarifele noastre, dar cei de la Paris se întreabă dacă nu cumva mai e şi altceva. Unii dintre industriaşii noştri sunt convinşi că simt victimele unui atac sistematic organizat de un grup de indivizi plătiţi de ASEAN. Ce crezi?

— Cred că e perfect plauzibil.

— Trebuie să-ţi spun că această anchetă nu e prioritară pentru mine. Am promis să fac un raport dacă voi remarca fapte anormale, atâta tot. Pe mine mă interesează în primul rând să-mi vând produsele.

— Dacă pot să vă ajut, o voi face, sper că nu vă îndoiţi de asta. Sunteţi prietenul meu şi vă vorbesc cât se poate de sincer. Şi iubesc Franţa. Ne putem vedea mâine?

— Bineînţeles.

— Să zicem pe la cinci după-amiază, la barul hotelului *Peninsula*?

— Perfect.

— Mă voi gândi la problema asta. E posibil să găsesc pasărea rară de care aveţi nevoie. Nu promit nimic, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă.

CAPITOLUL III

A doua zi dimineaţă, Jules se duse la centrul comercial din Hong Kong, Victoria Central District, şi se prezentă la zece fix la sediul OFINDEC, de pe Pedder Street.

Oficiul Intercontinental de Documentaţie Economică îşi avea biroul la etajul cinci al unei clădiri deja vechi cu şapte etaje, masive şi greoaie, care amintea de perioada frumoasă a splendorii britanice.

Jules urcă până la etajul cinci cu un ascensor obosit, ieşi pe palier, căută uşa oficiului, găsi plăcuţa de cupru şi apăsă pe butonul soneriei.

O femeie de vreo patruzeci de ani, cu o faţă severă, cu păr şaten, îmbrăcată cu un taior negru, deschise şi se uită la vizitator cu o privire intrigată şi bănuitoare.

Jules zise:

— Vin de la Paris şi am o scrisoare de recomandare pentru domnul Duloche. Poate să mă primească?

— Intraţi, vă rog. Domnul Duloche lipseşte. Dar despre ce este vorba? Poate vă pot ajuta eu.

Jules intră în încăpere, o cameră dreptunghiulară de opt metri pe doisprezece, tristă, plină de praf, mobilată groaznic; mese standard, fişete metalice decolorate, afişe vechi ale SNCF-ului cu Notre-Dame, Versailles, portul Le Havre şi bazilica de la Lourdes!

Femeia îi arătă un scaun şi se aşeză la biroul ei. Apoi îl întrebă:

— Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Jules Everett şi sunt directorul comercial al unei societăţi care fabrică instrumente de măsură pentru industriile din domeniul petrolului şi atomului.

16

— Şi pentru ce doriţi să-l vedeţi pe directorul oficiului nostru?

— Am intenţia să prospectez pieţele din sud-estul asiatic şi aş dori să primesc informaţii, sfaturi, recomandări.

— Pot să vă întreb cine v-a îndrumat spre noi?

Jules inventă:.

— Unul dintre confraţii mei, domnul Toumier, de la Parfumurile Madurant.

— Nu-l cunosc pe acest domn, dar nu are importanţă. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, aveţi ghinion. Domnul Duloche este internat de patru săptămâni. Face un tratament pentru o afecţiune renală; acum e mai bine, dar ne-am speriat rău de tot.

— Şi domnul Joannet, directorul adjunct?

— Domnul Joannet se află în acest moment în misiune de prospectare la Manila.

— Într-adevăr, am ghinion, recunoscu Jules dezamăgit.

— Ce fel de informaţii speraţi să obţineţi de la noi?

— Persoane cu care să mă pot întâlni, firme susceptibile să se intereseze de produsele societăţii mele, într-un cuvânt, contacte valabile.

— La drept vorbind, dispunem de puţine lucruri în această branşă. Ne-am specializat mai ales în domeniul textil şi, chiar şi în această branşă, mărturisesc că suntem depăşiţi de evenimente. Poate că cei de la Paris nu-şi dau seama, dar piaţa Hong Kong-ului nu mai e ce era. Zvonurile alarmante care circulă de doi-trei ani în legătură cu viitorul Hong-Kong-ului au avut un efect dezastruos asupra pieţei. Capitalurile se tem de atitudinea Pekinului şi migrează spre locuri mai puţin ameninţate. Dacă îmi pot permite să vă dau un sfat, veţi avea tot interesul să vă reorientaţi spre Bangkok sau

Singapore.

— Dacă înţeleg bine, oficiul dumneavoastră nu e prea operaţional, zicând asta fără să vă ofensez?

— Nu mă ofensaţi, ceea ce spuneţi este perfect adevărat. Singura noastră activitate constă în trimiterea unui buletin lunar corespondenţilor noştri din ţările francofone.

— Îmi puteţi da un exemplar din acest buletin?

— Da, bineînţeles.

Se ridică pentru a lua un teanc de vreo zece foi dintr-un fişet şi întinse hârtiile lui Jules care le citi cu rapiditate.

— Aveţi dreptate, murmură el. Informaţiile astea prezintă prea puţin interes pentru mine. Ce surse aveţi?

— Surse?

— De unde provin informaţiile pe care le publicaţi în buletinul lunar?

— În general, sunt informaţii pe care le luăm din publicaţiile locale, mai ales chinezeşti.

— Citiţi în chineză?

— Nu, această treabă revine colaboratorului nostru, domnul Shiwung.

— Aş vrea să am o întrevedere cu acest domn.

— Nu vine la birou decât două după-amieze pe săptămână. Citeşte presa la domiciliu. Cum se ocupă şi de contabilitatea noastră, când vine aici ne înmânează note. Dar dacă credeţi că o întâlnire cu domnul Shiwung vă poate fi de folos, îl voi anunţa.

— Da, mi-ar face plăcere.

— Unde puteţi fi găsit?

— La *Peninsula.*

— Aveţi de gând să rămâneţi mai mult timp la Hong Kong?

— Cel puţin vreo zece zile.

— Vă voi telefona. Care ar fi orele care v-ar conveni cel mai mult?

— Să zicem la trei după-amiază, dar voi face în aşa fel încât să fiu liber la ora care îi va conveni cel mai bine

domnului… Puteţi să-mi mai repetaţi numele lui?

— Domnul Shiwung.

Jules scoase din buzunar o agendă şi un stilou.

— Cum se scrie?

Ea pronunţă pe litere:

— S… H… I… W… U… N… G.

— Presupun că e chinez?

— Da, dar vorbeşte perfect franceza. Prenumele său e Sato.

— Şi numele dumneavoastră, dacă se poate?

18

— Lurant.. Louise Lurant… L… U… R… A… N… T.

Jules murmură în timp ce scria:

— Doamna Louise Lurant.

— Domnişoara, îl corectă ea.

Jules dădu din cap, închise agenda, o puse în buzunar împreună cu stiloul şi se ridică să plece.

— Bun, voi aştepta veşti de la dumneavoastră, conchise el. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— N-aveţi pentru ce, pentru asta mă aflu aici.

— Presupun că primiţi puţine vizite?

— Într-adevăr, foarte puţine. Primim scrisori de la corespondenţii noştri. De altfel puţini francezi prospectează pieţele în această regiune.

— Nu credeţi că greşesc?

Ea luă o expresie sceptică.

— Să ştiţi, dragă domnule, că asiaticii ocupă aici poziţii dominante şi se apără cu îndârjire.

— Bănuiesc, dar când oferi produse care se află în avangarda pieţii, ai totdeauna o şansă. Societatea mea fabrică articole de o calitate tehnică incomparabilă.

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, vă urez noroc. Profitaţi. Japonezilor le va fi de ajuns mai puţin de un an ca să vă copieze produsele şi să vă scoată de pe piaţă practicând un preţ mai scăzut. De şase ani de când lucrez la Oficiu, am văzut de zeci de ori astfel de cazuri. Sunt foarte agresivi.

Sunt pe cale să cucerească lumea.

— Din păcate, ştiu.

Jules o părăsi pe secretara de la OFINDEC destul de demoralizat. Se pomeni pe Pedder Street, coti pe Des Voeux Road şi se pierdu în mulţimea care străbătea acea stradă, cea mai animată din centrul Hong Kong-ului. Era un timp minunat. Pe cer era chiar un soare palid, care dădea o notă de voioşie acelui decor ultrapitoresc: formele verticale multicolore cu caractere chinezeşti, tramvaiele verzi, autobuzele galbene şi roşii-un adevărat caleidoscop!

19

După ce se plimbă cam un sfert de oră, Jules se întoarse la Kowloon.

Cu puţin înainte de ora prânzului, intră în hotel şi se duse la barul imens de la parter. Îl reperă imediat pe prietenul său Jean Legay care se delecta cu un Martini la una din mese. Se apropie de el.

— Salut, Legay.

— Salut.

Jules se aşeză la masă. În acea clipă, elegant şi dezinvolt cu alura lui de play-boy, se apropie de ei şi Andre Fondane.

— Nicio mişcare, zise el cu jumătate de glas.

— Contrariul m-ar fi mirat! zise Jules rânjind. Stai jos şi comandă-mi un whisky. Am nevoie de un întăritor.

Legay şi Fondane se uitară la el. Jules mormăi:

— Bătrânul mi-a spus că ar fi vorba de o antenă în „hibernare”, dar am impresia că e o antenă moartă! Biroul acestui OFINDEC m-a dus cu gândul la o biserică veche dintr-un sat părăsit. E o mizerie, prăfuit, trist în draci. De altfel, n-am dat ochii decât cu secretara, o fată bătrână de cel puţin patruzeci de ani, care mi-a amintit de directoarea şcolii din copilăria mea. Vă asigur că am toate motivele să fiu deprimat trei luni de zile de acum încolo.

— Şi patronul Oficiului? întrebă Legay.

— Lipseşte din motive de boală. Directorul adjunct a plecat să se plimbe la Manila. Iar contabilul chinez lucrează mai ales

la domiciliu. I-am cerut o întâlnire.

Lui Jean Legay nu-i venea să creadă. Pentru Fondane, situaţia era mai curând amuzantă.

— În fond, zise el, Oficiul ăsta e o pâine albă care permite celor patru persoane să subziste fără să se obosească. Nu e chiar atât de rău.

— Pe banii contribuabilului francez, adăugă Legay încruntat, ca atâţia alţii.

Jules mormăi:

— Vă veţi ocupa de povestea asta în lipsă de altceva. Vă voi da informaţiile pe care le-am putut culege şi vă voi povesti

20

întâlnirea cu contabilul după ce voi da ochii cu el. Voi face un raport pe care îl vom trimite Bătrânului. Până atunci sunteţi în vacanţă.

*

* *

Cinci ore mai târziu, la acelaşi bar al hotelului *Peninsula,* Jules se întâlnea cu Tony Jill.

Jules încercă să scruteze fizionomia metisului şi murmură pe un ton uşor ironic:

— Mi-ar fi imposibil, Tony, să văd după faţa ta dacă-mi aduci veşti bune sau proaste.

— Nici eu nu ştiu dacă sunt bune sau nu, domnule Evertt. Mi s-a vorbit de o persoană care poate că ar putea să vă procure informaţiile care vă interesează, dar persoana respectivă nu e o persoană recomandabilă şi sunt obligat moralmente să vă pun în gardă. Vă asumaţi singur răspunderea.

— Un om prevenit face cât doi. Despre cine e vorba?

— De un englez care trăieşte la Hong Kong de trei ani. Un personaj pe care l-aş caracteriza ca fiind viciul în persoană.

CAPITOLUL IV

Jules ridică din sprâncene şi murmură:

— Vorbele tale mă uimesc, Tony, dar nu mă descurajează. Când spui că acest individ este viciul în persoană, din ce punct de vedere vorbeşti? Moral? Al vieţii private a personajului?

— Din toate punctele de vedere. Moravurile, mentalitatea lui, oamenii pe care îi frecventează şi restul.

— Îl cunoşti personal?

— Îl cunosc numai din vedere; e genul de personaj pe care eu nu-l frecventez. Aveţi bani de prăpădit?

— Tipul mai e şi venal pe deasupra?

— Nu direct, dar e de la sine înţeles. Dacă credeţi că merită să faceţi experienţa asta, vă voi explica cum stă treaba.

— OK. Accept.

— Vă repet că vă asumaţi în întregime toate riscurile. Suntem de acord asupra acestui punct? Nu-mi veţi face reproşuri dacă povestea asta ia o întorsătură proastă?

— Promit.

— Bun, să nu rămânem aici. Să ne plimbăm spre malul mării, iar eu am să vă dau detalii.

Părăsiră *Peninsula* şi, mergând unul lângă altul, o porniră spre Salisbury Road.

— Acest englez, despre care e vorba, se numeşte. Leremy Lodge. Are vreo 42–45 de ani. A fost profesor de economie politică, arată foarte bine şi ocupă postul de şef al compartimentului relaţii cu Publicul la BOFCO, un organism care grupează un anumit număr de industrii din Commonwealth.

— Cunosc BOFCO. E un fel de cameră de comerţ care face servicii marilor firme britanice şi celor din Commonwealth.

— Exact. Şi, se înţelege de la sine că, Jeremy Lodge cunoaşte multe lucruri. Schimburile comerciale cu ţările din ASEAN, cu China şi Japonia n-au secrete pentru el. Bineînţeles, cunoaşte dedesubtul cărţilor, ceea ce-i cel mai important în această parte a lumii. Cred că e exact genul de om care te interesează.

— Ideail, Tony. Eşti un prieten nepreţuit.

— Stai să vezi şi urmarea. Am auzit că Jeremy Lodge este aristocrat din naştere, că familia lui e bogată şi chiar deţine un castel istoric în Marea Britanie, dar că a lăsat totul baltă ca să vină la Hong Kong unde se simte mai în voia lui ca să-şi satisfacă viciile.

— Pari fascinat de povestea asta cu viciile, Tony. Totuşi e singurul lucru pe care nimeni nu a fost în stare să-l perfecţioneze. Strămoşii noştri au ştiut înaintea noastră tot ce ştim şi noi în această privinţă. Cu siguranţă că Jeremy Lodge n-a inventat nimic nou în acest domeniu.

— Probabil, dar pentru un bărbat de vârsta lui, inteligent, nobil, e ceva destul de rar, nu? Asta mă fascinează. Lodge consumă droguri, practică homosexualitatea, voyerismul, sado-masochismul şi, în plus, are o pasiune aproape morbidă pentru adolescenţii abia ajunşi la pubertate.

— Recunosc că e un evantai bogat, răspunse Jules. Dar e ceva ce nu se potriveşte în povestea asta. Dacă Jeremy Lodge are o situaţie frumoasă şi o familie bogată, de ce s-ar lăsa cumpărat?

— Nu e chiar atât de simplu, domnule Everett. Nu cu Jeremy Lodge veţi avea de-a face, ci cu... cu *prietenul* lui, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nu ştiu cum ar trebui să numesc asta. Amantul lui, ca să mă exprim într-un mod mai vulgar.

— Ah! înţeleg! Jeremylodge are un iubit şi lui va trebui să mă adresez?

— Da, exact. E vorba de un tânăr care are douăzeci şi trei de ani, care nu are avere, căruia îi place luxul şi care nu are nicio meserie. E un poet. Pe el îl cunosc. Îmi face uneori mici servicii şi viceversa. Îl cheamă Percy Nichols şi stă într-o garsonieră de pe Cameron Road, nu departe de-aici. I-am spus cine sunteţi şi

ce informaţii vă interesează. E de acord să încerce să vă satisfacă, dar nu gratis.

— E foarte normal.

— Doriţi să-l întâlniţi ca să vedeţi dacă puteţi aranja ceva?

— Cum să nu! Ocazia e prea frumoasă!

— Nu vreţi să vă mai gândiţi? Dacă intraţi într-o combinaţie cu Jeremy Lodge şi Percy Nichols, am impresia că nu va fi o chestie foarte liniştită.

— E mai bine decât nimic. Nu?

— Nu eu hotărăsc. Eu aş refuza. Dar e singura posibilitate pe care v-o pot oferi. Cel puţin în acest moment. Căci presupun că sunteţi grăbit?

— Da. Timpul înseamnă bani. În zilele noastre, factorul rapiditate e un factor esenţial pentru reuşita în materie de afaceri.

Tony Jill se uită la ceas.

— Sunteţi liber în acest moment?

— Liber ca pasărea cerului.

— Pot să vă duc la Percy Nichols şi să vi-l prezint.

— Formidabil! Hai să mergem imediat.

— Maşina mea e în parcarea hotelului.

Jules zise cu un dram de ironie:

— Eşti sigur că prietenul tău ne va putea primi?

— Percy Nichols nu e prietenul meu, domnule Everett, îl corectă Tony Jill cu un ton foarte serios. Uneori sunt în legătură cu el pentru unele lucruri care mă interesează, dar nu e prietenul meu. Acestea fiind zise, sunt sigur că va accepta să ne primească pentru că mi-am luat măsurile mele de precauţie înainte de a vă întâlni. A

— În fond, erai sigur că voi accepta cu ochii închişi această propunere?

— Cunoscându-vă aşa cum vă cunosc, am prevăzut răspunsul, în ciuda avertismentelor. Şi dacă aţi fi răspuns negativ, l-aş fi anunţat pe Nichols telefonându-i să nu ne aştepte.

Ajunseră în parcarea hotelului *Peninsula* şi urcară în Toyota albastră a lui Tony Jill. După un sfert de oră, maşina opri pe Cameron Road.

24

— Aici e, la etajul doi al acelei case de culoare roşie.

Coborâră din maşină.

Casa cu pricina era un imobil de cinci etaje, cu o faţadă îngustă şi prost întreţinută, al cărui parter era ocupat de un magazin de aparate electromenajere. Un pasaj lateral dădea acces la etaje.

Jules şi Jill urcară o scară veche din lemn cu treptele uzate. La etajul doi, metisul apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise după treizeci de secunde şi apăru un tânăr blond, cu ochii albaştri, faţa ovală, netedă şi bronzată. Purta pe el nişte blugi strâmţi şi o bluză roz în răscroiala căreia se putea vedea un lănţuc de aur. Un cercel albastru ca ochii lui îi împodobea lobul urechii drepte. În picioare avea papuci de casă chinezeşti din pânză brodată cu fir de aur.

— Salut, Tony! zise băiatul cu un zâmbet primitor.

— Bună ziua, Percy, zise metisul. Ţi-l prezint pe domnul Everett, prietenul despre care ţi-am vorbit.

— Fiţi bine venit, zise englezul întinzându-i mâna lui Everett.

Jules strânse mâna tânărului efeb care se uita la el cu o privire vioaie şi maliţioasă.

— Intraţi, vă rog, îi invită el trăgându-se într-o parte ca să-şi lase vizitatorii să intre.

Jules intră într-o garsonieră toată albă, mobilată cu câteva mobile moderne, decorată cu o sobrietate tipic japoneză: câteva covoare, fotolii joase, două mese joase. Totul era curat. Niciun tablou, nici măcar o gravură.

— Luaţi loc, zise Percy arătând spre fotolii. Pot să vă ofer o ceaşcă cu ceai?

Tony Jill scutură din cap.

— Mulţumesc, eu nu vreau nimic.

— Dumneavoastră, domnule Everett?

— Nu, mulţumesc, nu vreau ceai.

— Îmi pare rău, n-am în casă nicio picătură de alcool. Nu beau. Dar poate că v-ar face plăcere să filmaţi o ţigară cu marijuana?

— Mulţumesc, nu fumez decât ţigări franţuzeşti.

— Oh, ţigările franţuzeşti sunt o adevărată oroare! îţi rănesc gâtul. Dar dacă vreţi să fumaţi, o puteţi face, asta nu mă deranjează.

Cu acea politeţe plină de atenţii care e deseori apanajul oamenilor de soiul său, Percy Nichols se duse să aducă o scrumieră pe care o puse pe masă, la îndemâna lui Everett.

Apoi se aşeză turceşte pe podea, uitându-se la Everett cum îşi aprinde ţigara şi zicând cu o voce blândă:

— Prietenul nostru Tony mi-a vorbit de problema dumneavoastră. Aţi dori să aveţi informaţii despre afacerile ţărilor din ASEAN. Exact?

— Da.

— După spusele lui Tony, sunteţi un industriaş?

— Exact. Societatea mea fabrică instrumente de măsură pentru industriile petroliere şi atomice. Instrumente de înaltă precizie care se află în avangarda tehnologiei actuale.

— Oh, nu mă pricep deloc la astfel de afaceri! exclamă Nichols râzând. Eu simt poet! Dar am un prieten care e genial în acest domeniu: tehnici financiare, juridice, vamale etc. Marketing, cote de export, compensări inter-zone, o întreagă nebunie!

— Credeţi că acest prieten va accepta să mă ajute?

— Sunt cât se poate de sigur. De altfel, nu-mi refuză niciodată nimic. Mă iubeşte ca un nebun!

Tânărul blond însoţi această declaraţie cu o mică strâmbătură şi un gest cu mâna dreaptă a cărui dezinvoltură elegantă ar fi făcut să pălească de gelozie cea mai expertă dintre cochete.

Jules îşi zise că avea în faţa lui o fiinţă sută la sută feminină încarcerată într-un corp de băiat. Natura are astfel de capricii.

Nichols se fandosi lăsând ochii în jos.

— Vă voi face cunoştinţă cu prietenul meu, dar mai întâi va trebui să punem la punct condiţiile eventualei noastre colaborări. Poeţii nu sunt bogaţi, probabil <; a ştiţi asta. Totul

e foarte scump la Hong Kong, şi n-am nimic…

CAPITOLUL V

Jules zise cu o voce hotărâtă:

— E de la sine înţeles că nu solicit ajutorul prietenului dumneavoastră cu totul benevol. Nici eu nu sunt foarte bogat, dar simt hotărât să plătesc cât se poate de corect intervenţia dumneavoastră. Să zicem, ca să ne referim la o cifră, că vă voi da o sumă forfetară de două sute cincizeci de dolari pentru fiecare informaţie valabilă.

Nichols păru dezamăgit. Everett preciză:

— E vorba de dolari US, bineînţeles.

— Ah, foarte bine, zise englezul puţin mai liniştit. Dar câte informaţii aveţi de gând să cereţi, cu aproximaţie? Aş vrea să am o idee globală despre ceea ce aş putea să câştig din înţelegerea noastră.

— Îmi e foarte greu să fixez o cifră, mărturisi Jules. Caut oameni de legătură în fiecare din cele cinci ţări din ASEAN. Nu neapărat personalităţi care ocupă poziţii cheie în domeniul afacerilor. Poate că nu ştiaţi, dar oameni cu adevărat eficienţi sunt deseori oamenii aflaţi în culise, oameni despre care nu se vorbeşte niciodată în presă.

— Cei care trag sforile, zise tânărul blond ca să arate că înţelegea gândul interlocutorului său.

— Exact. În consecinţă, dacă prietenul meu vă face rost de vreo zece oameni de contact de fiecare ţară, îmi veţi da cam zece mii de dolari US. De acord?

— Da, cu condiţia totuşi să nu fie vorba de informaţii fanteziste. Mă voi duce la faţa locului ca să mă conving.

— Îmi daţi un avans?

— Dacă vreţi. Să zicem cinci sute de dolari pentru început.

— Nu sunteţi prea generos. Am nevoie de o mie de dolari înainte de ziua de 15 a lunii viitoare. Vreau să mă duc la Los

Angeles pentru marea adunare anuală a homosexualilor. Probabil că aţi auzit de această formidabilă manifestare

californiană?

— Da, am auzit.

— Trebuie să-mi plătesc rezervarea cel mai târziu în ziua de 15 a lunii viitoare.

— Prietenul dumitale nu-ţi dă bani?

Percy Nichols se strâmbă îngrozit.

— Bani? izbucni el. Niciodată, în vecii vecilor! îmi face cadouri, natural, dar între noi nu poate să fie vorba de bani. Banul distruge sentimentele, e un îucru pe care toată lumea îl ştie, un lucru care se întâmplă zilnic. Nu sunt inamicul prostituţiei, vă imaginaţi, dar e un alt domeniu. Prietenul meu cheltuieşte mulţi bani pentru plăcerile lui, dar nu confundă plăcerea cu dragostea.

Jules căzu pe gânduri. Nu avea de gând să se lase tras pe sfoară de acel puştan cu apucături speciale.

— Uite ce propun, zise el privindu-l pe tânăr. După ce voi putea avea o discuţie cu prietenul dumitale, vom mai revedea problema banilor.

— Vreţi să vă daţi seama de valoarea intervenţiei mele? zise ironic Nichols. E normal. Nu risc nimic, căci ştiu dinainte că nu veţi fi dezamăgit. Trebuie să punem la punct o minciună drăguţică pentru ca prietenul meu să nu simtă că e ceva pus la cale. Sunteţi liber diseară?

— Da.

— Aţi fi şocat de un spectacol mai îndrăzneţ?

— În general nu mă şochez chiar atât de uşor!

— E vorba de un nou local care tocmai s-a deschis pe Nathan Road, *Dream Garden.* Acolo voi merge diseară cu prietenul meu. Ne putem întâlni acolo din întâmplare şi vă voi prezenta. Ne vom preface că ne cunoaştem. Ce ziceţi?

— Ideea mi se pare excelentă.

— Ne-am cunoscut... ia să vedem... în Egipt, de exemplu? La Cairo? Aţi mai fost la Cairo?

— Da, cunosc bine acest oraş.

— Oh, grozav! Am prieteni acolo, familia Gamarane, o mare familie din acest oraş. Ne-am întâlnit la Gamarane şi am ieşit împreună cu cei doi băieţi şi cele două fete ale casei.

28

— Am înţeles, reţin acest nume, Gamarane. Cum le cheamă pe fete?

— Zelma şi Zohrina. Dar asta nu e foarte important, căci voi lua iniţiativa, puteţi avea încredere în mine.

Nicholas se întoarse spre Tony Jill şi îl întrebă:

— Putem conta pe tine pentru o invitaţie pe numele domnului Everett, Tony? *Dream Garden* e un local destul de închis. Am auzit că acolo clienţii nu sunt primiţi decât cu recomandare.

— Mă ocup eu de problema asta, zise Tony Jill. *Dream Garden* funcţionează cu casa închisă în fiecare seară, dar nu e nicio problemă.

— OK. Eşti un dulce, Tony. Vom ajunge acolo pe la orele douăzeci şi două. Apoi i se adresă lui Everett:

— Veniţi puţin mai devreme, dacă se poate.

— OK.

— Cum vă mai cheamă?

— Jules.

— O, încântător! Nici nu se putea mai bine. Veniţi singur, bineînţeles.

— Bineînţeles, răspunse Jules.

— Vă previn că taxa de intrare la *Dream Garden* este de o sută patruzeci de dolari HK. E scump, recunosc, dar spectacolul şi ambianţa merită toţi banii. E pur şi simplu divin, veţi vedea.

— Spectacolul e ceva cu totul secundar pentru mine, zise Jules. Pe mine mă interesează mai mult decât orice să am o discuţie cu prietenul dumitale. Vom face cunoştinţă dar asta nu înseamnă că va accepta să ne întâlnim.

Cu un mic gest efeminat, blondul îşi aranjă o şuviţă de păr.

— Îţi repet, dragă Jules, că poţi avea încredere în mine.

Apoi adăugă cu un zâmbet fandosit:

— Şi dacă te tentează o experienţă amoroasă specială, aş fi încântat. Îmi plac la nebunie tipii solizi de genul tău.

— Tocmai în privinţa asta aş vrea ca prietenul tău să nu-şi

facă nu ştiu ce gânduri, răspunse Jules. Nu trebuie să-şi facă iluzii.

— Speî că nu aveţi nimic împotriva homosexualilor?

— Nimic împotrivă, dar nici pentru. Simt cumplit de conformist în privinţa asta.

— Oh, asta îmi ziceam şi eu! Dar nu-ţi face griji, totul va fi foarte bine.

Jules şi Tony Jill se retraseră.

În maşina care îi ducea la hotelul *Peninsula,* Tony Jill mormăi:

— Ai văzilt specimenul. Să nu te laşi păcălit de fandoselile lui, ştie exact despre ce e vorba.

— Bănuiesc! Cred că e foarte şiret. Acest *Dream Garden* e un local unde se face striptease?

— Da, dar de un gen foarte sofisticat. Ceea ce asigură succesul localului, sunt animatoarele. Fiecare client îşi alege o fată care îl însoţeşte în separeul lui şi îl mângâie în toate felurile în timpul spectacolului. Aceste fete au între şaisprezece şi optsprezece ani, simt alese pe sprânceană şi sunt foarte pricepute.

— Şi clientela?

— Turişti japonezi, câţiva chinezi bogaţi din Hong Kong, uneori americani. Şedinţa durează doar o oră, dar sunt trei-patru şedinţe pe seară. Nu există decât vreo douăzeci de separeuri.

— Crezi că vei obţine un loc?

— Da. Îl cunosc pe patronul localului. E un chinez care vine de la Saigon şi se află aici de opt ani. Voi trece să vă iau de la hotel pe la nouă seara.

*

* *

Ca să dai de *Dream Garden,* ascunsă în fundul unei străzi închise care dădea spre Nathan Road, trebuia să fii foarte bine informat. Nicio firmă, nicio indicaţie nu dezvăluia trecătorilor existenţa acestui local.

Jules şi Tony Jill ajunseră la *Dream Garden* pe la nouă şi jumătate. Tony Jill se duse la patron, discută cu el şi i-l prezentă pe Jules.

30

— Nicio problemă, spuse chinezul care părea deosebit de amabil faţă de Tony Jill. Veniţi să vedeţi... Veţi avea separeul 10. Veţi avea o vedere excelentă...

Intrară în sală, un local lung de vreo cincisprezece metri şi lat de vreo zece metri. Sala propriu-zisă era formată din patru rânduri de separeuri izolate unele de altele ca nişte alveole, fiecare rând fiind mai ridicat faţă de precedentul. Intimitatea acestor separeuri şi discreţia a ceea ce se petrecea înăuntru erau astfel asigurate. Fundul sălii era ocupat de o scenă pătrată de cinci metri pe cinci, luminată ca un ring de box. Pereţii laterali erau împodobiţi cu fresce pictate de un artist vag suprarealist care prezentase în maniera lui scene din *O mie şi una de nopţi.*

La orele 22:05, Percy Nichols îşi făcu apariţia, însoţit de un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, slab, purtând un costum alb imaculat, cu o faţă distinsă şi ochi cenuşii. Cu părul şaten pieptănat pe spate şi care se bucla la ceafa, cravata din mătase neagră şi mâinile lui aristocratice, te făcea imediat să te gândeşti la un pianist virtuos.

Nichols îl zări pe Jules în holul mic de la intrare şi exclamă:

— Jules! Nu-mi vine să cred!

Se avântă spre Jules, îl sărută şi îl întrebă:

— Ce faci aici?

— Percy! zise Jules, intrând în joc. Zău că nu mă aşteptam la întâlnirea asta!

— De când eşti la Hong Kong? vru să ştie blondul.

— Ieri am sosit.

— Afaceri? Turism?

— Amândouă. Fac în aşa fel ca totdeauna să îmbin plăcutul cu utilul.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe prietenul meu Jeremy Lodge... Jules Everett, un parizian pe care l-am cunoscut la

familia Gamarane, în Cairo. Simt sigur că ţi-am vorbit de el…

Entuziasmul lui Nichols îl lăsa rece pe Jeremy Lodge. El întinse mâna lui îngrijită lui Jules şi acesta o strânse zâmbind cu amabilitate.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

31

Percy Nichols continuă imediat:

— Nu-mi vine să cred că eşti aici. Jules! Abia ai venit şi deja cunoşti locuri grozave. Cine ţi-a vorbit de *Dream Garderf!*

— Unul dintre prietenii mei, un american.

— Trebuie să sărbătorim această întâlnire. Ce număr are separeul tău?

— Zece.

— Voi veni după tine la sfârşitul spectacolului.

Jeremy Lodge se îndrepta spre intrarea în sală. Percy Nichols îl urmă. Jules îşi zise că tânărul blond ar fi avut toate şansele de reuşită dacă s-ar fi făcut actor, nu poet. Era într-adevăr foarte dotat.

CAPITOLUL VI

Jules nu fu nevoit să se ocupe de alegerea animatoarei. Datorită grijii lui Tony Jill, patronul localului numise din oficiu, pentru separeul 10, cea mai frumoasă fată din trupa lui. Fata se afla deja acolo când ajunsese Jules. Era o adolescentă superbă cu faţa de idol, cu ten auriu, cu trăsături de o delicateţe extraordinară. Probabil că era thailandeză. Purta un fel de tunică grecească din voal transparent, foarte scurtă, iar pe cap avea o coroană de flori roşii. Fata adresă clientului ei un zâmbet plin de prospeţime.

Jules se instală. Centrul micului separeu era ocupat de un fotoliu confortabil din catifea stacojie ale cărui braţe mobile erau lăsate într-o parte. Luminile filtrate din sală se stinseră progresiv şi scena se lumină. Cortina se dădu în lături, dezvăluind asistenţei prima artistă a spectacolului, o femeie tânără care probabil că nu împlinise douăzeci de ani, purtând o toaletă de mireasă chinezoaică, un veşmânt cu ornamente

grele şi complicate.

În sunetul unei muzici orientale, fata începuse să se dezbrace. Avea gesturile graţioase şi lascive care exprimau curiozitatea unei fecioare, inocenţa amestecată cu perversitatea candidă, dorinţa care îi bântuia trupul în aşteptare... Era într-adevăr o mare artă. După ce rămase goală, fata îşi mângâie sânii, interiorul pulpelor şi întinse braţele spre un amant imaginar... care apăru sub forma unui atlet frumos, gol şi bronzat, care se apropie de ea cu o încetineală aproape sacră. În momentul în care cei doi se îmbrăţişau, lumina se stinse şi scena fix cuftmdată în întuneric.

Nimeni nu aplaudă.

Cortina se trâse imediat. De data asta scena era ocupată de două nimfe încântătoare, lungite pe o rogojină, părând că dorm. Purtau un veşmânt uşor de care se debarasară foarte repede. Ca

într-un vis, cele două nimfe începură să mişte, să schiţeze mângâieri, să se 3gite sub presiunea dorinţei care se trezea în ele. Frumuseţea acestor două fete era pur simplu incredibilă. Feţe de o puritate ideală, picioare de o lungime surprinzătoare, talii subţiri, sâni frumoşi, braţe suple şi fese rotunde.

Jocul acestor două creaturi deveni treptat mai îndrăzneţ, mai imperios, îndemnându-le să ia poze care puseră în lumină toată bogăţia feminităţii lor. Fără nici cel mai mic gest dizgraţios, fără să cadă în vulgaritate, se abandonară plăcerii lor reciproce şi îmbrăţişarea lor fu ca un fel de dans care le proiectă într-un fel de frenezie erotică a cărei putere de sugestie deveni insuportabilă.

Din separeuri se auziră suspine. Animatoarea lui Jules îşi scosese tunica şi se lăsase în genunchi între picioarele clientului său. Luă una dintre mâinile lui Jules şi o puse pe unul dintre sânii ei rotunzi, în timp ce pipăia insidios, prin pantaloni, părţile sensibile ale lui Everett.

Cu o mişcare fermă şi decisă, fără brutalitate, Jules o opri. Scutură din cap. Fata se opri mirată. Jules o ajută să se ridice şi o făcu să înţeleagă prin gesturi că trebuia să-şi îmbrace tunica. Dar ea nu se mişcă.

Pe scenă, cele două prietene din Lesbos dispăruseră. Dar pentru că spectacolul nu avea timpi morţi, cortina se deschidea din nou. De data asta era vorba de două fete şi de un băiat aşezaţi pe o rogojină. Subiectul acestei scene fu indicat prin mimici uşor de înţeles: băiatul era un virgin care nu făcuse niciodată dragoste. Cele două fete, care îl tachinau vesele, erau şi ele de o frumuseţe, de o perfecţiune fizică gata să-ţi taie răsuflarea. Fetele începură să-l întărâte pe tânărul mascul în toate felurile. Excitaţia lui sexuală era evidentă: sexul i se întărise ca la un taur tânăr.

Jules îşi zise că acel tânăr artist fusese probabil supus unui antrenament special ca să reziste, căci manevrele celor două fete ar fi făcut să cedeze în mai puţin de un minut un bărbat normal. Îl chinuiau săracul în toate felurile!

În timp ce una dintre fete îi prindea penisul între buzele moi şi umede, cealaltă îl necăjea plimbându-i pe buze sfârcurile sânilor. Apoi, schimbând poziţia, una dintre ele se întoarse cu

fundul la el şi îl obligă să-i sărute sexul. În acelaşi timp, a doua fată se excita plimbând sexul întărit la maxim pe fanta ei intimă.

Jules admiră din nou calitatea plastică a acestor tablouri. Cele două adolescente şi partenerul lor evoluau la limita indecenţei, dar fără să cadă în abject, nici în ridicol. Cu toate astea se simţea palpitând într-un mod aproape palpabil, aproape concret, descărcarea erotică care emana din acele corpuri cuprinse de frenezie.

Jules, captivat de ceea ce vedea, fu aproape luat prin surprindere când animatoarea lui atacă şliţul cu o abilitate diabolică. Vru din nou s-o oprească, dar ea nu-i mai dădu ascultare: degetele ei nu se lăsară până când nu-şi atinseră

scopul.

Tânărul şi cele două fete dispăruseră de pe scenă. Cortina se deschise din nou şi spectatorii descoperiră o splendidă fată goală, brunetă, cu părul negru, agăţată de mâini ca o schingiuită, în jurul taliei avea o centură cu cuie de argint şi o bantă pe frunte. Pe fondul alb de voal care forma fondul decorului, contururile perfecte ale acelui corp feminin se detaşau cu o claritate care îi sporeau frumuseţea.

În acel moment un reflector dezvălui prezenţa unui personaj care rămăsese în umbră: un gigant musculos, gol puşcă, cu capul ras. Bărbatul, în vârstă de vreo treizeci de ani, era chinez. Avea o corpolenţă impozantă, o mască de brută primitivă, dar altceva capta în mod irezistibil privirea asistenţei. Sub pântecele rotunjor apărea un membru viril de o mărime fenomenală căruia o erecţie prodigioasă îi conferea o măreţie uluitoare.

Cu paşi număraţi, bărbatul se apropie de schingiuită şi începu s-o mângâie cu mâinile lui enorme de călău. Îi palpa sânii, fesele, îşi freca penisul de pântecele captivei, aplicându-i contacte fierbinţi cu torţa lui incendiară. Fata, atârnată de mâini, se răsucea zadarnic ca să scape de acea promiscuitate, dar gesticulaţia ei îl excita şi mai mult pe călău.

Bărbatul o prinse brusc de picioare, i le depărtă şi, ridicând-o în sus, îşi apropie sceptrul imperial de cuibul secret al tinerei femei. Ea scoase un ţipăt când se simţi invadată de instrumentul

nemăsurat al bărbatului. Cele două corpuri unite în acest fel descriseră un arabesc carnal fascinant şi revoltător.

Contrar a ceea ce se petrecea pe scenă, Jules se lupta ca să tempereze ardoarea animatoarei. Fata era electrizată de spectacol? Reuşi să se aşeze călare pe genunchii clientului. Aplecându-şi bustul înainte, fata şopti la urechea lui Jules:

— Please, let me make love to you. Let me de my job1.

Îl implora de parcă de asta ar fi depins viaţa ei. Într-un

fulger de lumihă venit de pe scenă, Jules văzu ochii fetei: avea o privire dezorientată, plină de panică, aproape terorizată. Era clar că nu înţelegea. De ce nu-i plăcea acestui client? Nu era destul de tânără, destul de frumoasă? Nu-i plăcea pi, elea ei? Nu-i plăcea parfumul ei? Făcuse gesturi deplasate? Tipul ăsta cu pielea albă plătise un separeu atât de scump ca să plece dezamăgit?

Şopti din nou:

— *Please...*

Jules nu avu curajul s-o umilească pe acea creatură adorabilă care considera o onoare ca să-l satisfacă. O prinse de umeri şi o trase spre el. Fata se lăsă pătrunsă de membrul pe care ştiuse să-l scoată cu atâta dibăcie la aer liber şi se înfioră de bucurie. Cu bustul înclinat într-o parte, ca să nu-şi lipsească clientul de urmarea spectacolului, fata schiţă o uşoară legănare a şoldurilor, a bazinului, provocând plăcere partenerului său prin contracţii foarte intime ale feminităţii sale toride.

Pe scenă, acel cumplit Hercule o pătrundea cu cruzime pe fata prizonieră. Ea ţipa (De plăcere sau de suferinţă? Sau de amândouă?) şi te puteai întreba cum de putea să supravieţuiască penetrărilor fiirioase ale acelui membru enorm care părea că se întăreşte din ce în ce mai mult.

*

* *

Jules nu ştiu prea bine cum se termină spectacolul. Când amazoana lui îl aduse la paroxismul plăcerii şi îi provocă jetul

1 Lasă-mă, te rog, să fac dragoste cu tine. Lasă-mă să-mi fac meseria.

eliberator, ea tresări şi gemu slab de fericire. Apoi, mângâind ceafa bărbatului cu mâinile ei uşoare, prelungi cu încă un minut-două fuziunea trupurilor lor înainte de a se dezlipi de el cu o mişcare suplă şi graţioasă.

Îmbrăcă într-o clipită tunica. Sala începuse deja să se lumineze progresiv. Spectacolul luase sfârşit. Jules îşi aranjă

hainele.

Percy Nichols intră brusc în separeul lui.

— Hello, Chenli! i se adresă el animatoarei cu o voce veselă.

Fata plecă imediat zâmbind.

— Ai gusturi-bune, îi zise Nichols lui Jules. Ai ales-o pe cea mai frumoasă din lot. Sper că ţi-a plăcut?

— Spectacolul merită deranjul, admise Jules.

— Vino, prietenul meu Jeremy este de acord ca să mergem la mine. Acum e rândul tău să intri în joc.

CAPITOLUL VII

Deoarece Percy Nichols locuia la doi paşi de *Dream Garden,* cei trei bărbaţi parcurseră distanţa pe jos. Jeremy Lodge mergea în tăcere, gânditor. În schimb, Nichols părea foarte euforic. Volubil, foarte în vervă, blondul făcea un elogiu detaliat fiecăreia dintre fetele care apăruseră pe scenă. Era clar că le cunoştea pe toate şi evoca în termeni lirici calităţile plastice ale fiecăreia dintre ele. Îi cunoştea şi pe bărbaţii care le „dăduseră replica”; dar, împotriva oricărei logici, prestaţia bărbaţilor nu-l entuziasma peste măsură.

— Pe colosul ăla de chinez îl cheamă Wang Lufo, zise blondul. E obligat să se drogheze rău de tot ca să obţină erecţia membrului său monstruos. În realitate e impotent. Despre creier, să nu mai vorbim! Tipul e pe jumătate debil. Am încercat să-l agăţ în urmă cu câteva săptămâni, dar am renunţat.

— Din fericire, zise Jeremy. Pachidermul te-ar fi demolat.

— Oh, n-aş fi riscat să fac dragoste cu el! zise blondul. Ţin la mica mea sănătate. Dar mărturisesc că mi-ar fi plăcut să-i propun alte jocuri. Falusul lui de titan e fascinant!

Ajunseră acasă la Nichols şi se instalară în fotolii.

— Priveşte, Jules, m-am gândit la tine, zise efebul. Ţi-am chmpărat whisky.

Aduse sticla şi un pahar. Apoi adăugă:

— Eu şi Jeremy bem ceai. În cinci minute e gata.

Jeremy Lodge se întoarse spre Jules şi îl întrebă:

— V-a plăcut spectacolul din seara asta?

— Am admirat mai ales frumuseţea fetelor. În fond, sunt nişte creaturi de vis, creaturi cum nu întâlneşti aproape niciodată în viaţa obişnuită.

— Tocmai, continuă Lodge. Aţi spus: „de vis”. Tot spectacol’ ’; cărui scene sunt atât de judicios dozate, ţine de vis, de

visul erotic. Ţi se oferă un evantai aproape complet de fantasme pe care viciul le face să se nască în imaginaţia oamenilor: candoarea şi perversitatea, puritatea profanată, păcatul dorit în secret, tandreţea trupului confruntată cu rutul bestial, tortura unei plăceri de nespus. Aici le găseşti pe toate. Asta face spectacolul admirabil. La acest nivel, erotismul e o artă sublimă.

— N-aş merge până acolo. În scenele care ne-au fost arătate s-a văzut o intenţie destul de suspectă. Sunt flatate viciile spectatorului ca să i se smulgă banii.

— Ce părere ai despre viciu? întrebă Lodge brusc.

— Ăăă… Ce vrei să spui? zise Jules mirat.

— Eşti pentru sau contra?

— Nu m-am gândit niciodată la o alegere, mărturisi Jules. Viciul e o realitate care există. Trebuie să te obişnuieşti cu el.

Jeremy Lodge se aprindea. Ochii îi străluceau iar trăsăturile feţei căpătaseră brusc o mobilitate neaşteptată.

— Pe mine viciul mă interesează, zise el. În urmă cu vreo doisprezece ani, am făcut o constatare ciudată, o constatare care m-a tulburat profund: *dintotdeauna şi peste tot, viciul câştigă partida.* Dacă ne vom uita în jur, vom vedea că ăsta e adevărul lumii. Nu crezi că merită să reflectezi la asta?

— Mărturisesc că e un lucru la care n-am reflectat niciodată, recunoscu Jules.

— E o greşeală. Nu înţelegi nimic din misterele creaţiei dacă nu rezolvi această enigmă.

— În fond, e veşnica problemă a răului?

— Da, dacă vrei, dar văzută dintr-un unghi deosebit. Geneza ne dă primul exemplu de viciu. Eva comite primul

păcat şi această greşeală duce la alungarea noastră din paradis. De ce acest prim păcat? Din viciu, e foarte clar.

— Curiozitatea? propuse Jules.

— Nu, *viciull* replică Lodge cu convingere. Şi aş vrea să ştii că *eu consider viciul ca un factor pozitiv al evoluţiei lumii.* Sunt convins că viciul, care este inerent oricărei creaturi, este o forţă care împinge universul înainte. Puţini oameni rezistă viciilor care îi chinuie. Şi totuşi, deplâng acest lucru, ştiu că

viciile îi duc la pierzanie, dar e ceva mai tare decât ei. Motorul care acţionează progresul universului este viciul.

Jules era amuzat şi consternat.

— Am auzit multe teorii despre locul răului în lume, zise el, dar e pentru prima dată când aud făcându-se apologia viciului. Dacă înţeleg bine, negi orice morală?

— Nici vorbă! protestă englezul. Morala e necesară, ca şi apărarea binelui. Dar să nu uităm că soarele naşte umbra.

— Presupun că spui toate astea pentru că îţi convin. Simţi nevoia să te justifici? Să justifici viciile pe care le ai?

— N-am nevoie de vreo justificijre, *am nevoie de explicaţii.* Într-o zi, mi-am dat seama că nu mai aveam tragere de inimă să fac dragoste cu amanta mea. Am studiat această problemă, mi-am pus întrebări, m-am analizat. Răspunsul era de o simplitate uimitoare. Doream pur şi simplu să mă culc cu o tinerică întâlnită la un concert. La început am respins cu oroare acest răspuns. La acea dată aveam o amantă frumoasă căreia îi promisesem că o voi lua de nevastă. Te rog să mă crezi că toată raţiunea şi toată voinţa mea nu au fost de ajuns ca să nu mă abat de pe drumul cel bun. Am răsturnat cerul şi pământul ca s-o revăd pe fată şi în cele din urmă am dezvirginat-o. De altfel, cu această ocazie mi-am descoperit cel mai profund viciu: o atracţie irezistibilă pentru adolescente. Dacă are mai mult de douăzeci de ani, o femeie nu mă mai inspiră.

— Presupun că fetele de la *Dream Garden* constituie o rezervă ideală pentru satisfacerea acestei înclinaţii?

— *Toată Asia,* răspunse Lodge cinic. Ăsta e motivul pentru care m-am stabilit la Hong Kong. În această parte de lume nu există noţiunea de păcat aşa cum îl înţelegem noi în Occident.

— Dar cupiditatea există! replică Jules. Poţi avea toate copilele de care ai poftă, cu condiţia să plăteşti.

— Da, bineînţeles, dar prefer asta. E mai simplu, mai curat. Sentimentul mă dezgustă. *Îmi place viciul în stare pură.* Sunt vicios aşa cum lupul e rău, tigrul feroce şi şarpele şiret. Asta e starea mea naturală. Dar am convingerea că asta e starea tuturor oamenilor.

40

Percy Nichols veni cu o tavă pe care pusese un ceainic aburind, două ceşti, lapte şi zahăr. Zise ironic:

— Ai grijă, Jules, când Jeremy se porneşte în divagaţiile lui filosofice, cu greu îl mai opreşti.

— E foarte interesant, răspunse Jules. Mai ales foarte original. Poate că nu e absurd să vezi viciul ca un element motor al geniului uman.

Lodge zise sarcastic:

— *Mai puţin absurd decât să-ţi imaginezi un Dumnezeu atotputernic deplângând existenţa Răului!*

În timp ce Nichols turna ceaiul, Jeremy Lodge se uită ţintă la Jules şi îl întrebă direct:

— Viciul dumitale care e?

Jules, care prevăzuse acest atac, răspunse fără cea mai mică ezitare:

— Afacerile. Pasiunea mea e pasiunea afacerilor.

Lodge zâmbi.

— Da. Percy mi-a spus asta. În fond, de ce nu? E un viciu ca oricare altul.

Jules preciză puţin ironic:

— E un viciu care nu costă mult şi care poate să aducă mari beneficii.

— Eroare, zise calm Lodge. Poate că viciul ăsta nu te costă mult *în bani,* dar consumă mult timp, ceea ce e mai rău, căci

timpul e singurul lucru pe care omul nu-l mai poate recupera. Ştiu ce vorbesc, pentru că din cauza profesiei frecventez decât oameni de afaceri. Sunt şeful relaţiilor cu publicul de la BOFCO. Presupun că ştii despre ce e vorba?

— Da, după reputaţie, dar nu ştiam că BOSCO are un birou la Hong Kong. Dacă nu mă înşel, sediul principal se află la Singapore?

— Centrul nostru e la Singapore, într-adevăr. Dar biroul nostru din Hong Kong este foarte activ şi foarte important.

Percy Nichols profită de ocazie.

— Jeremy, fii drăguţ, se fandosi el, prietenul meu Jules are nevoie de maximum de informaţii economice despre ţările din ASEAN. Dacă vrei să-mi faci o plăcere, ajută-l.

— Foarte bucuros, murmură Lodge. De altfel, asta face parte din cadrul normal al activităţilor mele. Marea Britanie şi Franţa sunt aliate în Piaţa Comună, nu-i aşa?

Bău o gură de ceai şi se adresă lui Jules:

— În ce branşă?

— Mă ocup de instrumente de înaltă precizie pentru industria atomică şi petrolieră.

Lodge se strâmbă.

— Puţine debuşeuri pentru articolele astea în ţările din ASEAN. Indonezia este o ţară a petrolului şi pot să-ţi procur informaţii interesante în privinţa asta, dar în chestia cu atomica, zero. În celelalte ţări nu găseşti nici atât.

— Nu e vorba numai de afacerile mele personale, zise Jules cu un fals ton detaşat. Profit desigur de deplasare ca să prospectez pieţele care mă privesc direct, dar fac o anchetă mai generală. Unul dintre directorii de la Ministerul Economic mi-a cerut să fac unele cercetări… cum să-ţi explic? Am pierdut mulţi clienţi în ţările din ASEAN. Mai ales în ultimii doi ani, şi în condiţii nu prea clare.

Jeremy Lodge asculta cu un aer uşor absent, dar Jules îşi dădea seama că englezul era foarte atent.

Percy Nichols interveni cu vocea lui frivolă:

— Crezi că există oameni care torpilează afacerile Franţei în ţările din ASEAN?

— Asta mi s-a cerut să lărrâtiresc, recunoscu Jules. Nu e imposibil.

Se uită în ochii lui Jeremy Lodge şi zise:

— Ce părere ai?

— Nu numai că e posibil, răspunse Lodge, dar e chiar *sigur.*

CAPITOLUL VIII

Jules ridică din sprâncene, se uită fix la Lodge şi zise:

— Îţi dai seama de gravitatea celor afirmate, domnule Lodge?

— Bineînţeles.

— Dacă am înţeles bine, ai *certitudinea* că există indivizi care ne torpilează schimburile comerciale cu ţările din ASEAN? Mă refer la schimburile comerciale ale Franţei.

— Întocmai. Şi nu numai schimburile comerciale ale Franţei. Şi ale celorlalte ţări occidentale.

— Ai dovezi în sprijinul acestor afirmaţii?

— Dovezi? Nu, n-am dovezi. Oamenii care ne atacă interesele sunt prea şireţi ca să lase dovezi în urma lor. Dar aş putea cita câteva exemple foarte precise. Ultima. Un industriaş englez din domeniul textilelor, un anume Calderway, din Birmingham, venise special la Hong Kong ca să consulte BOFCO. Solid documentat datorită nouă, luase hotărârea să scadă preţurile ca să încheie un contract la Bangkok. Calderway era pregătit să facă un mare sacrificiu financiar ca să dea de lucru personalului său. La o săptămână după sosirea lui în Thailanda, a fost victima unui accident de maşină şi a murit, strivit în maşina lui de un camion. Şoferul nu a fost găsit. Aş putea să dau şi alte exemple. Nu vorbesc ca să mă aflu-n treabă când spun că există o organizaţie care nu se dă în lături de la nimic ca să ne elimine: ameninţări, şantaj, şi, în ultimă instanţă, asasinat.

— Crezi că e vorba de o organizaţie?

— Da, asta e convingerea mea. Dacă nu intri în concurenţă directă cu industriaşii din ASEAN, n-ai prea avea de ce te

teme. Dar dacă ceea ce oferi constituie o ameninţare reală, vei fi împiedicat prin toate mijloacele să închei vreun contract. Doar

nu-ţi închipui că rezultatele stupefiante înregistrate de ASEAN pe plan economic sunt o pură întâmplare? Aceste guverne poartă un adevărat război, e o problemă de viaţă şi de moarte. Cei din Europa nu-şi dau seama de asta. Noi, occidentalii, am căpătat obiceiul să fim singuri pe lume. Acum lucrurile stau cu totul altfel. Nu mă refer la Japonia, pentru că toată lumea cunoaşte agresivitatea industriaşilor niponi şi toată lumea suferă de pe urma ei. Dar mai e şi Coreea, cele două Chine, Australia şi, natural, ASEAN-ul. Competiţia este teribilă, dramatică, devastatoare.

— Nu mă încurajezi deloc, murmură Jules.

— Dacă ai fi vândut arme, avioane sau locomotive, ai fi avut şanse să găseşti clienţi. Dar dacă vinzi echipamente, drumul îţi va fi barat. Fără milă.

— Produc instrumente de măsură care nu au echivalent pe piaţa mondială.

— Poţi să-ţi încerci norocul. Îţi voi da informaţii.

— Mulţumesc.

— Dă-mi cartea de vizită. Vei primi un semn de la mine peste patruzeci şi opt de ore. Stai la *Peninsula*?

— Da.

— După ce voi strânge informaţii valabile, îţi voi cere să treci pe la biroul meu. Mă interesează experienţa dumitale.

— Dacă-mi poţi furniza indicaţii despre acea organizaţie adversă la care ai făcut aluzie, ţi-aş fi recunoscător. Îmi place să ştiu pe unde merg.

— Vom mai vorbi despre asta când vei veni la mine.

*

* *

Jules se despărţi de cei doi englezi cam pe la unu dimineaţa.

Deoarece temperatura nopţii era plăcută, se hotărî să se

întoarcă la hotel pe jos. Nu era foarte departe şi simţea nevoia să meargă pe jos ca să-şi limpezească ideile.

Giudat tip, acest Jeremy Lodge! Teoriile lui despre viciu nu erau banale... dar oare nu era vorba de o mască? Omul care jongla cu paradoxurile ascundea cu siguranţă alt paradox. Homo-

sexualul amator de adolescente era probabil doar o faţă a personajului, căci'Jules avea impresia că adevăratul Jeremy Lodge nu era numai adept cinic al plăcerilor vieţii aşa cum voia să pară, ci mai ales un individ viclean ca o vulpe, periculos, de abordat cu foarte mare prudenţă.

Jules intră în hotel şi se opri d<f recepţie ca să ia cheia camerei. Recepţionerul îi dădu cheia şh îi zise cu jumătate de glas:

— O tânără persoană vă aşteaptă de vreo douăzeci de minute, domnule. S-a aşezat acolo.

Într-adevăr, o femeie tânără se ridicase în picioare ca să vină în întâmpinarea lui Jules, de parcă l-ar fi recunoscut, ceea ce era cel puţin ciudat. Necunoscuta murmură în engleză:

— Nu mă recunoşti?

— Ăăă... nu.

— Eşti domnul Jules?

— Da.

— Sunt Chenli Bukat, animatoarea din seara asta de la *Garden Dream.* Mi-am schimbat coafura şi machiajul.

— Ah, da, acum te recunosc! Acolo nu era prea multă lumină şi ţi-ai schimbat şi ţinuta. Dar eşti şi mai frumoasă.

— Îţi mulţumesc.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut la bar?

— Nu, mulţumesc. Invită-mă mai curând să beau un pahar în camera ta. Trebuie să-ţi transmit un mesaj din partea domnului Jill. Prefer să nu ţi-l înmânez aici, am putea fi văzuţi.

— OK. Haide în camera mea. Vino.

— Care e numărul camerei?

— 411.

— Foarte bine. Voi urca cam peste un sfert de oră. Lasă uşa descuiată. Curiozitatea acestui recepţioner na-mi place deloc. Voi face în aşa fel încât să ajung cât mai discret. Să ne prefacem că ne despărţim.

Ceea ce şi făcură.

Jules urcă în camera lui. Această vizită neprevăzută nu-l mira prea tare. Se potrivea cu stilul lui fiony Jill: îi trimitea o fată cu care să-şi petreacă noaptea. În fond, un mic cadou de bun venit.

45

Aprinse o ţigară şi se duse să exploreze micul bar care se afla într-un colţ al camerei. Avea ce bea. Whisky, bere, coca-cola, apă minerală etc.

Fata veni după un sfert de oră, se strecură în cameră şi încuie uşa.

— Uite, zise ea luând o foaie de hârtie ascunsă în corsaj. Ăsta e mesajul.

Jules desfăcu foaia şi citi:

După ce ai părăsit Dream Garden cu cei doi englezi, ai fost urmărit. Mă ocup eu de această problemă. Fii prudent. Voi telefona mâine la orele 17. Nu o alunga pe Chenli şi petrece o noapte fericită.

Fata urmărea faţa lui Jules cu o oarecare teamă în privire. Jules îi zâmbi şi zise pe un ton amical:

— Stai jos, fa-te comodă. Ce să-ţi ofer? Trebuie să facem cunoştinţă, nu? Un whisky?

— Oh, nu, nu beau niciodată alcool. Dacă ai coca-cola, e perfect.

Jules se duse să ia o coca-cola, îşi turnă un whisky, se întoarse lângă tânăra femeie şi întrebă:

— Chiar Chenli te cheamă?

— Da.

— Când te-am văzut la *Dream Garden,* am crezut că eşti thailandeză.

— Cum ai ghicit? M-am născut la Dansai, în nord-estul

Thailandei. Familia mea a venit la Hong Kong ca să muncească. Cunoşti ţara mea?

— Da, puţin: Am fost acolo de mai multe ori. Frumuseţea ta m-a făcut să ghicesc că eşti thailandeză. Pe lângă Bangkok şi Chiang Mai găseşti cele mai frumoase fete din lume.

Ochii fetei străluciră. Bău o gură de coca-cola apoi zise:

— Dacă ai şti ce frică mi-a fost când m-ai respins la *Dream Garden*| De ce-ai făcut-o? îmi spui că simt frumoasă. Atunci ce nu-ţi place la mine?

— Nu, nu e vorba de asta, protestă Jules. Adevărul e că nu mă aflam acolo pentru asta. Nu mă simţeam pregătit.

— Nu ştiai că asta făcea parte din program?

— Nu, minţi Jules. Prietenii mei mi-au vorbit de spectacolul care are loc pe scenă.

— Prietenii au vrut să-ţi facă o surpriză. Cunosc foarte bine *Dream Garden,* unde vin o dată sau de două ori în fiecare săptămână. Şi angajează deseori animatoare particular. Domnul Lodge m-a angajat deja de trei ori.

— Ce înseamnă particular?

— Atunci când mergem la clienţi acasă după spectacol şi stăm cu ei până dimineaţă.

— Îţi place particular?

— Nu, dar obligaţia asta e trecută în contract.

— Domnul Lodge e un bărbat frumos. Sunt sigur că e foarte plăcut să faci dragoste cu el.

Fata pufni.

— Oh, nu! Eu nu numesc asta a face dragoste. Fumează opiu şi se joacă cu corpul fetelor ca într-un vis. Noaptea trecută a angajat patru animatoare şi până la urmă s-a culcat cu prietenul lui, domnul Percy. Ţinem la domnul Percy. E foarte amabil. Nu e pentru fete, dar e foarte amabil.

Bău o gură de coca-cola şi continuă:

— Să ştii că nu vorbesc niciodată de clienţi. Nu ştiu de ce-ţi povestesc toate astea. Dacă s-ar afla, patronul m-ar pune pe liber.

— E rău patronul tău?

— În privinţa disciplinei, da. Şi în privinţa serviciului. Dacă m-ai fi dat afară din separeu, aş fi fost concediată. De-asta m-am speriat atât de tare.

— Îmi pare rău.

— Pe urmă aţi fost foarte drăguţ cu mine. Îmi plăceţi foarte mult. Îmi pare bine că domnul Jill m-a ales ca să petrec noaptea cu tine. Îţi pare bine să petreci noaptea cu mine?

— Îmi pare bine.

Partea cea mai nostimă era că Jules nu minţea deloc. Şi chiar i-o dovedi.

CAPITOLUL IX

Chenli părăsi hotelul a doua zi dimineaţă, pe la nouă. La plecare, îl întrebă pe Jules:

— Să mă întorc diseară?

— Chiar vrei?

— Da.

— OK. Atunci pe diseară.

— Voi sosi puţin după miezul nopţii.

— Te voi aştepta.

Cu ochii strălucitori, fata schiţă un zâmbet şi plecă, proaspătă ca o floare, bronzată ca o madonă de la tropice. Era clar că Jules şi minunata copilă din Dansai erau încântaţi unul de celălalt.

Jules comandă prin telefon micul dejun şi aprinse o ţigară. Mesajul lui Tony Jill nu-l îngrijora peste măsură. În rest, nimic nu dovedea că necunoscutul care îi urmărise de la *Dream Garden* era interesat de el, Jules. Ar fi putut foarte bine să fie vizaţi Jeremy Lodge şi Percy Nichols.

Un chelner aduse tava cu micul dejun şi Jules îşi potoli foamea. Dragostea face poftă de mâncare.

Apoi făcu o baie, se bărbieri şi se îmbrăcă. La sfârşit sună şi telefonul. Ridică receptorul şi auzi vocea puţin cam aspră a unei femei adresându-i-se în franceză:

— Domnul Jules Everett??

— Da, eu sunt.

— Simt domnişoara Lurant de la Oficiul de Documentare Economică.

— Bună ziua.

— V-aţi exprimat dorinţa să-l întâlniţi pe colaboratorul nostru, domnul Shiwung.

48

— Într-adevăr.

— Aţi putea să treceţi pe la birou între orele 15:00 şi 17:00? Va fi aici şi domnul Shiwung.

— S-a făcut. Voi veni la orele 15:00, pentru că la 17:00 am o altă întâlnire.

— Cum doriţi. La revedere.

Jules închise telefonul. Ieşi să facă o mică plimbare. Porni pe Nathan Road şi făcu de două ori la dreapta ca să ajungă pe Hiliwood Road. Testul i se păru concludent. Nu era urmărit de nimeni.

Fără să slăbească vigilenţa, îşi continuă plimbarea timp de o oră, savurând plăcerea de a se afla într-un decor pitoresc, în mijlocul acelei mulţimi active şi exotice.

În cele din urmă se reîntoarse la hotel şi se îndreptă direct spre bar. La 12:05 îşi făcură apariţia Andre Fondane şi Jean Legay. Cei trei prieteni se instalară la o masă mai ferită.

— Ce mai e nou? întrebă Jean Legay.

— Nu mi-am pierdut timpul, răspunse Jules. Am petrecut seara de ieri în compania unui englez, care conduce relaţiile cu publicul la BOFCO, oficiul britanic al industriilor Commonwealth-ului. O întâlnire interesantă. Dacă totul va merge normal, voi avea informaţii despre oamenii de afaceri din ASE AN. Englezul mi-a promis că îmi va telefona mâine sau poimâine. Dar am aflat deja un lucru al naibii de important. Acest Jeremy Lodge, tipul de care vă vorbeam, mi-a spus cu răceală că există pur şi simplu o organizaţie secretă a cărei sarcină ar fi să împiedice accesul ţărilor occidentale la pieţele de desfacere din cele cinci ţări din ASEAN. În fond, nişte câini de pază. Şi care sunt gata de orice ca să-şi îndeplinească misiunea. Jeremy Lodge mi-a vorbit despre

cazul recent al unui industriaş care dorea să obţină o comandă, chiar fără beneficiu, ca să-i funcţioneze uzinele. Nefericitul a fost lichidat. *Accident de circulaţie!* Şi se pare că nu e singurul caz.

— Bătrânul a dovedit încă o dată că are fler, zise Fondane. Era convins că ceva nu e normal în eşecurile repetate ale industriaşilor noştri.

— Da, Bătrânul a avut dreptate, recunoscu Jules, dar dacă vrem să atacăm această organizaţie secretă, am impresia că vom avea probleme. Nu uitaţi că aceşti asiatici ştiu să dispară ca nimeni alţii. Când crezi că ai pus mâna pe ei, dispar ca prin farmec. În plus, nu vorbim limba lor şi avem pielea albă.

Jean Legay mormăi:

— Ne-am ocupat noi de probleme mult mai delicate. E o problemă de organizare. Asumându-ne riscuri calculate cu grijă dinainte, ar trebui să ajungem la un rezultat.

— Vom mai vorbi despre asta după ce voi vorbi cu Jeremy Lodge. Până atunci, ne vom ocupa serios de OFINDEC. La trei am întâlnire cu contabilul chinez. Mă voi strădui să-i smulg cât mai multe informaţii. Tu, Jean, vei trimite un telex Bătrânului ca să-i ceri să ne trimită de urgenţă datele tuturor persoanelor care lucrează la OFINDEC. Numele, adresele de la Hong Kong, ca şi din Franţa, cât mai multe informaţii. E un telex în apropiere, la Manşon House.

— O să-l găsesc. Dar cum voi primi răspunsul? Telefon, telegramă?

— Într-un plic trimis pe numele meu, pe care să-l înmâneze reprezentantului Kai-Tak, via Air France.

— Pentru ce-i trimitem telexul ăsta Bătrânului? Eu şi Legay putem să facem treaba asta aici. E important?

— Să nu uităm că e vorba de unul dintre cele trei obiective ale noastre, le aminti Jules. Trebuie să lămurim ce se petrece cu adevărat la OFINDEC. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că situaţia acestui oficiu nu e normală. Directorul e bolnav, directorul adjunct se plimbă la

Manila, contabilul nu face nimic şi secretara descurajează vizitatorii. Trebuie să recunoaşteţi că treaba asta e destul de suspectă. După părerea mea, Bătrânul nu mi-a spus tot ce ştia. Expediind acest telex, câştigăm timp şi evităm eventualele erori pe care le pot provoca nişte investigaţii premature. În plus, Bătrânul va înţelege că ne ocupăm de problemă.

— Da, OK. M-am prins, zise Fondane. Ce facem în aşteptarea răspunsului de la Paris?

50

— Vă consideraţi mai departe în vacanţă. Hong Kong e un oraş plăcut, nu? Pe de altă parte, staţi la un hotel confortabil, nu aveţi de ce vă plânge.

— Nu ne plângem, răspunse Jean Legay.

— Ne revedem mâine, aici la aceeaşi oră.

*

* *

După cum anunţase la telefon, Jules se prezentă la OFINDEC la orele 15:00. De data asta secretara îl primi aproape cu amabilitate. Probabil că nu-i plăceau vizitele surpriză.

— Bună ziua, domnule Jules, zise ea. Intraţi, vă rog. Domnul Shiwung vă va primi imediat. Vă aşteaptă în biroul său.

Îl conduse pe Jules într-o cameră mică şi pătrată, situată în fundul apartamentului. Contabilul bătea la maşină. Se ridică în picioare.

— Fiţi bine venit, domnule Jules, zise el zâmbind.

Jules îşi ascunse mirarea. Se aştepta să vadă un chinezoi bătrân, cu înfăţişare de conţopist, dar nici vorbă de aşa ceva. Sato Shiwung era un băiat frumos care părea să aibă vreo treizeci de ani, îmbrăcat cu un costum gri deschis, bine croit, îngrijit, cu părul bine întreţinut.

— Vă rog să luaţi loc, zise el arătând scaunul ce se afla în faţa biroului.

Împinse într-o parte maşina de scris (o vechitură de

Underwood care ar fi meritat să fie declarată monument istoric) şi puse antebraţele pe birou.

Secretara se retrase.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Everett? întrebă chinezul.

Vorbea rău de tot pe nas dar franceza lui era perfectă.

— Dragă domnule, începu Jules cu o oarecare rigiditate, am cerut să vă întâlnesc ca să-mi exprim decepţia. Adresându-mă Oficiului Intercontinental de Documentare Economică, nu mă aşteptam să găsesc ce-am găsit: un birou mizerabil,

aproape pustiu, o absenţă totală de informaţii, de sfaturi, de adrese utile... Pe scurt, aş vrea să ştiu la ce foloseşte acest birou. Directorul lipseşte, la fel şi directorul adjunct... Mărturisesc că nu înţeleg.

Trăsăturile lui Shiwung se înăspriseră.

— Eu nu sunt decât un angajat, domnule Everett, răspunse el. Dacă aveţi de făcut reclamaţii referitoare la aspectul vetust al biroului, ar trebui să vă adresaţi cuiva de la Paris. Pe de altă parte, cred că domnişoara Lurant v-a explicat: directorul nostru e bolnav, a fost internat la clinică în urmă cu o lună, iar domnul Joannet, directorul nostru adjunct, se află plecat în misiune la Manila. În ceea ce priveşte informaţiile care vă interesează, nu sunt calificat ca să vi le furnizez.

— Asta ziceam şi eu. Venind aici, mi-am pierdut timpul. Şi îmi permit să repet întrebarea. La ce serveşte acest birou?

Chinezul păru încurcat de tonul autoritar al interlocutorului său.

— Editǎm un buletin de informaţii pe care îl trimitem corespondenţilor noştri.

— Hai să vorbim de buletinul vostru de informaţii! Cel pe care mi l-a dat secretara m-a uluit prin nulitatea lui. L-am citit cu atenţie, te rog să mă crezi, dar n-am găsit nici cea mai mică informaţie interesantă. E doar o adunătură de informaţii găsite în revistele specializate din Statele Unite, Japonia sau China. Nu în buletinul vostru voi găsi eu pieţe noi, contacte

inedite. Chiar şi statisticile pe care le reproduceţi sunt depăşite.

— Facem şi noi ce putem, răspunse chinezul.

— Nu e mare lucru.

— Mijloacele noastre sunt extrem de modeste, domnule Everett. Am înaintat domnului Duloche, directorul, un plan de restructurare a Oficiului, dar lipsa de credite ne paralizează.

— La ce clinică e internat domnul Duloche?

— La clinica particulară a doctorului Wang-wo, pe Argyle Street. Pentru că nu e departe de domiciliul meu, trec de trei ori pe săptămână să-l văd pe domnul Duloche. Starea sănătăţii sale este destul de satisfăcătoare.

— Când speră să-şi reia serviciul?

— Peste trei săptămâni sau o lună, după câte mi-a spus.

— Aţunci n-am să mai fiu la Hong Kong. Şi domnul Joannet când se va întoarce?

— Nu ştiu. Dar vă pot da un sfat, dacă îmi permiteţi.

— Asta şi aştept.

— În locul dumneavoastră, m-aş duce să consult Centrul de Comerţ Exterior din Taipeh.

— În insula Formosa?

— Da, este locul cel mai bine echipat din toată această parte de lume. Acolo puteţi găsi catalogul complet al tuturor produselor cerute în majoritatea ţărilor asiatice. Aceste produse sunt clasate, introduse pe computer, cu indicaţii despre cantităţile vandabile, preţuri etc. Eficienţa e formidabilă.

— În sfârşit un element pozitiv! exclamă Jules sarcastic. Centrul ăsta din Taipeh e accesibil tuturor?

— Aşa cred.

— N-ai fost acolo niciodată?

— Nu. Vă comunic ce-am citit în presă. Dar Taiwanul nu e foarte departe de Hong Kong. Avioanele fac traseul ăsta zilnic.

— Trebuie să recunoşti că e deplorabil ca un industriaş

francez să fie nevoit să se ducă în Formosa ca să se documenteze. Şi cu siguranţă că nu voi primi o listă cu persoanele valabile pe care să le contactez. N-am să fac probabil nicio scofală.

Shiwung ridică braţele în semn de neputinţă.

— După cum se spune în Franţa, domnule Everett, nici cea mai frumoasă fată nu poate să dea decât ce are.

— Adică nimic, în cazul nostru.

Se ridică şi adăugă uitându-se ţintă la chinez:

— Depindeţi de Ministerul Afacerilor Economice, nu-i aşa?

— Da.

— Îi voi scrie ministrului ca să-i spun ce cred despre Oficiul vostru, şi nu vă ascund faptul că n-o să-mi menajez cuvintele.

— Împărtăşesc punctul dumneavoastră de vedere, domnule Everett. Dar mă îndoiesc că scrisoarea dumneavoastră va provoca schimbări în situaţia noastră.

53

Seninătatea chinezului îl surprinse pe Jules. Shiwung nu părea deloc afectat că îşi va pierde postul.

Jules mormăi:

— Vom vedea. Mulţumesc pentru audienţă.

După care plecă.

*

* *

După ce se reîntoarse la hotel, Jules se închise în camera lui şi aşteptă telefonul prietenului său Tony. Telefonul sună la cinci fix. Era Tony Jill.

— Alo, domnul Everett?

— Salut, dragă prietene.

— Mă aflu în holul hotelului. Poţi să cobori?

— Bineînţeles. Imediat.

Jules fu frapat de expresia preocupată a metisului.

— Veştile nu sunt deloc bune, domnule Everett, mormăi Jill. Haide să ieşim.

Părăsiră *Peninsula* şi se îndreptară pe jos spre terenul de jocuri de la Signal Hill.

Tony Jill spuse cu o voce înăbuşită:

— Nu pot să spun nimic despre individul care v-a urmărit pe toţi trei după ce-aţi ieşit de la *Dream Garden.* E un chinez ce pare să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat ca majoritatea bărbaţilor de pe-aici: pantaloni negri, cămaşă albă, cravată. M-am ţinut după el la distanţă, dar m-a păcălit. M-a atras până la Kimbeley Road şi a făcut brusc la dreapta ca să intre pe una din galeriile comerciale. Când am ajuns acolo, dispăruse. Sunt sigur că şi-a dat seama şi că ştia cum să procedeze ca să scape de mine.

— Probabil că era un profesionist.

— Da, sunt convins de asta. Dar nu asta e cel mai important. Am aflat, în urmă cu o oră, că Percy Nichols a murit.

— Ce? izbucni Jules aproape cutremurat.

— A fost găsit în garsoniera lui, cu puţin înainte de ora unsprezece, în dimineaţa asta, gol, sugrumat cu o coardă de

nailon. L-a descoperit femeia care-i făcea curat. Nichols era întins pe pat, având la îndemână o trusă de fumat opiu. După primele informaţii, poliţia crede că e vorba de o poveste de trafic de droguri.

— Ce ghinion! zise Jules suspinând. Am avtit un contact foarte bun cu Jeremy Lodge. Mă întreb cum va reacţiona acesta.

— Ca să revenim la povestea cu urmărirea, poate că asta era explicaţia. Nichols întreţinea legături destul de susţinute cu cei din mediul drogurilor.

— Cum îşi câştiga existenţa? După ce-am putut să văd, ce avea în casă costase foarte mult. Mi-a spus că Lodge nu-i dă niciodată bani.

— Trimitea cronici la unele ziare englezeşti, dar probabil că asta nu-i ajungea ca să se descurce foarte bine cu banii.

— Mi-a mărturisit că avea nevoie de bani. Îţi aminteşti?

— Da, ca să se ducă la acel congres al homosexualilor de la Los Angeles. Dacă avea datorii la furnizorii de droguri, e

inutil să căutăm alt motiv al morţii sale. Pe de altă parte, câteodată furniza informaţii poliţiei engleze, ceea ce ar putea constitui şi asta un motiv. În cele din urmă, era un băiat misterios şi care se juca de multă vreme cu focul. Când a fost fixată întâlnirea cu Jeremy Lodge?

— Mi-a promis că-mi va telefona mâine sau poimâine.

— Eu m-aş duce la el, dacă aş fi în locul dumitale. Vestea morţii tragice a lui Nichols va apărea mâine dimineaţă în toate ziarele. Foloseşte-te de acest pretext.

CAPITOLUL X

Jules merse un moment în tăcere, apoi murmură:

— Da, e o idee bună. Mă voi duce la el mâine în cursul dimineţii. Unde e biroul lui?

— BOFCO? Pe Queen’s Road, în Confort Building.

— Cam ştiu unde... Lodge, în cursul discuţiei noastre, mi-a făcut o declaraţie tulburătoare. Mi-a spus că e ferm convins că o organizaţie clandestină operează în toată Asia de Sud-Est, având drept misiune torpilarea schimburilor comerciale cu Occidentul. Ai auzit de aşa ceva, Tony?

— Da, am auzit. Am un prieten care lucrează la departamentul de control economic şi el mi-a vorbit despre asta, în urmă cu aproape cinci luni, dacă ţin bine minte. Un industriaş de la Geneva a murit alunecând în baie, la hotelul *New Mari,* chiar aici, la Hong Kong. Era un om în vârstă, de vreo şaizeci de ani, şi teza accidentului era plauzibilă. Cu toate astea, prietenul meu mi-a spus că poliţia a considerat această moarte suspectă şi în legătură cu asta a menţionat existenţa unei organizaţii având în rândurile ei unii membri care, profesionişti ai crimei, n-ar ezita să lichideze fizic oamenii de afaceri europeni care s-ar arăta prea întreprinzători. Mărturisesc că nu l-am luat foarte în serios, cel puţin pe moment. De mii de ani, chinezii au pasiunea societăţilor secrete. Astfel de societăţi au existat şi vor exista totdeauna. Actualmente, după unele statistici confidenţiale, ar exista o sută sau chiar două sute care sunt în activitate.

— Credeam că se ocupă doar de politică!

— Se ocupă de toate. Se spune că datorită sprijinului acordat de unele dintre ele a putut să triumfe la Pekin revoluţia comunistă din ’49. Se mai spune că încă ar mai exista confreria secretă a Soarelui de Aur.

— Ce mai e şi Soarele de Aur?

— O confrerie care a fost celebră în urmă cu vreo cincizeci de ani. Ea a organizat rezistenţa Jiang Qing clandestină împotriva oricărei forme de pătrundere occidentală în Asia.

— În fond, Jeremy Lodge ar fi putut foarte bine să aibă dreptate?

— Bineînţeles.

— Ce se poate face pentru combaterea acestor organizaţii secrete?

— Nimic. Dar nici nu trebuie să li se exagereze puterea. După părerea mea, poţi prospecta pieţele asiatice pentru firma dumitale fără să te temi de ce e mai rău. În regiunile noastre n-au fost asasinaţi mulţi industriaşi.

— Dar nici mulţi n-au reuşit să semneze contracte importante. Poate că ucigaşii din Soarele de Aur sau cei din altă bandă nu elimină decât oamenii de afaceri care se află pe punctul de a încheia o afacere foarte importantă.

— E o problemă care merită să fie studiată, răspunse metisul. Cinstit vorbind, nu sunt prea competent în domeniul ăsta, domnule Everett.

— Ai auzit de OFINDEC? E un birou pe care Ministerul Afacerilor Economice din Franţa l-a deschis la Hong Kong în urmă cu cinci-şase ani.

— Nu, nu cunosc. Dar presupun că aceste persoane ar trebui să te ajute.

— Asta am crezut şi eu. Dar când m-am dus la acest oficiu, am găsit doi angajaţi neputincioşi, un contabil chinez şi o secretară, care m-au făcut să mă gândesc la doi naufragiaţi pe o plută. Lamentabil.

— Cum se explică asta?

— Mărturisesc că nu înţeleg. Am cerut informaţii la Paris. Ai

putea eventual să-mi dai o mână de ajutor ca să lămuresc povestea asta?

— Bineînţeles. Ce să fac?

— După ce voi primi răspunsul de la Paris, aş vrea să obţin informaţii despre cei care lucrează la acest birou, informaţii

luate pe teren, dacă înţelegi ce vreau să spun. E o treabă pe care nu sunt în măsură s-o fac eu însumi. Nu vorbesc chineza şi nu cunosc destul de bine unele cartiere ale oraşului.

— Sunt gata să te ajut.

— Nu ştiu dacă mai e cazul să precizez, dar îţi vor fi achitate toate cheltuielile.

— Dacă mai e vorba de bani, plec. Eşti prietenul meu, domnule Everett. Pentru mine asta înseamnă ceva. Poate că într-o zi voi veni la Paris şi îţi voi cere să-mi faci nişte servicii.

Jules nu insistă. Putuse să constate, cu ocazia celorlalte deplasări la Hong Kong, că metisul era sensibil în această privinţă.

Francezul întrebă zâmbind:

— Şi vizitele frumoasei Chenli? Tot un cadou de prietenie?

— Bineînţeles.

— Pot măcar să-i plătesc orele pe care le petrece în patul meu?

— Nu, te rog! O să-mi pierd prestigiul. Nu sunt un proxenet. Chenli acţionează în deplină libertate. I-am ajutat pe vremuri familia, şi acum vrea să-şi arate recunoştinţa faţă de mine. Toată povestea asta trebuie văzută în plan sentimental, în afara oricăror probleme de bani.

— Eşti un prieten nemaipomenit, Tony.

— Voi încerca să obţin informaţii complete despre asasinarea lui Percy Nichols. Voi telefona mâine, pe la cinci după-amiază. Până atunci, recomandarea mea ar fi prudenţă maximă. Eşti înarmat?

— Înarmat? Nu, Dumnezeule mare! De ce mă întrebi? După câte ştiu, nu planează asupra mea. Nicio ameninţare!

— După cum probabil ştii, pe la noi se abate deseori taifunul. Am început să învăţăm semnele care anunţă furtuna. Moartea lui Percy Nichols mă îndeamnă să cred că timpul se strică... Peste o oră îţi voi trimite prin cineva un pachet în care vei găsi o sculă adecvată. E vorba de un obiect neînregistrat. Mi-l vei înapoia la plecarea din Hong Kong.

— Nu ştiu cum să-ţi mai mulţumesc, Tony.

— Voi telefona mâine la cinci după-amiază.

58

Cei doi prieteni se despărţiră şi Jules se întoarse la hotel.

Pe la 18:30, recepţionerul îl anunţă prin telefon că un comisionar îl aştepta jos ca să-i înmâneze personal un pachet.

— Cobor, zise Jules.

Era un chinez tânăr de vreo 25–30 de ani, îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă, ţinuta obişnuită a oamenilor de la oraş.

— Acesta e pachetul promis de domnul Jill, zise el în engleză.

— Mulţumesc.

Pachetul conţinea un pistol automat Ceska, model militar.

Jules examină arma, întrebându-se cum ajunsese o astfel de jucărie tocmai la Hong Kong. Oricum, era o sculă excelentă în care putea avea încredere.

Gândindu-se la recomandările lui Tony Jill, Jules luă cu el pistolul când merse la restaurantul hotelului să ia masa.

Aproape de sfârşitul cinei, băiatul de la hotel se apropie de el.

— Domnul Everett? întrebă băiatul în uniformă.

— Da, eu sunt.

— Un mesaj pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc. De unde vine scrisoarea?

— Portarul m-a rugat să v-o dau.

— OK.

Jules desfăcu plicul. Înăuntru găsi o jumătate de foaie de hârtie pe care fusese bătut la maşină:

Te voi aştepta la orele 21 fix în colţul pe care Nat han Road îl face cu Haiphong Road, la volanul maşinii mele Bentley T.2 de culoare neagră. Lodge.

Jules goli ceaşca de cafea şi aprinse o ţigară. Dacă îl deranja la o oră atât de neobişnuită, însemna că Jeremy Lodge avea un motiv imperios.

După ce semnă nota de plată, Jules coborî în holul mare şi se îndreptă cu un pas nonşalant spre uşa principală. Se apropie de portar şi îl întrebă zâmbind:

— Dumneata i-ai dat băiatului scrisoarea pentru mine? Mă numesc Everett.

— Da, domnule, eu.

— Aş vrea să ştiu cine ţi-a dat plicul?

— Un şofer de taxi, domnule.

— OK. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

Jules ieşi. Noaptea era frumoasă. Puţin cam răcoare, dar foarte plăcut. Cu siguranţă că nu la temperatură făcuse aluzie Tony zicând că avea impresia că timpul se strică. Întâlnirea neobişnuită cu Jeremy Lodge era un eveniment cam ciudat, un eveniment care îl intriga pe Jules. Să fi fost o capcană? Pentru orice eventualitate, Jules căută o cabină telefonică şi sună la *Frolic Bar.* Avu noroc. Tony Jill se afla la cartierul său general, marea cafenea de pe Nathan Road.

— Domnule Everett? zise el cu o voce calmă.

— Salut, Tony. Sper că nu te deranjez prea tare?

— Niciodată.

— Mulţumesc pentru pachet.

— Pentru asta telefonaţi?

— Nu. Mi-ai recomandat să iau cât mai repede legătura cu Jeremy Lodge, nu?

— Da.

— Nu e nevoie să mă deranjez. Mi-a trimis un mesaj la hotel ca să-mi fixeze o întâlnire la orele nouă. Mă va aştepta la volanul maşinii sale Bentley în colţul străzilor Nathan Road

şi Haiphong Road. Voiam să te anunţ, nu se ştie niciodată.

— Ai făcut foarte bine. Unde eşti?

— Într-o cabină telefonică de pe Middle Road. Am douăzeci de minute ca să ajung la locul întâlnirii.

— OK. Voi fi acolo înaintea dumitale. Nu mă vei vedea, dar voi fi acolo. Căci, după cum spuneai, nu se ştie niciodată.

— OK. Ne vedem mai târziu.

Mergând spre Whitfield Barracks, Jules încercă să-şi dea seama dacă nu cumva era urmărit. Nu era uşor, căci Nathan Road era plină de lume, ca de obicei la acea oră.

60

Reperă fără probleme automobilul negru care staţiona după intersecţie, puţin înainte de Lock Road. După toate aparenţele, la bord nu se afla decât şoferul.

Jules se apropie%Prin portiera cu geamul lăsat, Jeremy Lodge zise:

— Eşti un om punctual, mulţumesc. Te rog să urci lângă mine.

Jules urcă în maşină. Lodge părea foarte palid şi faţa lui trasă părea o mască tragică. Zise:

— Ai aflat?

— Da. Am aflat pe la sfârşitul după-amiezii, de la un prieten. E îngrozitor.

— E cu atât mai îngrozitor cu cât tu eşti de vină. Din cauza ta a fost asasinat bietul Percy.

CAPITOLUL XI

Jules nici nu clipi. Jeremy Lodge îi aruncă o privire aspră şi zise:

— Nu spui nimic. Nu mă crezi?

— Ce vrei să-ţi spun? Nu înţeleg ce vrei să zici. Acuzaţia ta e grotescă.

— Să nu crezi asta. După ce-am să-ţi explic ce s-a întâmplat, vei fi obligat să recunoşti că acuzaţia mea nu e grotescă, ci e întemeiată. Dar să nu rămânem aici. Cunosc un loc mai discret unde vom putea sta de vorbă.

Limuzina demară fără zgomot. După ce străbătură Haiphong Road şi cotiră pe Canton Road, Lodge conduse drept înainte preţ de vreo zece minute, traversă un cartier aglomerat, pe care Jules îl identifică ca fiind apropiat de Argyle Street, după care ajunseră la marginea mării. Lodge opri în cele din urmă într-un loc ciudat de pustiu, în spatele unui depozit imens.

Aspectul lugubru al decorului îl impresionă pe Jules. Strecură mâna dreaptă în buzunar ca să pipăie mânerul pistolului şi se întrebă dacă Tony Jill reuşise să urmărească maşina lor sau nu.

Lodge opri motorul, stinse farurile şi se întoarse spre Jules.

— Dă-mi voie mai întâi să-ţi spun un lucru, domnule Everett, începu el cu o voce înăbuşită. N-am crezut nicio secundă mica comedie jucată de Percy despre întâlnirea voastră la Cairo şi despre prietenia dintre voi. Bineînţeles, am intrat în joc. Dar îl cunoşteam pe acel băiat ca şi cum eu l-aş fi făcut şi înclinaţia lui spre fabulaţie mă încânta; avea o candoare, o prospeţime pe care le găseşti numai la copii. Şi, ca şi copiii, avea geniul inventării, imaginaţiei şi al credinţei în propriile minciuni, îşi făurea mituri şi credea în ele. Pe scurt, am fost convins că nu

te cunoştea deloc şi că te întâlnise chiar în acea zi. Te rog să nu spui că nu-i aşa; ştiu adevărul, tot adevărul.

Jules nu deschise gura. Englezul continuă, cu o fărâmă de tristeţe în glas:

— Percy voia să fie bogat, foarte bogat, şi avea încredere în steaua lui. Orfan de la patru ani, a fost crescut la Londra de o mătuşă celibatară care îl răsfăţa şi îl trata ca pe un mic prinţ; în realitate, mătuşa era o întreţinută. A murit când Percy avea unsprezece ani şi începând din acel moment a fost nevoit să se descurce singur. A ajuns la Hong Kong în bagajele unui romancier al cărui nume nu ţi-l voi spune şi care era ataşat de acest copil frumos din care făcuse amantul lui. Romancierul a trăit şapte ani cu tânărul său protejat:

călătorii, plăceri, viaţă frumoasă. O criză cardiacă apus capăt acestei vieţi de basm. Pomenindu-se singur la Hong Kong cu un capital destul de subţire, Percy a început să frecventeze mediul pederaştilor şi drogaţilor, cu speranţa că va găsi un succesor romancierului. Ducea viaţa asta de patru ani când l-am întâlnit. Din păcate, nu puteam să-l mai salvez. Căzuse în ghearele societăţii Lotus de Jad, o societate secretă care se ocupă de traficul de droguri, o ramură a Triadei. Presupun că ai auzit de Triada?

— Da.

— E într-un fel Mafia, cu disciplina, legile şi obiceiurile ei redutabile. Percy ţi-a spus, că avea nevoie de bani, nu?

— Da, ca să se ducă la un congres la Los Angeles.

— În parte era adevărat, dar numai în parte. Adevărul e că băgase în buzunar o sumă mare pe care trebuia s-o înapoieze omului de legătură din Lotus de Jad. În astfel de afaceri, nu se glumeşte când e vorba de datorii. Marea greşeală a lui Percy a fost că n-a luat în serios avertismentele omului de legătură. Îţi repet, era un copil.

Jules mormăi:

— Unde vrei să ajungi, Lodge? Viaţa lui Percy e un roman trist, recunosc, dar care nu are totuşi nimic original. Când îţi petreci majoritatea timpului mânuind explozibili, ai toate şansele ca în cele din urmă să sari în aer. De ce sunt de vină pentru moartea tânărului tău prieten?

— Vei afla. Ascultă…

Lodge apăsă o clapă de pe tabloul de bord. Casetofonul porni şi se auzi vocea veselă a lui Nichols:

— Salut, Tony.

— *Bună ziua, Percy! Ţi-l prezint pe domnul Everett, prietenul despre care ţi-am vorbit.*

Apoi urma, reprodusă cu o claritate surprinzătoare, discuţia pe care Jules o avusese cu Percy Nichols cu ocazia primei lor întâlniri, la domiciliul tânărului.

Ascultară toată convorbirea până în momentul în care Jules

şi Tony Jill îl părăseau pe Percy.

Jeremy opri casetofonul.

— Îmi închipui că ai început să înţelegi? Bietul Percy nici măcar nu şi-a dat seama că patronii lui din Lotus de Jad instalaseră microfoane în garsoniera lui şi că tot ce se vorbea era înregistrat.

Jules dădu din umeri şi zise:

— Bun, şi? Cu ce sunt eu vinovat pentru moartea lui Percy Nichols?

— Apariţia ta a declanşat totul. Când cei din Lotus de Jad au aflat că Percy va primi de la tine o anumită sumă de bani, cu siguranţă că au devenit insistenţi. Percy, nepăsător ca de obicei, mai mult ca sigur că i-a trimis la plimbare. S-au supărat şi l-au lovit. Dacă n-ai fi luat legătura cu Percy, acum încă ar mai fi fost în viaţă.

— Foarte posibil, admise Jules. Să spunem că am fost picătura de apă ţâre a umplut paharul, dar nu mă consider deloc răspunzător de încurcăturile tânărului tău prieten cu furnizorii lui de droguri. În rest, ştii foarte bine că Percy nu se putea măsura cu ei. Ca să înoţi cu rechinii, trebuie să fii şi tu rechin. Mai devreme sau mai târziu, Nichols tot ar fi fost lichidat. Dar înţeleg pentru ce mă acuzi. Ca să-ţi uşurezi conştiinţa! Căci adevăratul vinovat eşti tu. Ai o situaţie frumoasă, trăieşti pe picior mare, după cum o dovedeşte această maşină Bentley, de ce n-ai achitat datoriile prietenului tău? Profitai şi tu de traficul de droguri?

Jeremy Lodge lăsă capul în jos şi nu răspunse. Jules continuă:

— De ce ţi-au trimis caseta asta?

— Ca să stau liniştit, natural. E un avertisment.

— Îl cunoşti pe asasinul lui Nichols?

— Nu cunosc persoana care l-a sugrumat, dar ştiu că condamnarea la moarte a venit din partea lui Lotus de Jad.

— Poliţia te-a interogat ca martor?

— Nu. Şi nici n-o va face. Asasinul a pus la vedere o trusă

de fumător de opiu. În aceste de cazuri, poliţia nu insistă. La Hong Kong, moartea unui drogat face totdeauna plăcere poliţiei. Iar când există probleme, Triada e cea care îşi ia sarcina de a face ordine.

Urmă o tăcere. În cele din urmă, Jules zise:

— Dacă înţeleg bine sensul demersului din seara asta, sfârşitul trist al lui Percy Nichols pune punct legăturilor noastre?

— Nu, n-am spus asta. Ţi-am promis că-ţi voi face rost de informaţii şi vreau să-mi respect promisiunea. Dar n-o voi face pentru plăcerea ta, nici ca să-ţi fac un serviciu, ci în memoria prietenului meu. Şi gratuit. Dă-mi un răgaz de trei zile şi vei fi mulţumit.

— Mulţumesc.

— Îţi voi trimite un plic la hotel. Nu veni la biroul meu.

— Am înţeles.

Văzând că Jeremy Lodge nu făcea nicio mişcare, Jules îl întrebă:

— Cred că nu mai avem ce să ne spunem şi că ne putem întoarce la hotelul meu.

— Aş vrea să ştiu cum ai intrat în relaţii cu Tony Jill.

— Oh, e o poveste veche! îl cunosc pe Tony Jill de vreo zece ani. Mi l-a prezentat un prieten de la Paris.

— Ştii că omul ăsta e un auxiliar al poliţiei britanice?

— Am o anumită bănuială, dar nicio certitudine.

— Fii prudent faţă de metisul ăsta. E un om periculos.

— Mi-e prieten şi mi-a făcut multe servicii. N-am avut niciodată motive să mă plâng de el.

65

— Dacă vei avea ocazia, întreabă-l dacă îl cunoaşte pe Jama Fotomo. Sunt curios să aflu cum va reacţiona.

— Jama Fotomo? repetă Jules. Cine mai e şi tipul ăsta?

— Un personaj misterios căruia n-am reuşit să-i cunosc adevăratul nume. Poate că e vorba de un nume de cod. Tot ce e posibil. Dar e sigur că acest Jama Fotomo conduce o mare reţea de spionaj economic şi industrial care îşi întinde

tentaculele peste întreaga Asie de Sud-Est. Dacă te încăpăţânezi să-ţi continui investigaţiile în acest domeniu, te vei lovi fatalmente de una din antenele lui Jama Fotomo. Te previn că va fi foarte grav pentru tine.

— E chinez?

— Probabil.

— Trăieşte aici, la Hong Kong?

— Trăieşte la Hong Kong, la Singapore, la Bangkok, la Manila şi Dumnezeu mai ştie unde. Singurul indiciu sigur pe care ţi-l pot da despre el e că urăşte Occidentul. Şi că are braţul lung. Şi greu. În locul tău, m-aş întoarce cuminte la Paris, domnule Everett. Cât mai repede posibil. Cel puţin dacă ţii la viaţă…

CAPITOLUL XII

Când ajunseră în faţa hotelului *Peninsula*, englezul îi zise în loc de bună seara:

— Vei avea veşti de la mine peste cel mult trei zile, cum am promis. După ce primeşti plicul de la mine, nu încerca să mă întâlneşti, nu doresc să te mai văd şi nici să mai aud despre tine. În rest, nu uita de sfatul meu. Nu zăbovi la Hong Kong. Aerul acestui oraş ar putea să devină foarte nesănătos pentru tine. Nu vorbesc ca să mă aflu în treabă.

— Mulţumesc dinainte pentru informaţiile pe care mi le vei furniza şi pentru sfat. Voi ţine cont. Adio, domnule Lodge.

— Adio.

Maşina demară şi dispăru. Jules intră în hotel gânditor. Dar în loc să urce în camera lui, se instală într-un fotoliu din holul de la intrare, astfel încât să poată vedea intrarea principală. După cum se aştepta, Tony Jill îşi făcu apariţia peste câteva minute. Jules se ridică şi veni în întâmpinarea lui. Metisul îl întrebă:

— A fost o înţâlnire interesantă?

— Foarte interesantă. Haide să ne plimbăm.

Ieşiră şi merseră unul lângă altul spre Nathan Road.

Jules zise:

— Sunt mai multe lucruri de reţinut din discuţia mea cu

Jeremy Lodge. În primul rând, pretinde că Lotus de Jad a votat moartea lui Percy Nichols. Nichols datora bani acestei organizaţii din care făcea parte. Ce părere ai, Tony?

— Are dreptate, răspunse metisul fără ezitare.

— În al doilea rând, cei din Lotus de Jad i-au trimis o casetă care reproduce discuţia avută de noi cu Nichols când ne-am dus amândoi la el acasă.

Tony Jill tresări uşor.

— Vrei să spui că la Percy Nichols acasă erau instalate microfoane?

— Exact. Şi Lodge spune că Lotus de Jad i-a trimis acea casetă ca un avertisment, ca să stea liniştit.

— Posibil. Dar dacă povestea asta cu microfoanele este adevărată, Lodge cunoaşte acum natura relaţiilor tale cu Nichols.

— Întocmai.

— Deci nu vei obţine informaţiile care te interesau?

— Ba da. Lodge a promis că mi le va trimite în trei zile. Vrea să facă acest gest în memoria lui Nichols.

— Nu-i poartă pică?

— Nu. M-a asigurat că ghicise minciuna lui Nichols.

— Ce suflet mare! persiflă Jill.

— Şi mai e ceva. Lodge m-a pus în gardă faţă de un individ care se numeşte Jama Fotomo. Se pare că e un tip care conduce o mare reţea de spionaj economic ale cărei ramificaţii se întind asupra tuturor ţărilor din regiune. Ai auzit de omul ăsta?

— Da. Numele lui a fost citat de două sau trei ori cu prilejul unei anchete asupra asasinării unui cetăţean australian, în urmă cu aproape un an. Dar investigaţiile nu au adus nici cel mai mic indiciu concret despre acest personaj. Am auzit că a fost trimisă şi-o solicitare de căutare transmisă Interpolului pentru reperarea acestui individ. Fără niciun rezultat!

— În fine, Jeremy Lodge m-a sfaţuit insistent să măântorc în Franţa cât mai repede posibil. După spusele lui, aerul de la

Hong Kong ar fi dăunător sănătăţii mele.

— Poate că sfatul nu e rău, mormăi Tony, cu o expresie preocupată. Dacă continui să agiţi apa, se va ridica mocirla de la fund.

— Nu mă aflu aici pentru plăcerea mea, Tony, ştii foarte bine asta. Am de îndeplinit o misiune. Dacă vreau să-i descopăr pe cei care acţionează în umbră ca să ne elimine din această parte a planetei, simt obligat să fac valuri.

— Evident, admise metisul. Fiecare cu meseria lui. Din moment ce eşti conştient de riscurile pe care ţi le asumi, nu văd ce altceva ai putea să faci.

68

— Mă întreb dacă există vreo legătură între Lotus de Jad şi Jama Fotomo.

— E mai mult decât probabil. Într-o regiune ca a noastră, sângele negru al crimei circulă în tot corpul.

— După câte ştiu, Lotus de Jad înseamnă droguri, nu spionaj industrial şi economic?

— Desigur, dar pereţii nu sunt etanşi, nici vorbă de asta. Toţi indivizii care mişună prin mlaştinile noastre sunt polivalenţi. Drogurile, jocurile de noroc, prostituţia, informaţiile, estorcarea, şantajul, asasinatul plătit* tot ce aduce bani se practică şi de unii şi de alţii. Dacă marii boşi ai lumii interlope n-ar menţine ordinea, ar fi o anarhie totală şi oraşul nu ar supravieţui.

— Da, înţeleg, zise Jules.

— Apropo. Mi-ai cerut să aflu câte ceva despre OFINDEC. M-am informat de bine de rău. Încă n-am adunat multe informaţii dar pot deja să-ţi spun că e o chestie care nu miroase a bine. Se pare că această societate e pe moarte. Ce doi directori nu se află niciodată la postul lor, iar secretara trăieşte în concubinaj cu angajatul, un chinez.

— Ce? izbucni Jules. Vrei să spui că secretara se culcă cu contabilul chinez?

— Nu ştiu dacă se culcă cu el, dar trăiesc împreună, în acelaşi apartament de pe Argyle Street. Un apartament cam

luxos pentru nişte oameni de condiţia lor. E adevărat că chinezul se mai ocupă şi cu altceva. Lucrează trei zile pe săptămână la TECOM, o firmă mare care se ocupă de computere.

Jules era din ce în ce mai uimit.

— Ei bine, m-ai lăsat cu gura căscată!

— Dacă vrei, voi continua să mă informez.

— Da, vreau, natural.

— Am un prieten care e destul de bine plasat pentru acest gen de investigaţii. După câte mi s-a spus, nu se înţelege de ce Franţa întreţine acest oficiu care parcă nu are nici cea mai mică utilitate. Eşti sigur că nu e vorba de o firmă fantomă, domnule Jules? O acoperire pentru camuflarea altor activităţi, a altor obiective?

— Nu, după cunoştinţele mele.

Tony Jill schiţă o mică grimasă dubitativă. Apoi, după un scurt moment de tăcere, zise:

— Vorbim mâine la telefon, pe la cinci după-amiaza ca de obicei. E posibil să apară lucruri noi.

*

* *

Jules se întoarse la hotel, urcă în cameră şi încuie uşa. Aprinse o ţigară şi începu să se plimbe prin cameră reflectând. Ziua fusese bogată în surprize, cea mai incredibilă fiind aceea că domnişoara Lurant trăia cu Sato Shiwung. Nu trebuie niciodată să te iei după aparenţe, e un lucru ştiut de toată lumea, totuşi nu se aştepta deloc la asta.

Pe de altă parte era descoperirea misteriosului Jama Fotomo. Oare el conducea operaţiunile antioccidentale de pe urma cărora aveau de suferit ţările din Europa? Dacă ăsta era adevărul, ar fi trebuit să se pună mâna pe acest individ pentru a i se cere câteva explicaţii. Dar cum să dai de el? Nici Interpolul nu era în stare, după spusele lui Tony Jill.

Cufundat în gânduri, Jules îşi dădu deodată seama că nu cinase şi că îi era foame. Se duse la restaurantul hotelului, la

primul etaj, şi comandă o masă excelentă.

Adorabila Chenli sosi puţin mai târziu ca în ajun. Se scuză.

— În seara asta a fost multă lume, iar patronul a mai îmbogăţit programul cu un număr nou. Nu eşti supărat?

— Deloc.

— Ai aflat de Percy…

— Da.

— E foarte trist. Un băiat atât de amabil! Avea obiceiuri proaste şi frecventa persoane nerecomadabile. Ştiam că va sfârşi rău.

— Ştiai? Ce vrei să spui?

Îl cunosc pe cel care a făcut-o.

— Poftim?

70

Chenli se dezbrăca în timp ce vorbea. Corpul ei încântător apăru în curând în lumina discretă din cameră şi Jules îl compară cu o rază de lumină care împrăştie ceaţa. Fata se strecură în pat şi se întinse languros.

Vorbi cu jumătate de glas:

— N-am dreptul să vorbesc despre asta. Dar cu tine… ţin mult la tine. E vorba de un chinez tânăr pe nume Wong Tan.

— De unde ştii că el l-a sugrumat pe Percy?

— Pentru că mi-a spus asta chiar el în seara asta. E îndrăgostit de mine şi a vrut să mă aibă privat, dar i-am spus că fusesem deja angajată pentru întreaga săptămână. De fiecare dată cum primeşte o sumă mare de bani, mă angajează. Nu ţin deloc la el.

— Se ocupă cu drogurile, nu?

— Da.

— Am crezut că asasinul lui Percy e un pederast.

— Wong Tan se culcă cu bărbaţii pentru bani şi cu femeile pentru plăcerea lui.

— Cu ce se ocupă?

— E ghid la agenţia SOWEST, o agenţie de voiaj. Dar nu lucrează prea mult.

Jules se dezbrăcase. Urcă în pat alături de încântătoarea

thailandeză şi o luă în braţe. O întrebă:

— Domnul Tony Jill ţi-a cerut să-mi spui toate astea?

— Oh, nu! zise ea cu vioiciune. Nimeni nu are de unde să ştie că vă spun lucrurile astea. Wong Tan mi-a spus că voi avea aceeaşi soartă ca a lui Percy Nichols dacă nu-mi ţin gura.

Când astfel de fete au o slăbiciune pentru cineva, nimeni nu le mai opreşte. Jules ştia asta din experienţă.

Începu să mângâie cu blândeţe umerii, sânii, coapsele fetei care închise ochii şi se abandonă beatitudinii care punea stăpânire pe ea.

CAPITOLUL XIII

A doua zi dimineaţă, puţin înainte de orele nouă, în momentul în care Chenli urma să plece, Jules o întrebă:

— Cunoşti cumva un anume Jama Fotomo?

— Nu. E clientul nostru?

— Nu ştiu.

— Locuieşte la Hong Kong? Fotomo e un nume japonez sau coreean.

— E un domn cu care aş vrea să mă întâlnesc pentru o afacere, dar nu-i cunosc decât numele.

— Nu cunoaştem aproape niciodată numele celor care frecventează *Dream Garden.* Cu excepţia cazului în care ne angajează privat. Dar pot să mă informez dacă Vrei.

— Nu, las-o baltă.

— Pe diseară?

— Da, bineînţeles. Dar stai o secundă. Aş vrea să te duci la magazinul cel mai frumos din oraş şi să-ţi alegi o rochie frumoasă. Le spui să trimită pachetul aici, pe numele meu, împreună cu nota de plată. Şi să nu-i spui niciun cuvinţel domnului Jill. Nu vrea să-ţi fac cadouri, dar vreau neapărat să-ţi fac o plăcere.

— Oh, nu trebuie! zise ea, vizibil emoţionată. Îmi face mare plăcere să dorm în braţele tale.

— Bine. Fă ce ţi-am spus şi nu spune nimănui.

*

* *

După plecarea fetei, Jules ceru să i se aducă micul dejun. Apoi îşi făcu toaleta şi luă hotărârea să scrie un raport pentru

Bătrân. Relată esenţialul celor petrecute în cursul acestor trei zile şi consemnă toate informaţiile pe care le putuse culege.

Puse raportul într-un plic dar nu-l lipi.

La prânz, coborî la barul de la parter. Fondane şi Legay se aflau deja acolo, la aceeaşi masă ca în ajun.

Legay zise:

— Telexul a fost expediat ieri la trei după-amiază. Dacă Bătrânul reacţionează rapid, cu siguranţă că vei primi veşti, via Air France, azi sau mâine.

— OK. Mulţumesc. Am mai aflat două-trei lucruri interesante pe care vi le voi comunica. Tânărul homosexual englez de care v-am vorbit ieri a fost lichidat din cauza unei poveşti cu droguri. Odihnească-se în pace! Totuşi, prietenul lui, ataşat de presă la BOFCO, a promis că-mi va da informaţii de primă mână despre persoanele ce trebuie contactate pentru infiltrarea în mediile industriale ale ţărilor din ASEAN. Cred că se va ţine de promisiune, dar voi şti asta abia peste patruzeci şi opt de ore. Pe de altă parte, s-ar părea că operaţiunile antioccidentale sunt conduse de un anume Jama Fotomo, care s-ar afla în fruntea unei mari reţele de spionaj economic şi comercial cu filiere în toată Asia de Sud-Est. Acest Jama Fotomo nu poate fi însă găsit, nici Interpolul nu a reuşit să-l localizeze.

Fondane zise pe un ton admirativ:

— S-ar zice că nu ţi-ai pierdut timpul! în vreme ce noi ne odihneam, tu munceai pe rupte. Dacă ai putea să ne dai o notă cu aceste indicaţii, poate că n-ar fi inutil.

— Stai puţin, zise Jules. Am făcut un raport pentru Bătrân. Am scris totul.

Scoase o scrisoare din buzunar şi i-o întinse lui Jean Legay.

— Puteţi citi amândoi raportul. Notaţi informaţiile utile, pe

urmă lipiţi plicul şi îl depuneţi la consulat ca să călătorească cu valiza diplomatică.

— Perfect, zise Legay punând plicul în buzunar.

— După cum veţi vedea, am aflat un lucru care m-a lăsat cu gura căscată. Secretara de la OFINDEC şi contabilul chinez trăiesc împreună! Vă rog să credeţi că este pur şi simplu imposibil pentru cine a văzut-o pe femeia respectivă.

73

Fondane râse.

— Din ce în ce mai bine! Biroul ăsta nu e doar o sinecură, ci şi un lupanar. Trebuie să vii la Hong Kong ca să vezi astfel de poveşti.

— Şi asta nu e tot, continuă Jules. Contabilul chinez lucrează trei zile în altă parte, ceea ce explică viaţa confortabilă pe care o duce.

Jean Legay zise:

— Trebuie să punem capăt acestei risipe.

Jules mormăi:

— Asta e treaba Bătrânului. Noi suntem doar informatori, deciziile le iau alţii. Între timp, vă consideraţi mai departe în vacanţă. Ne revedem mâine la aceeaşi oră.

Lagay obiectă:

— Am putea să schimbăm locul. Întâlnirile noastre zilnice vor atrage în cele din urmă atenţia asupra noastră.

— De ce să schimbăm locul? zise Jules. Dacă sunt oameni care remarcă întâlnirile noastre, înseamnă că au o curiozitate deplasată, ceea ce-i face suspecţi. Voi trebuie să căscaţi ochii.

— Da, ai dreptate, admise Legay.

— Prevăd două zile de calm, zise Jules. Imediat ce Jeremy Lodge îmi va trimite informaţiile promise, vom vedea ce-i de făcut.

*

* *

Într-adevăr, în ziua aceea Jules nu părăsi camera decât ca să meargă la masă. Dar aşteptă zadarnic veştile de la Paris.

Abia a doua zi, pe la sfârşitul după-amiezii, recepţionerul îl anunţă prin telefon că un anume domn Glaiser dorea să vorbească cu el.

— Foarte bine, cobor, răspunse Jules.

Glaiser! George Glaiser, un coleg de serviciu! Bătrânul făcea lucrurile bine.

Înalt, destul de masiv şi totuşi frumos, Glaiser era un tip de aproape cincizeci de ani şi care devenise agent administrativ

după ce acţionase vreo douăzeci de ani în cadrul compartimentului ACTION.

Văzându-l în hol, lângă biroul recepţiei, Jules îşi zise că semăna cu un PDG sau cu managerul unei mari firme americane, îmbrăcat într-un costum albastru închis, cu capul lui de senator şi servieta în mână, Glaiser nu amintea deloc de omul dur de altădată.

— Salut, Georges!

— Salut, Jules!

— Mi-ai adus răspunsul Bătrânului la telexul meu?

— *Sunt* răspunsul Bătrânului, zise Glaiser cât se poate de serios.

— Drace! Nu se uită nimeni la bani!

— Nu te plânge. Am venit să corvodesc în locul tău.

— Să nu rămânem aici, murmură Jules. Haide să facem o plimbare.

Părăsiră hotelul şi merseră unul lângă altul pe Salisbury Road. Jules zise:

— Acum explică-mi. Ai zis că ai venit să corvodeşti în locul meu? Mărturisesc că nu înţeleg prea bine.

Glaiser ridică braţul şi arătă servieta-diplomat.

— Am cărat cu mine o tonă de hârţoage, hârtii administrative care-mi dau puteri depline ca să repatriez corpul şi să închid prăvălia.

— Înţeleg din ce în ce mai puţin, mormăi Jules. Ce corp ai intenţia să repatriezi? Eu şi ajutoarele mele suntem în plină formă.

— Îţi baţi joc de mine? E clar că e vorba de amărâtul de Duloche. Are un cavou de familie pe lângă Nevers.

Jules se încruntă.

— Te referi la Duloche, directorul OFINDEC-ului?

— Da, fireşte.

— A murit? -

— Cum să nu! Nu ştiai? A decedat ieri, la orele treisprezece, într-o clinică din oraş. Secretara ne-a anunţat prin telex. Bătrânul a profitat de ocazie ca să decreteze închiderea definitivă a acestei „antene" care, după părerea lui, nu mai folosea la nimic.

75

Zicând aceste vorbe, Glaiser se uită pieziş la Jules.

— S-ar zice că ce-ţi spun te impresionează! zise el.

— La naiba! Când am ajuns aici, Duloche era pe cale de vindecare. Acum două zile, contabilul l-a vizitat la clinică şi totul mergea bine.

— Tu ai dat ochii cu Duloche?

— Nu, pentru că sunt doar un industriaş în trecere... Iar celălalt, subdirectorul?

— Joannet? Nicio veste de la el. E un lucru pe care trebuie să-l lămuresc neapărat. Mă voi ocupa de toate astea începând de mâine. Între timp mă instalez.

— Unde?

— Mi-a fost rezervată o cameră la *Hilton.*

— Am o mulţime de lucruri să-ţi spun înainte de a te duce la OFINDEC. Lucruri pe care trebuie să le ştii. Uite ce-ţi propun. Iei un taxi ca să te duci la *Hilton,* iei camera în primire, te relaxezi o oră şi vii aici pe la şase sau şapte. Te invit la cină. Mâncarea e grozavă aici.

— Programul îmi convine de minune, zise Glaiser.

*

* *

A doua zi dimineaţă, la ora zece, trimisul special al Bătrânului se prezentă la OFINDEC unde fu primit de secretară.

— Mă numesc Georges Glaiser şi am fost trimis de Ministerul Afacerilor Economice.

— Intraţi, vă rog. Vă aşteptam. Domnul Shiwung e şi el aici, convocat de un telex venit de la Paris.

— Foarte bine. Pot să mă instalez în biroul domnului Duloche?

— Da, bineînţeles.

Secretara îl conduse pe Glaiser într-o încăpere de patru metri pe şase, tristă, mobilată îngrozitor, unde şi bibliorafturile şi gravurile în ramă arătau de parcă ar fi fost abandonate.

Glaiser se aşează la biroul directorial şi murmură:

— Am să vă cer la amândoi să luaţi loc în faţa mea. Trebuie să vă anunţ o veste neplăcută. Guvernul a luat hotărârea să închidă definitiv OFINDEC şi am fost mandatat ca să rezolv această problemă...

Se corectă:

— ...aceste probleme. Pentru că sunt mai multe. În cadrul măsurilor de restricţie economică, guvernul a luat această măsură care e regretabilă pentru angajaţi.

Saro Shiwung, contabilul chinez, nepăsător ca o statuie, zise:

— Ne aşteptam la asta. De altfel, nu există altă soluţie. Ar trebui cheltuite sume imense pentru ca Oficiul să devină cu adevărat operaţional. Şi chiar şi aşa, afacerea n-ar fi rentabilă. Nu mai e loc pentru Europa în această parte de lume.

CAPITOLUL XIV

Glaiser se încruntă şi se uită cu atenţie la chinez.

— Ce vrei să spui, domnule Shiwung?

— Ţările din Occident nu mai sunt în măsură să concureze industriile locale din Asia de Sud-Est.

— Ce te face să spui asta?

— Asta am putut constata de când lucrez aici. Preţurile

voastre nu mai simt competitive, prospectorii duc lipsă de informaţii şi de agresivitate, chiar şi tehnologia voastră a rămas în urmă. Să luăm un exemplu: construcţiile navale. Am luat cunoştinţă ieri de statisticile japoneze pentru anul trecut. În timp ce şantierele franţuzeşti merg din ce în ce mai prost, şantierele japoneze şi-au dublat comenzile. Ca să nu mai vorbim de coreeni, care îi depăşesc pe japonezi! Faceţi afaceri după principiile de altădată, iar ţările din Asia duc un adevărat război. E mai puţin confortabil, evident, dar e mai rentabil.

— Da, aste e o problemă, zise Glaiser suspinând şi lăsând capul în jos, o problemă căreia nu-i văd rezolvarea.

Dădu din umeri şi continuă:

— Poate că vor veni şi timpuri mai bune pentru Europa. Până atunci, trebuie să ne înclinăm. Întorcându-ne la treburile practice, vă voi anunţa îndemnizaţiile care vi se acordă în cadrul legal al concedierilor economice.

Se adresă secretarei:

— Dumneata, domnişoară Lurant, te vei întoarce automat la statutul de funcţionar. Va trebui să rezolvăm întoarcerea dumitale în Franţa.

— Nu am de gând să mă întorc în Franţa. Cel puţin, nu imediat. Cred că am dreptul să înaintez o cerere de demisie?

— Bineînţeles. Vom lămuri problema asta împreună.

78

Se întoarse apoi spre Shiwung.

— Cum decurg lucrurile pe plan financiar de când s-a îmbolnăvit domnul Duloch?

— Mă duceam la clinică şi îi dădeam să semneze cecurile. Noi nu am avut niciodată drept de semnătură, nici eu şi nici domnişoara Lurant. Domnul Joannet avea drept de semnătură, dar domnul Duloche i l-a retras în noiembrie trecut.

— De ce?

— Nu ştiu.

Secretara interveni:

— Adevărul e că domnul Duloche nu se mai înţelegea cu domnul Joannet de mai bine de şase luni.

— Cum aşa?

— Se certaseră. Domnul Joannet nu mai venea la birou, prefera să călătorească.

— Şi cum luaţi legătura cu el?

— Când era absent, nu aveam posibilitatea să-l contactăm. Din când în când îmi telefona ca să-mi ceară să-i trimit cecul într-un anumit loc, şi totdeauna la post restant.

— Trebuie totuşi să vorbesc cu el, zise Glaiser. Nu mai poate continua să lucreze pentru OFINDEC, deoarece acest oficiu nu va mai avea o existenţă legală. Când i-aţi trimis ultimul cec?

— În urmă cu şase săptămâni.

— Presupun că va telefona foarte curând?

— Da, probabil.

— Voi vedea în acel moment.

Glaiser consultă unul dintre dosarele pregătite.

— Mă voi ocupa şi de vânzarea sediului. Există birouri şi trei apartamente de serviciu. Asta implică pentru dumneata, domnişoară Lurant, o schimbare de domiciliu, dar vom examina această problemă în detaliu ulterior. Mai întâi mă voi ocupa de formalităţile repatrierii trupului neînsufleţit al domnului Duloche.

Îl întrebă pe chinez:

— Mă poţi însoţi până la clinică?

— La dispoziţia dumneavoastră.

79

*

* *

În seara aceleiaşi zile, când Jules şi Glaiser se aşezară să ia cina în marea sală de mese de la *Peninsula,* Jules îl întrebă:

— Cum au primit veştile angajaţii de la OFINDEC?

— Foarte bine, cu mult calm, răspunse Glaiser. Ba chiar am avut impresia că acel chinez se aştepta la asta!

— Cine ştie? zise deodată Jules.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi interesant să ştim în ce împrejurări a fost angajat acest Shiwung. Să ne imaginăm că acest tip ne-a fost băgat pe gât în scopul de a torpila oficiul. În acest caz, tipul şi-a îndeplinit misiunea.

— Nu crezi că exagerezi puţin?

— Am aflat atâtea lucruri de când am sosit la Hong Kong! Ipoteza asta mi-a trecut prin minte în acest moment. Există o mulţime de organizaţii secrete, a căror sarcină constă tocmai în demolarea, prin toate mijloacele, a iniţiativelor europene. Dacă Shiwung face parte dintr-o astfel de reţea, poziţia lui era cum nu se poate mai bună pentru a contracara sistematic eforturile noastre.

— Da, murmură Glaiser gânditor. Poate că ipoteza asta nu e chiar idioată. Dar e sigur că chinezul e inteligent şi şiret. Aproape prea mult pentru un simplu angajat subaltern. M-am dus cu el la clinică ca să aranjez repatrierea rămăşiţelor pământeşti ale bietului Duloch şi am fost consternat de comportamentul acestui chinez. A vorbit cu medicul şef şi cu medicul care s-a ocupat de răposat într-un mod atât de autoritar încât am fost frapat. Acest Shiwung e foarte sigur pe el.

— Ai pomenit de un medic care l-a tratat pe Duloche?

— Da, un medic tânăr care mi-a făcut o impresie bună. Din fericire, se descurcă foarte bine în engleză şi am înţeles tot ce mi-a spus. Duloche a murit în urma unei hemoragii interne pe cât de bruscă, pe atât de imprevizibilă. Pentru acest medic, decesul

subit rămâne în parte inexplicabil, căci Duloche era într-adevăr pe cale de vindecare, cel puţin din punct de vedere clinic.

— Cum se va întoarce Duloche în Franţa?

— Cu avionul. Dar treaba nu e complet rezolvată. Mai e nevoie, evident, de câteva formalităţi de îndeplinit şi de semnătura autorităţilor: consulul nostru, Serviciul pentru

Străini, poliţia. Mă voi duce să stau de vorbă iar cu doctorul mâine după-amiază.

— Şi secretara?

— Are intenţia de a rămâne la Hong Kong. Îşi va cere demisia.

— Ca să rămână cu chinezul, bineînţeles.

— I-am vorbit despre locuinţa de serviciu şi de iminenta ei mutare, şi nu a reacţionat. N-am insistat, dar voi reveni asupra acestei probleme când o voi vedea singură. Am vrut să abordez mai ales problema lui Joannet, directorul adjunct. În privinţa asta e ceaţă completă. Nici secretara şi nici chinezul nu ştiu exact unde se află în acest moment şi nu pot în niciun fel să intre în legătură cu el. După părerea mea, asta e suspect. Secretara mi-a servit o explicaţie, precum că Duloche şi Joannet erau certaţi de şase luni, iar Duloche chiar îi retrăsese adjunctului său dreptul de semnătură.

— Atunci cum intră Joannet în posesia banilor?

— Pune să i se trimită un cec lunar la un post restant. Ultimul datează de şase săptămâni.

— Presupun că vei studia cu lupa acest cont bancar!

— Mai e vorbă!

— De ce se certaseră Duloche şi Joannet?

— Nici secretara şi nici chinezul nu ştiu nimic în această privinţă.

— Aiurea! Când patru persoane trăiesc la un loc, nu pot să nu cunoască motivele unei certe care le strică viaţa zilnică. E de neconceput.

— Nu te aprinde. Simt şi eu de aceeaşi părere şi îmi propun să revin asupra acestei anomalii. Deocamdată curăţ terenul şi adulmec atmosfera.

81

*

* *

Jules şi Glaiser se despărţiră pe la zece seara.

— Mâine repetăm figura, zise Glaiser, dar de data asta tu vei fi invitatul meu. Am mâncat foarte bine. Propun să ne

întâlnim tot aici.

— OK.

Glaiser luă un taxi, Jules porni pe jos spre Nathan Road şi se duse la *Frolic Bar,* punctul de comandă al lui Tony Jill. Metisul se afla acolo, discutând cu un chinez de vreo treizeci de ani. Tony îl salută pe Jules cu un gest al mâinii şi îl făcu să înţeleagă că se va ocupa de el peste câteva clipe.

Jules se apropie de bar şi comandă un whisky.

Discuţia lui Tony Jill cu chinezul se prelungi încă vreo zece minute, după care cei doi se despărţiră fără să-şi strângă mâna. Metisul se apropie de Jules.

— Îmi cer scuze, zise el, n-am putut să telefonez cum ne înţelesesem pentru că am aşteptam veşti pentru dumneata. Le-am primit. Mi-e teamă că n-au să-ţi facă plăcere.'Contabilul de la OFINDEC a fost arestat în această seară, la nouă, şi a fost învinuit de asasinarea şefului său, compatriotul dumitale, directorul de la OFINDEC.

— Shiwung?

— Da. Medicul care îl îngrijea pe Duloche a refuzat să semneze certificatul de înhumare, în deplin acord cu medicul şef, fără să anunţe pe nimeni. Au trimis probe la laboratorul poliţiei judiciare. Acest laborator dispune de câteva aparate foarte perfecţionate pentru analize de mare fineţe. Probele au prezentat urme de otravă şi bănuielile medicului s-au îndreptat imediat spre Shiwung, singurul care îl vizita pe bolnav. În legătură cu asta, vreau să-ţi semnalez că Shiwung are două domicilii, cel de pe Argyle Street şi altul, pe Chater Road, în districtul Victoria. De altfel acolo şi-a instalat nevasta şi cei doi copii.

— Nevasta lui? Secretara de la OFINDEC?

— Nu, nevasta legitimă.

— Adică trăia cu două femei?

— Două menaje, două domicilii, două slujbe, adică o viaţă dublă. Un personaj ciudat. O parte din produsul care l-a omorât pe Duloche a fost găsit la al doilea domiciliu al lui

Shiwung. Îi va fi greu să se apere.

CAPITOLUL XV

După ce se despărţi de Tony Jill, Jules luă hotărârea, deşi era târziu, să facă un drum până la hotelul *Hilton* ca să-l înştiinţeze pe Glaiser.

Glaiser, informat prin telefon, îl rugă pe vizitator să urce în camera lui. Ceea ce Jules şi făcu.

— Te rog să mă scuzi, zise el. Te deranjez la o oră ca asta din cauza unui motiv grav.

Glaiser, îmbrăcat în halatul său de cameră din caşmir albastru, citea.

— Nu mă deranjezi deloc. Despre ce e vorba?

— Saro Shiwung, contabilul chinez de la OFINDEC a ajuns la răcoare. A fost arestat în seara asta de poliţia judiciară şi e învinuit de asasinarea lui Duloche. Crimă prin otrăvire. Otrava a fost găsită la domiciliul lui Shiwung, dar nu la domiciliul de pe Argyle Street, căci tipul mai are un domiciliu unde se află nevasta lui legitimă şi copiii.

— Drace! exclamă Glaiser. Bănuiam eu că tipul ăsta e mare şmecher, dar parcă nu în halul ăsta. Mă miră însă că s-a lăsat arestat. Îl credeam mult mai şiret.

— După informaţiile mele, probabil că nu ştia că poliţia judiciară dispune de câteva săptămâni de aparate foarte perfecţionate pentru analize.

— Ai un informator tare de tot, zise Glaiser.

— Sunt sigur că e poliţist. Nu mi-a spus niciodată asta direct dar informaţiile pe care mi le dă dovedesc acest lucru. În orice caz, cred că e momentul ca secretara să fie luată la bani mărunţi. Trebuie să spună tot ce ştie. Dacă eşti de acord, mâine dimineaţă vom merge împreună să stăm de vorbă cu ea, pe la nouă, ca s-o luăm din scurt.

— Mâine e duminică.

— Cu atât mai bine. Efectul surprizei va fi cu atât mai mare.

— Renunţi la acoperire?

— Da, pot să renunţ la mască faţă de femeia asta.

*

* *

Când Jules şi Glaiser ajunseră la apartamentul lui Sato Shiwung de pe Argyle Street, Louise Lurant nici măcar nu păru surprinsă. Era dej a îmbrăcată, coafată, machiată, şi avea o înfăţişare diferită de cea de la birou. Fusta neagră, puloverul de lână bej care se mula pe un piept destul de apetisant şi coafura mai puţin austeră o făceau să arate cu zece ani mai tânără.

— Vrem să stăm de vorbă, zise Jules luând cu hotărâre conducerea operaţiunilor. Putem intra?

— Ce-aţi zice dacă aş refuza?

— Tot am intra, bineînţeles.

Ea se dădu la o parte ca să-i lase să intre în apartament. Apartamentul era foarte luxos pentru cartierul popular în care se afla: covoare, mobile englezeşti. Totul era luxos, confortabil şi de un gust desăvârşit. Apartamentul degaja o senzaţie de intimitate, o ambianţă pe care nu o găseşti decât în interioarele burgheze din Marea Britanie.

Louise Lurant le arătă două fotolii şi se aşeză pe canapea.

— Vă ascult, zise ea uitându-se la Jules cu o privire insistentă.

— Sato Shiwung se află la închisoare, începu Jules. Este acuzat de asasinarea lui Gérard Duloche. Ştiai asta?

— Da. Inspectorii au venit aici ieri seară. Au făcut percheziţie.

— Sunt un industriaş, după cum am mai spus, dar mai sunt şi altceva. Sunt un agent special al guvernului francez.

— Sato ghicise asta, zise femeia cu arţag.

— E cu siguranţă un om inteligent, dar nu despre el e vorba acum, ci de dumneata. Din respect faţă de Franţa, poliţia judici-

ară nu vrea să te acuze de complicitate la asasinat, dar

această eventualitate nu este exclusă. De când trăieşti în concubinaj cu Shiwung?

— De două luni.

— Shiwung este însurat şi are doi copii. Familia lui locuieşte pe Chater Road. Aveai cunoştinţă de viaţa lui dublă?

— Dar… e imposibil! Cum a putut să-mi ascundă aşa ceva?

— Doarme aici în fiecare noapte?

— Da.

— În acest caz, se ocupă de familia lui în timpul zilei. Având şi alt serviciu, nu aveai cum să-l controlezi.

— E incredibil…

— Incredibil dar adevărat, zise Jules cu o voce dură. Spune-ne toată povestea. Ai tot interesul să nu ne ascunzi nimic. Cum ai fost angajată ca secretară la OFINDEC?

— Lucram la Ministerul Afacerilor Economice, la Paris. Eram amanta lui Gérard Duloche. La cererea lui am solicitat acest post. Totul a mers foarte bine în primii patru ani. Apoi, într-o zi, Gérard s-a simţit rău şi a început să sufere de rinichi. Se simţea obosit şi m-a făcut să înţeleg că legătura noastră trebuia să devină… ăăă… platonică. Recunosc că am suportat foarte greu această schimbare. Am rezistat şase săptămâni. Apoi n-am mai putut…

Lăsă capul în jos şi explică cu o voce murmurată:

— Mă puteţi condamna dacă vreţi, dar corpul meu are nevoie de sex. Simt nevoia să fac dragoste. Castitatea îmi distruge organismul… Nu mi-a fost greu să-l seduc pe Paul Joanneţ şi am devenit amanta lui.

— Te-ai instalat în apartamentul lui Joannet? întrebă Jules.

— Da.

— Presupun că asta nu i-a prea convenit lui Duloche.

— La început n-a zis nimic. I-am spus care era problema mea. Dar, cu timpul, lucrurile s-au deteriorat. Gérard a devenit arţăgos, dezagreabil.

— Deci ăsta era motivul certei dintre cei doi? Gelozia?

— Da, aşa a început totul. Dar probabil că a mai fost ceva. Într-o zi, în momentul în care am intrat în biroul lui Gérard ca

să-i dau la semnat nişte scrisori, i-am găsit pe amândoi în plină ceartă. Paul a strigat bătând cu pumnul în masă: „Ei bine, eu n-am să mă las niciodată cumpărat. Niciodată!”

— Dumneata ce crezi că înseamnă asta? zise Jules.

— M-am întrebat şi eu.

Jules, nepăsător în aparenţă, era de fapt încordat şi captivat. Insistă:

— Chiar nu ştii ce voia să spună Joannet când a strigat că nu se va lăsa niciodată cumpărat?

— Nu.

— Gérard Duloch mai primea şi alţi bani în afară de cei pe care Franţa îi punea la dispoziţia lui?

— Nu ştiu. Nu m-am ocupat niciodată de problemele financiare. În schimb, ştiu că Gérard îşi deschisese un cont la o bancă elveţiană. Cum starea lui de sănătate nu era prea strălucită, voia să-şi asigure o bătrâneţe confortabilă. Mi-a spus asta de câteva ori.

— Sper că vom găsi acest cont bancar din Elveţia în hârtiile lui personale. Dumneata, domnişoară Lurant, crezi că Gérard Duloche s-a lăsat cumpărat?

— Da, aşa cred. Şi Paul m-a lăsat să înţeleg asta prin câteva aluzii.

— Cât timp a trecut de când s-au întâmplat toate astea?

— Cam un an. Lui Gérard nu i-a mai păsat de Oficiu. Lăsa în grija mea problema contractelor şi în seama lui Sato problemele administraţiei şi contabilitatea. De fapt, nu-l mai interesa decât sănătatea lui. Când i-a retras lui Paul Joannet dreptul de semnătură, acesta a făcut o scenă teribilă şi aproape că nu a mai pus piciorul la birou. Când Gérard s-a internat la clinică. Paul mi-a spus: „Reţine ce-ţi spun. Povestea asta o să-i pună capăt zilelor”. Mărturisesc că n-am înţeles ce voia să spună. Gérard era bolnav, asta era sigur, dar zilele lui nu erau în pericol.

— Dacă Gérard Duloche s-a lăsat cumpărat, cine ar putea să fie cumpărătorul?

— De unde să ştiu?

— Din indicii, din confidenţele lui Joannet, din indiscreţiile lui Shiwung. Până la urmă, erai singurul element stabil de la Oficiu.

87

— N-am remarcat nici cea mai mică indicaţie în această privinţă. Când am deplâns declinul activităţii noastre, Gérard mi-a răspuns că la fel se întâmpla şi în Franţa. Criză, marasm economic…

— Cum ai ajuns amanta lui Shiwung?

— Au trecut şase săptămâni fără să-l revăd pe Paul Joannet, fără să primesc nicio veste de la el.

— L-ai luat pe Shiwung ca amant pentru că era la îndemână, nu?

— Nu cunoşteam pe nimeni altcineva la Hong Kong.

— Nu ştiai că e căsătorit şi că are şi copii?

— Nu. Ca toţi bărbaţii din rasa lui, Sato e o fiinţă secretă. Nu vorbeşte niciodată despre el, despre problemele lui, despre viaţa lui particulară.

— Dar împărţeai cu el viaţa particulară! zise Jules ridicând puţin tonul.

— Aşa credeana şi eu, răspunse femeia suspinând. Acum ştiu că m-am înşelat. Îmi petreceam nopţile în patul lui, îl vedeam câteva ore pe săptămână la birou, şi asta era tot. Nici măcar nu ştiam că mai are şi alt domiciliu.

— E bogat?

— Avea mulţi bani. Într-o zi, când a văzut că asta mă miră, mi-a spus că a moştenit o sumă mare de la tatăl lui.

— Cum a ajuns să fie angajat la OFINDEC?

— Atunci când a fost creat Oficiul, Sato s-a prezentat şi a fost imediat angajat. Avea o diplomă de contabil, vorbea franceza, engleza şi chineza, era o adevărată baftă pentru Gérard.

— A avut referinţe?

— Nu ştiu.

Urmă un moment de tăcere. Louise Lurant zise deodată cu o voce înăbuşită:

— Mă întreb dacă nu cumva Sato l-a făcut pe Paul Joannet să dispară. Dacă e adevărat că l-a asasinat pe Gérard, a putut foarte bine să-l asasineze şi pe Paul Joannet. În urmă cu trei săptămâni, mi-a spus aşa, de parcă n-ar fi acordat nicio importanţă: „Nu te nelinişti, Joannet nu ne va face necazuri”. Asta nu m-a frapat pe moment. Dar acum…

CAPITOLUL XVI

Jules se uită gânditor la Louise Lurant şi zise cu o voce calmă:

— Spui că Sato Shiwung ţi-a vorbit de Paul Joannet în urmă cu trei săptămâni ca să te liniştească?

— Da. Eram îngrijorată. Paul e un om destul de coleric şi mi-era teamă de reacţia lui.

— Înţeleg, zise Jules. Nu e deloc plăcut să afli că amanta te înşală. Poate c-ai fi putut să dai dovadă de ceva mai mult tact?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimeni nu te obliga să părăseşti apartamentul ca să locuieşti cu Shiwung.

— Sato n-a vrut niciodată să petreacă noaptea la mine. Nu uitaţi că cele trei apartamente ale Oficiului se află în acelaşi imobil, cel al lui Gérard, al lui Paul şi al meu.

— În orice caz, zise Jules, e o situaţie care va atârna greu în balanţă când Shiwung va fi judecat. Un om care îşi elimină rivalul, e un caz clasic. În privinţa lui Paul Joannet, cred că în zilele următoare vom şti care e situaţia cu el. Dar poate că nu vom mai şti niciodată nimic despre el! Cine ştie? Dacă bănuielile dumitale sunt întemeiate, Joannet a părăsit această lume de câteva săptămâni.

Louise Lurant zise cu o voce înăbuşită:

— Am un fel de presentiment. Sato m-a făcut să am impresia ciudată că Paul nu-i provoca nici cea mai mică îngrijorare. De parcă ar fi ştiut că Paul… că Paul n-ar mai fi putut niciodată să se răzbune.

— Care erau relaţiile dintre Paul Joannet şi Sato Shiwung înainte de boala lui Duloche, adică în timpuri normale?

— Corecte. Distante, dar corecte. O singură dată s-a înfuriat Paul pe Sato şi l-a ameninţat că-l va concedia. În iunie anul

trecut. Îmi amintesc pentru că a fost gata să avem un scandal la birou. Un industriaş din Reims, un fabricant de încălţăminte sport, făcuse oferte pentru o mare comandă şi era aproape sigur că va câştiga această piaţă. A venit la Hong Kong şi s-a întâlnit cu oamenii cu care trebuia să trateze afacerea. Dar afacerea nu s-a făcut. Şi acest domn Barbet, industriaşul francez, a spus că concurentul japonez care a obţinut comanda deţinea toate detaliile propunerii franceze: preţ, descrieri, analiza calităţii, pe scurt, caracteristicile mărfii. Or, Paul Joannet ştia că Sato primise sarcina să traducă aceste documente pentru filialele chineze ale cumpărătorului. Scurgerea de informaţii nu putea să vină decât de la Sato. Dar Sato s-a jurat pe toţi sfinţii că nu are niciun amestec în povestea asta nefericită.

Georges Glaiser luă cuvântul pentru prima dată:

— După părerea mea, totul e foarte clar. Shiwung era pur şi simplu plătit de o organizaţie care are drept scop sabotarea schimburilor noastre comerciale în această regiune. A inversat sistemul: în loc să informeze industriaşii francezi, îi informa pe adversarii noştri. Poate că investigaţiile poliţiei judiciare ne vor permite să facem şi alte descoperiri legate de contabilul de la OFINDEC. Până atunci, şi ca să vorbim de lucruri practice, trebuie să te întorci cât mai repede posibil în apartamentul dumitale, domnişoară Lurant. Chiar azi. Prezenţa în acest apartament ar putea să te pună într-o postură foarte proastă. Ai aici obiecte personale?

— Câteva haine şi obiectele de toaletă.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, vom trece imediat la mutarea dumitale. De altfel, simt convins că inspectorii vor sigila apartamentul chiar de mâine dimineaţă. N-ai ce mai căuta aici.

— Da, sunt de acord, răspunse secretara. Şi m-am răzgândit în ceea ce priveşte mutarea. Mă întorc în Franţa.

— Excelentă idee, mă voi ocupa personal. Va trebui totuşi să mai rămâi în funcţie la OFINDEC până la lichidarea totală a Oficiului. Vom mai vorbi despre asta.

*

* *

90

Când se întoarse la hotel, pe la începutul după-amiezii, Jules găsi trei mesaje. Recepţionerul îi înmânătrei plicuri şi îi semnală faptul că îl sunase o anumită doamnă Gilder.

— Această doamnă va suna din nou la orele şaptesprezece, îi zise recepţionerul. Iată numele ei.

Jules urcă în cameră.

Primul plic conţinea un simplu bilet bătut la maşină:

Ocupă-te de treburile tale, domnule Everett. Nu de ale altora. Nu e un sfat, ci un AVERTISMENT.

Textul, scris în engleză, nu era semnat.

În al doilea plic găsi câteva cuvinte de la Tony Jill:

Voi trece pe la hotel la orele nouăsprezece.

În al treilea plic se afla un mesaj scris de mâna lui Jeremy Lodge:

Mi-am ţinut cuvântul. Scuze pentru cele douăzeci şi patru de ore întârziere. Documentele îţi vor fi înmânate personal.

Jules aprinse o ţigară.

Cine era această doamnă Gilder, şi ce treabă avea cu el? Tony Jill, care îşi anunţa venirea la şapte seara, avea probabil veşti noi despre cazul Sato Shiwung.

Scrisoarea de ameninţare era învăluită într-un mister total. Avertismentul corespondentului anonim era laconic, dar spunea ce voia să spună. *Ocupă-te de treburile tale, nu de ale altora.*

Jules se uită la fumul ţigării şi îşi zise că era clar că stingherea pe cineva. Iar acel cineva părea că ştie că nu se afla la Hong Kong doar ca să vândă aparate de măsură, ci şi ca să se intereseze de alte probleme. De la cine putea să

provină acest avertisment?

La orele şaptesprezece sună telefonul. Jules ridică receptorul. O voce de femeie întrebă în engleză:

— Am onoarea să vorbesc cu domnul Everett?

— Da, cine e la telefon?

— Sunt doamna Gilder. Numele meu nu vă spune nimic, dar sper că nu vă deranjez.

— Deloc.

— Aş vrea să ne întâlnim cât mai repede posibil.

— Pentru ce?

— În legătură cu o afacere care vă interesează. Nu pot să vă spun mai mult.

— Ei bine, veniţi la *Peninsula.* Nu voi ieşi din cameră înainte de şapte seara.

— Îmi pare rău, dar nu pot. N-aţi putea veni la mine? Locuiesc la zece minute <je hotel.

— Când?

— Acum, imediat.

— OK. Daţi-mi adresa.

— Hart Avenue, 91. La etajul doi. Ştiţi cam pe unde e?

— Ăăă… nu.

— Mergând pe Nathan Road, a patra alee pe dreapta este Humphrey Avenue. La prima intersecţie la dreapta se află Hart Avenue.

— Am înţeles. Voi fi la dumneavoastră peste o jumătate de oră.

— Vă aştept.

Doamna Gilder avea o voce melodioasă, armonioasă şi vorbea o engleză foarte pură, ca cea de la Oxford sau de la Cambridge.

Înainte de a pleca, Jules îi telefonă lui Jean Legay ca să-i anunţe evenimentul.

— Nu ştiu ce vrea femeiuşcă asta, dar sunt sigur că e o persoană foarte distinsă.

— Poate că ar fi bine să vin şi eu.

— Nu, nu-i nevoie. Notează numele şi adresa. Dacă nu te sun înainte de şapte seara, treci la acţiune.

*

*

*

92

Când sună la domiciliul doamnei Gilder, Jules fu surprins plăcut. Îi deschise o roşcată încântătoare, de vreo treizeci de ani, cu nişte ochi albaştri superbi.

— Simt doamna Gilder, zise ea. Vă rog să intraţi.

Jules intră într-un apartament care se potrivea bine cu tânăra femeie: foarte şic, aristocratic chiar (în simplitatea lui), sobru dar de un gust desăvârşit.

— Simt secretara domnului Jeremy Lodge, zise ea zâmbind. Trebuie să vă înmânez un pic sigilat. Iată-l.

Tânăra femeie îi întinse lui Jules un plic maroniu şi îi explică:

— Nu am vrut să vă întâlnesc la hotel. Domnul Lodge mi-a recomandat să fiu discretă.

— V-am făcut să lucraţi duminica. Sper că nu sunteţi supărată pe mine?

— Dumneavoastră a trebuit să vă deranjaţi, zise ea zâmbind. V-ar face plăcere o ceaşcă cu ceai?

Ochii admirabili ai tinerei femei exprimau o invitaţie ascunsă. Asta era mâna lui Jeremy Lodge. Voia să ştie dacă rezistă tentaţiei.

Jules schiţă un zâmbet.

— Sunteţi foarte amabilă, zise el, dar sunt aşteptat şi nu pot să întârzii.

Doamna Gilder păru dezamăgită.

— Poate altădată? murmură ea.

Jules îşi luă rămas bun.

Când ajunse în camera lui, Jules desfăcu plicul şi găsi o foaie fără antet pe care fuseseră dactilografiate unsprezece nume şi adresele respective. Două nume pentru fiecare din ţările din ASE AN şi un nume subliniat cu o linie neagră. În

josul paginii se putea citi o notă: „Numele subliniat e prioritar”.

Acest nume era:

Chan Kuan, adjunct Relaţii Externe la SICC, Raffles Quay nr. 12, Singapore.

CAPITOLUL XVII

Jules îi dădu un telefon lui Legay ca să-l liniştească. Apoi, după un moment de gândire, recopie pe două foi de bloc-notes diferite lista pe care i-o dăduse doamna Gilder. Puse cele trei foi în buzunar.

La 18:45 coborî la bar, comandă un Martini, aprinse o ţigară şi supraveghe intrarea hotelului. Când îl zări pe Tony Jill, se duse în întâmpinarea lui.

— Bună seara, Tony.

— Bună seara. Haide să facem o plimbare. Ştii că nu-mi prea place să stau în hoteluri.

Ieşiră. Tony Jill murmură:

— Am noutăţi despre Sato Shiwung. Mi s-a spus că şi-a ales un avocat: Wang Po-Meng.

— Şi?

— Numele ăsta nu-ţi spune nimic, natural. Dar iniţiaţii ştiu ce înseamnă asta. Wang Po-Meng nu e numai cel mai bun avocat al baroului, ci e considerat drept patronul societăţii *Calea Unităţii Profunde.*

— O societate secretă?

— Da. Una destul de importantă. Dar trebuie să facem puţină istorie locală ca să poţi înţelege. Cu ocazia ultimului război, trupele japoneze au cucerit Hong Kong-ul şi ne-au ocupat tot teritoriul. În acel moment s-a produs un fenomen tipic chinezesc. Unele societăţi secrete au luat hotărârea să rămână neutre; altele au optat pentru rezistenţa clandestină; altele au ales în mod deliberat colaborarea cu trupele de ocupaţie. Printre acestea din urmă, cea mai cunoscută a fost *Calea Unităţii Profunde.*

— Astea sunt chestii vechi.

— Da, sunt chestii vechi, dar nu moarte. Membrii acestei

societăţi simt nişte naţionalişti care continuă să servească Japonia.

94

— Pe legea mea, ciudaţi naţionalişti! Sunt în slujba unei puteri străine?

— Justificarea lor e foarte simplă. Servirea japonezilor pentru eliminarea europenilor. Pe urmă, vom vedea.

— Dacă înţeleg bine, crezi că Sato Shiwung face parte din *Calea Unităţii Profundei*

— Simt convins de asta.

— Deci s-ar fi infiltrat înadins la OFINDEC?

— Foarte probabil.

— Asta confirmă ipoteza mea.

— După părerea mea, Shiwung nu va fi condamnat. Într-un caz de acest gen, formula este totdeauna aceeaşI Procesul e tărăgănat câteva luni după care se declară că dovezile împotriva inculpatului nu sunt suficiente. În această împrejurare, o mână nevăzută va schimba otrava confiscată de la domiciliul lui Shiwung. Acesta va fi eliberat din lipsă de probe. În cursul ultimilor zece ani au existat trei-patru cazuri de acest fel. Shiwung se va reabilita la fratele lui, un negustor din Taipeh.

— Secretara ţie laOFINDEC are presentimentul că Shiwung şi-a lichidat (iâsefdt ultimul rival, directorul adjunct al Oficiului, Paul Joannet.

— Ah? Un francez, evident?

— Da. N-a mai dat semne de viaţă de şase săptămâni.

— Şi la noi, ca în toată lumea, este semnalată anual dispariţia unui mare număr de persoane, care nu mai sunt găsite niciodată, nici vii şi nici moarte.

— Sper să nu fie şi cazul meu! Uite, am primit un avertisment! Aruncă o privire.

Tony citi mesajul anonim, îl înapoie lui Jules, rămase tăcut un moment, apoi zise:

— Ai bănuieli?

— Alegerea e cam limitată. Nu am luat legătura decât cu

Jeremy Lodge, OFINDEC şi cu tine. Dar după tot ce mi-ai explicat, nu trebuie să uităm de ceilalţi membri ai *Căii Unităţii Profunde.*

— Greşeşti dacă nu iei în serios acest avertisment, domnule Everett. Oamenii care intră într-o societate precum *Calea*

Unităţii Profunde au jurat supunere absolută ordinelor superiorilor lor până la scarificarea propriei vieţi. Eu unul n-aş insista.

— Cred că-ţi voi urma sfatul, Tony. Am primit informaţiile promise de Jeremy Lodge. Mi-a trimis o listă cu unsprezece persoane. Am recopiat această listă pentru tine. Iat-o. Mâine voi părăsi Hong Kong-ul cu destinaţia Singapore.

— Ia mai bine un avion cu destinaţia Paris, mormăi metisul. Informaţiile provenite de la Jeremy Lodge nu-mi inspiră încredere, îţi spun sincer.

— Nu-ţi fie teamă, voi fi cu ochii în patru.

— Ce speri? Să faci afaceri cu ţările din ASEAN? N-ai înţeles că îţi pierzi timpul?

— Adevărat, încep să-mi dau seama de asta, admise Jules. Dar nu am obiceiul să capitulez fără luptă. Mi-am pus în gând să-l găsesc pe misteriosul personaj care conduce operaţiunile de sabotaj împotriva Franţei şi împotriva altor ţări europene, numitul Jama Fotomo. Mi-ar plăcea să-i spun vreo două.

— Crezi că-l vei găsi la Singapore?

— La Singapore, la Bangkok, la Manila sau la Kuala Lumpur, ce importanţă are. Pentru mine, a pune mâna pe acest tip a devenit o problemă de onoare.

— O problemă de onoare? repetă Tony mirat. Şi de ce, mă rog?

— Pentru că este unul dintre obiectivele cele mai importante ale misiunii mele. Guvernul francez vrea să ştie de unde provin manevrele care îi ruinează economia.

Metisul dădu din umeri şi mormăi:

— Admiţând că-l vei găsi pe Jama Fotomo, ce va schimba

asta? Un proverb chinez spune: „Când o femeie nu te mai iubeşte, de ce s-o mai baţi? Loviturile nu readuc dragostea”.

— De acord, dar asta îmi va da cel puţin ocazia să-l avertizez pe Jama Fotomo arătându-i unde-l duc activităţile lui. Căci japonezii îşi fac iluzii, Tony. Nu-şi dau seama că agresivitatea lor, voracitatea lor începe să enerveze popoarele Europei. Ţine minte ce-ţi spun: foarte curând, Occidentul şi Statele Unite vor închide uşa în nas japonezilor. Bumerangul îi va lovi peste bot şi va urma prăbuşirea întregului lor sistem economic.

96

— Îi subestimezi pe japonezi, domnule Jules. Simt convins că computerele lor au semnalat deja ceea ce ai prezis adineauri şi că au pregătit deja o soluţie. De altfel, e uşor de ghicit. Presupun că citeşti ziarele?

— Da, şi?

— Mai mulţi ’miniştri japonezi sunt în vizită la Pekin, ştii de ce?

— Urmează să-mi spui.

— Ca să pregătească viitoarea cooperare economică sino-japoneză. Peste câţiva ani, un miliard de consumatori chinezi vor fi inundaţi de produse *made în Japan.* Şi această înţelegere va rămâne valabilă cel puţin o jumătate de secol. În rest, dacă te duci la Singapore şi întâlneşti oameni bine informaţi, ei vor confirma spusele mele. Japonia îşi încearcă ghearele cu Europa, dar adevărata ei pradă e China.

— Nu va mai fi loc pentru Franţa?

— Nu sunt deloc optimist în această privinţă.

Jules şi metisul merseră două minute în tăcere. Apoi Tony Jill întrebă:

— De ce-mi dai o copie a listei de la Jeremy Lodge?

— Pentru orice eventualitate. Dacă mi se va întâmpla o nenorocire în timpul sejurului meu în Asia de Sud-Est, îţi vei putea face o idee despre ce s-a întâmplat.

— Înţeleg. Mulţumesc pentru această dovadă de încredere faţă de mine. Anunţă-mă când vei fi pe punctul de a te

întoarce în Franţa.

— Promit. Îţi voi aduce diseară, la *Frolic,* pistolul pe care mi l-ai împrumutat.

*

* *

În noaptea aceea, Jules îşi luă rămas bun de la Chenli.

— Dacă mai trec prin Hong Kong înainte de a mă reîntoarce în Europa, voi veni să te admir la *Dream Garden.*

— Voi fi foarte fericită, răspunse ea cu un ton melancolic. Mă voi gândi deseori la tine.

— Şi eu mă voi gândi la tine.

*

* *

A doua zi de dimineaţă-după ce avu o discuţie cu cei doi asistenţi ai săi –, Jules luă avionul spre Singapore unde ajunse pe la începutul după-amiezii. O căldură jilavă strivea aeroportul Paya Lebar. Se simţea apropierea ecuatorului, şi nu era deloc agreabil.

Luă un taxi ca să ajungă în centrul oraşului, la treisprezece kilometri de-acolo, şi coborî pe Tanglin Road. Rezervase o cameră la *Ming Court Hotel,* acolo unde locuise de nenumărate ori.

După ce luă camera în primire, Jules ceru să i se aducă de băut şi ridică receptorul telefonului ca să ceară legătura cu un anumit număr.

De la celălalt capăt al firului îi răspunse o voce de bărbat. În limba malaieză. Jules vorbi în engleză:

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Chan Kuan.

— Cine-l caută?

— Din partea lui Jeremy Lodge de Hong Kong.

— O clipă, vă rog. Linia telefonică a domnului Kuan e ocupată, nu închideţi.

Aşteptarea dură două minute. Apoi se auzi o voce suavă, deşi masculină:

— Chan Kuan la telefon.

— Bună ziua, zise Jules. Sunt un prieten al lui Jeremy Lodge şi mă numesc Jules Everett. Reprezint Societatea Cophysic din Paris. Mi-am permis să vă sun ca să vă cer o întrevedere.

— Da, în legătură cu ce?

— În legătură cu o afacere pentru firma pe care o reprezint.

— Vă voi primi bucuros, domnule Everett. Mâine, la unsprezece dimineaţa. E bine?

— Perfect. Vă mulţumesc. Pe mâine.

Jules închise.

„Zarurile au fost aruncate”, îşi zise el.

CAPITOLUL XVIII

Pe vremuri, Singapore era un oraş malayezian încântător, traversat de un râu pitoresc pe care se legănau bărci; un loc unde ţi-ar fi plăcut tare mult să trăieşti în ciuda căldurii. În acea perioadă, venerabilul hotel *Raffles* era pentru călători un mic paradis de răcoare şi confort.

Din păcate, Singapore e acum un oraş ultramodern, o îngrămădire barbară de building-uri înalte, arogante, populate de roboţi umani care au în cap doar două idei: *bussiness, money.* Munca, banii. Noţiunea de muncă mai ales a devenit o obsesie de la dezvoltarea fantastică care a propulsat acest port în rândul primelor oraşe portuare ale planetei.

Pe străzi, la toate intersecţiile se vedeau mari panouri publicitare (plătite de guvern) pe care se putea citi: *Munca înainte de toate!*

Jules găsi cu uşurinţă Raffles Quai, a doua zi dimineaţă. Camera Internaţională de Comerţ, instalată într-o clădire impozantă, era, asta era clar, o instituţie prosperă. O ghidă malayeză, elegantă şi drăguţă, poliglotă pe deasupra, îl conduse pe vizitator până la departamentul condus de domnul Chan Kuan. Jules fu nevoit să-şi scrie numele pe o foaie şi să arate că avea întâlnire la orele unsprezece cu domnul Kuan. Un uşier îl duse pe Jules într-o cameră de aşteptare şi îi zise în engleză:

— Voi veni să vă iau peste un minut.

Ceea ce şi făcu.

Condus într-un birou mare şi foarte luminos, sobru şi funcţional, Jules fu primit de un chinez de vârstă mijlocie, înalt, frumos, cu un păr negru cu cărare pe mijloc, purtând un costum gri croit remarcabil, o cămaşă albă şi cravată de mătase neagră clasică.

— Chan Kuan, se prezentă chinezul zâmbind.

Întinse mâna şi adăugă în engleză:

— Fiţi bine venit, domnule Everett. Din păcate nu vorbesc limba franceză, dar presupun că vorbiţi engleza.

— Da, bineînţeles, răspunse Jules strângând mâna chinezului. Mulţumesc că m-aţi primit.

— Luaţi loc, vă rog, zise Kuan arătând spre un fotoliu.

Apoi se întoarse la biroul de acaju pe care se aflau mai multe dosare.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Jules? întrebă chinezul.

— Am făcut un turneu de prospectare în ţările din Asia de Sud-Est ca să prezint aparatele fabricate de societatea pe care o reprezint, Societatea Cophysic de la Paris. Ţinând cont de rezultatele strălucite obţinute în ultimii doi ani de industria dumneavoastră, mi-am zis că aş putea avea contacte fructuoase în această regiune.

Kuan dădu din cap, deschise unul din dosare şi murmură:

— Am aici ultimul catalog difuzat de Societatea Cophysic, cu specificaţiile instrumentelor pe care le produceţi, preţurile curente şi referinţele. Aveţi articole noi care nu figurează în acest catalog?

— Nu.

Kuan deschise alt dosar şi zise:

— Firma dumneavoastră a semnat contracte interesante cu compania naţională a petrolului din Indonezia, în urmă cu şase ani, şi de atunci continuaţi să furnizaţi în mod regulat aparatură la Djakarta. Pe de altă parte, văd că vă vindeţi aparatele departamentului energiei atomice din New Delhi.

— Exact, dar aş vrea să găsesc şi alte pieţe, alte debuşeuri. M-am gândit la ţările din ASEAN.

Chinezul zâmbi din nou.

— Ţările din ASEAN sunt ţări sărace, domnule Everett, ţări subdezvoltate. Facem parte din ceea ce se numeşte Lumea a Treia. În afară de Indonezia, nu avem petrol... Cu toată bunăvoinţa din lume, nu văd cine ar putea să vă comande instru-

mentele pe care vreţi să le vindeţi. Forţa noastră este munca. Am descoperit Franţa cu ocazia unei misiuni organizate de camerele de comerţ franceze, în urmă cu un an. Ce ţară frumoasă! Paris, Versailles, castelele de pe valea Loarei, câte splendori! Am vizitat şi Grenoble... Vă invidiez, domnule Everett. În Franţa poţi învăţa arta de a trăi.

— Acum e criză, domnule Kuan. Avem trei milioane de şomeri.

— Desigur, firește, dar dispuneţi de atâtea bogăţii! Noi ceilalţi suntem nişte sclavi. În afară de munca noastră înverşunată care ne permite să trăim, nu mai există nimic. Şomerilor dumneavoastră nu le e foame, bătrânii sunt răsfăţaţi, nu cred că aveţi de ce vă plânge!

Jules nu prea mai ştia ce-ar fi trebuit să zică. Luă hotărârea să ia taurul de coame.

— Aş, vrea să vă cer un serviciu, domnule Kuan. Sunt în căutarea unui anume Jama Fotomo. Aţi auzit de acest individ?

Faţa chinezului exprimă o indiscutabilă perplexitate.

— Numele nu-mi spune nimic. Puteţi să-l repetaţi?

— Jama Fotomo.

— Locuieşte la Singapore?

— Nu ştiu.

— Ce naţionalitate?

— Nici asta nu ştiu. T

— Daţi-mi voie să consult repertoarul nostru general. Nu va dura mult.

Ridică receptorul telefonului, vorbi în malayeză şi aşteptă

nepăsător.

Răspunsul sosi după un minut. Kuan închise şi zise:

— Nu, computerul nostru nu deţine acest nume. În consecinţă, pot să vă spun că această persoană nu e nici industriaş, nici comerciant, nici curier.

— La Singapore?

— La Singapore şi în celelalte ţări din ASEAN. Ce profesiune are acest Jama Fotomo?

— Nu ştiu, mărturisi încă o dată Jules. În realitate, nu ştiu despre el decât faptul că exercită o activitate îndreptată împotriva industriilor europene.

— Cum aşa? Ce vreţi să spuneţi? zise Kuan indignat.

— Mi s-a spus că Jama Fotomo conduce o mare organizaţie al cărei obiectiv principal ar consta în eliminarea sistematică a industriaşilor străini de pe pieţele asiatice. Activitatea lui şi a celor care sunt în solda lui este mai mult sau mai puţin clandestină, se înţelege de la sine, dar sunt de o agresivitate fără limite. Insist asupra acestui punct. Oamenii plătiţi de Jama Fotomo nu dau înapoi de la nimic: şantaj, spionaj şi la nevoie, ’chiar asasinate camuflate.

Chinezul era vizibil consternat.

— Dar, domnule Everett, aşa ceva e de neconceput! Dacă o astfel de organizaţie ar exista, ceea ce nu cred, aş fi auzit de ea! Funcţia mea la Singapore îmi oferă un post de observaţie ideal ca să detectez activităţi de acest fel. Cine v-a pomenit acest nume, Jama Fotomo? Cine v-a spus povestea asta neverosimilă a unei reţele care ar acţiona împotriva Occidentului?

— Nu vă voi dezvălui sursa, îmi cer scuze, dar mi s-a vorbit în două rânduri de Jama Fotomo şi aceste informaţii vin din două surse diferite. Adaug că e vorba, în ambele cazuri, de persoane în general bine informate.

— Persoane care trăiesc în Europa?

— Nu, la Hong Kong.

Chinezul rămase un moment pe gânduri. Apoi suspină şi

murmură:

— Nimeni nu e infailibil, fireşte. Posibil să fie vorba de zvonuri care circulă la Hong Kong şi care încă n-au ajuns până la noi.

— Mi s-a citat cazul a doi industriaşi veniţi din Europa ca să încheie nişte înţelegeri aproape semnate, dar care au murit în împrejurări mai mult sau mai puţin suspecte. Mi s-a mai citat cazul unui industriaş care a văzut, în mâinile concurentului său direct, detaliile complete ale ofertelor făcute de el ca să obţină o comandă mare. Concurentul cu pricina era, întâmplător o firmă japoneză.

— Asta ar însemna că acest Jama Fotomo ar fi japonez, dacă înţeleg eu bine?

— Probabil. Dar nu e decât o presupunere.

102

Urmă un npu moment de tăcere. Chinezul zise:

— În oricei caz, domnule Everett; vă sunt recunoscător că mi-aţi vorbit de acest caz. Îmi pare rău că nu vă pot acorda ajutorul pe care aţi sperat că-l veţi găsi venind aici, dar... Pot să vă fac o sugestie?

— Bineînţeles.

— Nu e decât o simplă idee care mi-a trecut prin minte! Nu e nici măcar un sfat. Dacă Jama Fotomo există cu adevărat şi activează în această parte de lume, o singură persoană ar putea să vă ajute să-l localizaţi şi eventual să-l găsiţi. Dar, de fapt, de ce vreţi să-l găsiţi?

— Aş avea să-i spun vreo două vorbe.

— Represalii?

— Nu, nici vorbă! protestă Jules într-un elan de sinceritate. Aş vrea pur şi simplu să-i explic acestui individ că joacă un joc periculos. Eliminarea concurenţilor occidentali de pe piaţa Asiei de Sud-Est este o strategie care îi va duce fatalmente la pierzanie pe cei care o instaurează.

— Bineînţeles, aprobă Chan Kuan cu convingere. NE un raţionament lipsit de judecată.

— Aţi spus adineauri că o singură persoană credeţi că ar

putea să mă ajute.

— Da, revin. Vă puteţi adresa unor firme specializate, dar cu siguranţă că v-aţi gândit la asta. Persoana la care fac aluzie este într-un fel un amestec de detectiv particular, consilier ocult şi informator neoficial. Nu mai e altul ca el când e să pună mâna pe un tip care fuge ca să n. U plătească, să descopere o informaţie comercială ascunsă, să descopere un viciu ascuns în viaţa unui individ, pe scurt, toate astea nu sunt nici foarte recomandabile şi nici foarte onorabile. Dar în cazul dumneavoastră nu aveţi nimic de pierdut, nu?

— Aş vrea să mă întâlnesc cu acest om, zise Jules hotărât.

— Să nu spuneţi că veniţi din partea mea, ar *refuza,* orice înţelegere. E un om care preferă zonele de umbră, dar ştie multe lucruri.

— Cum îl cheamă?

— Kwong Wah. Are un birou destul de prăpădit, să nu vă surprindă asta. Chinatown, Mengar Street nr. 9.

CAPITOLUL XIX

În timp ce Jules nota în agendă numele şi adresa, chinezul zise:

— Nu vă garantez nimic. Nici măcar nu sunt sigur că Kwong Wah va accepta să lucreze pentru dumneavoastră. Am auzit că omul ăsta n-ar fi chiar... ăăă... cum să spun... normal. A făcut zece ani de închisoare pentru trafic de reviste pornografice, e deseori beat, deci cam înţelegeţi ce fel de om e. Şi vă mărturisesc că nu am avut niciodată contact cu acest om.

Jules schiţă un zâmbet.

— E normal, având în vedere postul oficial pe care îl ocupaţi. Dar cazul meu e diferit. După cum aţi spus, n-am nimic de pierdut.

— Ar fi posibil să mă ţineţi la curent cu evoluţia situaţiei?

— Nicio problemă.

— Nu vă ascund că acest Jama Fotomo mă interesează tare mult. Voi da dispoziţii ca să se facă cercetări serioase. La ce

hotel staţi?

— La *Ming Court.*

— Foarte bine. Dacă voi obţine rezultate interesante, vă voi contacta şi eu.

— Mulţumesc.

Chan Kuan se ridică, indicând astfel că întrevederea luase sfârşit. Întinse mâna. Jules se ridică şi el, strânse mâna chinezului şi plecă!

Ieşi din clădire şi se uită la ceas. Mai erau opt minute până la ora prânzului. Perfect. Se îndreptă spre Orchard Road, strada principală a oraşului.

Orchard Road oferea o idee elocventă despre prosperitatea oraşului. Era o succesiune de hoteluri de lux, de magazine

luxoase, de clădiri impozante; circulaţia frenetică impresiona prin faptul că cele mai multe vehicule erau limuzine noi, scumpe, puternice şi remarcabil de bine întreţinute.

Jules intră în hotel şi se duse la bar.

După cum fusese convenit la plecarea din Hong Kong, Jean Legay şi Andre Fondane se aflau la post. Cei doi francezi călătoriseră separat şi se instalaseră separat în două hoteluri aproape vecine. Legay stătea la *Hilton* şi Fondane la *Intercontinental.*

Jules le relată celor doi prieteni vizita pe care o făcuse. Legay întrebă:

— Când ai de gând să te duci la Kwong Wah?

— După dejun. Trebuie să batem fierul cât e cald.

— Vom merge în recunoaştere, zise Legay. Cunosc zona, iar noi doi vom mânca după ce vom repera strada respectivă. Aşteaptă-ne la hotel. M-am ocupat de instrumentar în dimineaţa asta. Am intrat în posesia a trei „articole” de o calitate excelentă. Ţi-l voi aduce pe al tău.

— Foarte bine, răspunse Jules. Vă voi aştepta. Dar să nu vă mocăiţi.

*

* *

Era aproape trei după-amiază când Legay şi Fondane îşi făcură apariţia la *Ming Court.* Jules îi aştepta la bar.

Legay murmură:

— Al naibii de greu am descoperit această Mengar Street. Nici măcar nu e o stradă. E o străduţă scârboasă care nu duce nicăieri. Ţi-am făcut un desen detaliat. Uite-l. Sper că te vei putea orienta.

Jules examină foaia de hârtie pe care i-o dăduse Legay. Fondane preciză:

— Cel mai simplu e să porneşti de la Singapore River. Acest Chinatown e un adevărat labirint.

— Voi ajunge la Kwong Wah pe la patru, zise Jules. Patrulaţi prin zonă.

Legay zise:

— Uite, ia pacheţelul ăsta, nu se ştie niciodată.

Jules băgă în buzunar pachetul strecurat de prietenul său.

— Mă duc în cameră să mă uit la el, zise Jules. Ne vedem mai târziu.

*

* *

În ciuda planului topografic făcut de Legay, Jules trebui să se reorienteze de două ori ca să-şi găsească drumul în labirintul de străzi înguste din Chinatown. Căldura era insuportabilă şi cartierul mai puţin aglomerat ca de obicei. Iar mirosul care plutea în aer nu era deloc plăcut. E foarte cunoscut că chinezii au o concepţie foarte originală despre igienă.

În cele din urmă Jules descoperi casa pe care o căuta. O căsuţă veche, cu un singur etaj, ferestre mici şi o uşă vopsită în verde. Nu avea sonerie. Bătu cu pumnul în uşă. Niciun răspuns. Bătu din nou, mai tare şi de mai multe ori. În fine, uşa se deschise şi apăru o puştoaică care ar fi putut avea optsprezece sau nouăsprezece ani, drăgălaşă, îmbrăcată într-un halat de cameră vechi, galben cu ramuri albastre. Se uita

la Jules zâmbind.

Jules zise în engleză:

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Kwong Wah.

— Intră.

Se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Apoi închise uşa şi arătă cu mâna o cameră mică şi pătrată unde domnea o dezordine simpatică; ziare, hârtii îngrămădite pe o masă de lemn, fotoliul-balansoar, gheridoane, aparate de radio etc.

— Pentru ce vreţi să vorbiţi cu tatăl meu? întrebă ea.

— Vreau să-i propun o afacere.

Ea îi arătă un scaun.

— Luaţi loc.

Fata se aşeză într-un fotoliu vechi şi uzat. Apoi începu să râdă.

— Am adormit cu cartea în mână, zise ea. Căldura asta! Tu poţi s-o suporţi?

— Trebuie.

— Mă cheamă Wang. Tatăl meu lipseşte până joi. Vrei să-i laşi un mesaj?

— Nu e nevoie. Prefer să revin.

— Eşti american?

— Nu, francez.

Fata pufni.

— E amuzant! zise ea. N-am întâlnit niciun francez în primii mei douăzeci de ani de viaţă şi întâlnesc doi, unul după altul, la un interval de o lună şi jumătate!

Jules se uita curios la fată. Avea o faţă ovală foarte drăguţă, ochi căprui migdalaţi, o gură cărnoasă.

O întrebă:

— Ai întâlnit un francez din Singapore înaintea mea?

— Nu. Stai, poate îl cunoşti.

Se ridică, se lăsă pe vine în faţa unei comode vechi, trase sertarul de’jos şi scotoci înăuntru. În timp ce căuta, halatul se desfăcu, dezvăluind doi sâni rotunzi. Fetei nu-i păsă. O auzi murmurând:

— Unde-am pus-o? Nu prea sunt ordonată.

Râse din nou. Era o natură veselă.

— Ah, uite-o! exclamă ea triumfătoare, ţinând în mână o ilustrată.

Jules nu putea să nu-i admire sânii bronzaţi. Fata îi surprinse privirea, îşi strânse neglijent halatul pe ea, şi se ridică în picioare.

— Uite, citeşte, eu nu ştiu să citesc numele franţuzeşti.

Jules citi:

Paul Joannet

Oficiul Internaţional de Documentare Economică
Pedder Street 111–5th floor, Hong Kon
Tel. 204703

Cu inima bătându-i cu putere dar cu faţa nepăsătoare, Jules înapoie ilustrata fetei şi spuse:

— Nu-l cunosc. Unde l-ai întâlnit?

— Aici. A venit la tata, exact ca şi tine. Dar pentru că tata e mereu pe drum, a trebuit să mai vină de încă două ori şi ne-am

împrietenit. Dacă voi avea destui bani să plec la Hong Kong în zilele următoare, îi voi telefona.

Jules îşi zise că fata aceea îl interesa din ce în ce mai mult. La urma urmelor, se afla în timpul serviciului (aiurea!) şi faptul că Joannet trecuse pe acolo constituia un element nou, un element esenţial.

— Eşti foarte drăguţă, Wang, murmură el cu o voce ademenitoare. Îmi închipui că ţi se spune mereu asta?

Fata se aşeză din nou în fotoliu, îşi făcu vânt cu ilustrata pe care o păstrase în mână, chicoti şi zise:

— Îţi plac sânii mei, nu? Am văzut că te uitai la ei.

— Sunt superbi, ca şi ochii şi gura ta.

— Şi corpul meu?

Lăsă ilustrata să cadă pe podea, se ridică şi desfăcu halatul.

Jules exclamă imediat:

— Minunat!

Nu minţea deloc.

Fata râse încă o dată şi zise cu o mimică plină de maliţie şi dorinţă:

— *French lover, good lover.* Nu vrei s-o facem? Am o poftă!!

CAPITOLUL XX

Jules ezită, prudenţa luptând cu dorinţa de a ceda tentaţiei. Wang se apropie de el, fără să-şi închidă halatul. Când ajunse lângă el, gata să-l atingă, dădu jos halatul de pe ea şi se oferi şoptind:

— Şi tu vrei, văd asta în ochii tăi.

— Da, tare mult, mărturisi el, dar asta ar însemna să abuzez de situaţie.

— N-ai de ce te teme. Iau pilula şi sunt majoră. Sărută-mă.

Jules îşi lipi buzele de pântecele ei care îl atrăgea. Avea o piele mai catifelată decât mătasea.

Fata şopti:

— Mai sus, îmi place la nebunie.

El se supuse şi apăsă gura pe sânul stâng al fetei, lingând sfârcul cu vârful limbii, apoi trecu la sânul drept. Ea închise ochii de plăcere. Apoi se depărtă şi îl prinse de mână.

— Vino, camera mea e sus.

Goală, Wang îl trase după ea pe scara veche de lemn care ducea la etaj. În timp ce urca treptele uzate, Jules fu subjugat de spatele ei superb.

Camera, cufundată într-o penumbrăjmţin jilavă, era mică dar curată. Aici nu domnea dezordinea. Într-un colţ, drept pat, Jules văzu o rogojină acoperită cu un cearceaf, după moda chinezească.

— Dezbracă-te, zise ea zâmbind.

Ea se întinse pe rogojină, cu coapsele lipite una de cealaltă, într-o atitudine care împăca ofranda şi pudoarea instinctivă a unei fiinţe încă foarte tinere. Când se întinse lângă ea, fata murmură:

— Eşti solid şi frumos. Strânge-mă în braţe.

El o luă în braţe, veni deasupra ei şi se aplecă ca să-i sărute sânii. Ea desfăcu picioarele ca să-l prindă în menghina călduţă.

Timp de zece minute, Jules îi mângâie şoldurile, sânii, omeni, pulpele, excitând-o prin atingeri mai insidioase, mai precise, din ce în ce mai eficace.

Scuturată de înfiorări bruşte care o făceau să se salte în sus, fata îl imploră gâfâind:

— Haide. Nu mai pot.

Wang ţipă uşor când se simţi pătrunsă. Şi imediat, împinsă le dorinţa pe care nu o mai putea controla, începu să se mişte în itmul plăcerii, venind în întâmpinarea acelei torţe care îi aprindea trupul, retrăgându-se, apoi revenind spre sursa focului, până în momentul în care se simţi cedând sub povara voluptăţii.

Gemu prelung, înfipse unghiile în umerii amantului ei, şi zise sacadat, agitând capul:

— Ah, omoară-mă, da, omoară-mă, ah…

Paroxismul plăcerii o pocni ca o lovitură de cravaşă. O fracţiune de secundă rămase cu gura deschisă, fără să mai respire. Se simţea proiectată în alt univers, un univers plin de stele, luminat de jerbe de aur, presărat cu vulcani care îşi trimiteau lava incandescentă până la infinit.

*

* *

O „eternitate” Wang rămase nemişcată şi tăcută, lipită de amantul ei, cu picioarele încolăcite după cele ale bărbatului, corpul ei asudat confundându-se cu acel corp viril care îi satisfăcute senzualitatea.

În cele din urmă deschise ochii, suspină şi zise:

— Nu ştiam că poate să fie atât de fantastic…

Apoi întrebă:

— Eşti mulţumit?

— Foarte mulţumit.

— Unde locuieşti?

— La hotel.

— Nu, vreau să spun în Europa.

— La Paris.

— E prea departe pentru mine. Păcat!

Se dezlipi de el, se lungi pe burtă şi puse mâna pe pieptul lui Juleş.

— Încă te mai simt în mine…

— Te deranjează dacă fumez o ţigară?

— Deloc.

Se ridică, îşi luă ţigările şi bricheta, aprinse o ţigară, căută o scrumieră, nu găsi şi luă o farfurioară de pe o masă joasă. Pe acea masă se afla o carte deschisă. Aruncă o privire la titlu: *Perfecţionaţi-vă engleza.*

— Tu studiezi engleza? întrebă el.

— Da, dar am adormit fără să-mi dau seama.

— De ce vrei să-ţi perfecţionezi engleza? O vorbeşti la perfecţie.

— Vreau să şi scriu; asta e altceva. Îmi place să învăţ. Poate că nu par, dar sunt o fată instruită. Am lucrat doi ani ca dactilografă la O.B. Bank! Dar tata nu m-a mai lăsat.

— De ce?

— Ca să stau aici toată ziua şi să păzesc casa. Aşa mi-a spus. Dar ştiu că nu-i adevărat. Îi era teamă să nu-mi facă curte bărbaţii de la bancă.

— E gelos?

— Da, cam asta ar fi.

— Gelos pe propria lui fiică?

— Zice mereu că nu mă are decât pe mine pe lume. De fapt, mă iubeşte prea mult, mă sufocă.

— Nu mai ai mamă?

— Nu. A murit când aveam cinci ani. S-a înecat în mare.

— Accident?

— Nu, sinucidere. Tata o părăsise şi se dusese să trăiască în străinătate. Zece ani nu a mai dat niciun semn de viaţă. Am fost primită la orfelinatul oraşului, acolo am putut învăţa.

— Tatăl tău e şi el instruit?

— Da, foarte instruit. Vorbeşte curent patru limbi: chineza, malayeza, engleza şi japoneza. Are chiar şi o diplomă de jurist.

— Unde a învăţat japoneza?

— La Tokyo. A trăit în Japonia în tinereţe. La Tokyo a întâlnit-o pe mama.

— Era j aponeză?

— Da, foarte frumoasă. Chiar câştigase un concurs de frumuseţe. Am păstrat un ziar din acea perioadă, l-am găsit în lucrurile mamei mele. Era mult mai frumoasă decât mine, tata îmi spune deseori asta.

— N-ai de ce te plânge, ai o faţă încântătoare şi eşti foarte bine făcută.

Wang se întoarse, se lungi pe spate, leneşă, zâmbind fericită. Jules o întrebă cu un ton neglijent.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Caută persoane care au dispărut lăsând datorii. Nu ştiu prea bine, nu-mi vorbeşte niciodată de treburile lui.

— Câştigă bine?

— Da, aşa cred. Nu ducem niciodată lipsă de nimic.

— Şi prietenul tău, Paul Joannet, de ce venise la tatăl tău?

— Păi ca să găsească pe cineva care îi datora bani, mulţi bani. Un japonez.

— Nu cunoşti numele acestui japonez?

— Nu.

— Tatăl tău l-a găsit?

— Da. Chiar l-a însoţit pe Paul la Kuala Lumpur ca să-l poată întâlni.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu. Presupun că Paul s-a întors la Hong Kong.

— Nu ţi-a scris?

— Nu, i-am interzis. Tata s-ar fi înfuriat. Nu trebuie să-i vorbeşti niciodată tatălui meu de mine.

— Ţi-e frică de el?

— Da, puţin. Mai ales când se supără. Dar am vorbit destul

de tata, nu? Nu pentru asta suntem aici!

Jules strivi chiştocul în farfuriuţă, o puse pe podea şi se uită la Wang. Fata îl privi cu ochi strălucitori. Îşi admira amantul. Murmură:

— E drăguţă chestia unui bărbat.

Luă în mână sexul lui Jules aşa cum ai culege o floare delicată. Timp de vreo două minute se jucă cu penisul şi, brusc, cu o răsucire a şoldurilor, se aplecă asupra acelei jucării şi zise:

— Paul m-a învăţat nişte chestii grozave. Pot?

Fără să mai aştepte răspunsul, Wang prinse cu gura ei frumoasă penisul pe care începu să-l sugă cu lăcomie. Lecţiile lui Joannet fuseseră bine însuşite, sau poate că era vorba de un dar natural, unul dintre acele daruri pe care Mama Natură le acordă atâtor fete! Limba şi buzele fetei aplicară falusului mângâieri a căror abilitate nu întârzie să-şi arate roadele.

Wang, excitată, impresionată de amploarea rezultatului obţinut, nu mai rezistă. Se aşează călare pe amantul ei şi ghidă cu o mână sigură sceptrul triumfător spre fanta ei intimă. Se lăsă pătrunsă încetişor, progresiv. Închise din nou ochii, concentrată asupra senzaţiilor pe care membrul viril le declanşa în adâncurile ei secrete.

Cu mâinile sprijinite pe pieptul lui Jules, Wang îi frecă sfârcul sânilor în timp ce, printr-o mişcare suplă, executa un dans ameţitor. Începu să geamă, săgâfâie, accelerându-şi mişcarea.

— Mângâie-mi sânii, şopti ea. Ah… Da… Juisez… Oh! Darling…

Extazul o scutură cu brutalitate, profund, conferind ultimelor mişcări o alură plină de furie, de dementă, şi o vigoare surprinzătoare.

Apoi se prăbuşi peste amantul ei ca o statuie’ răsturnată de mâna unui gigant orb şi invizibil.

CAPITOLUL XXI

După vreo douăzeci de minute de visare, Jules murmură mângâind braţul lui Wang:

— Acum trebuie să plec.

— Vii şi mâine?

— Nu, voi veni poimâine, ca să vorbesc cu tatăl tău. La ce oră aş avea şansa să-l găsesc?

— La şase seara.

— OK. Poţi să-i spui că voi veni la şase seara.

Se ridică şi se îmbrăcă. Wang se uita la el cu dragoste. Îl întrebă:

— La ce hotel stai?

— La *Ming Court.*

— Mâine după-amiază trebuie să fac cumpărături pe Orchard Road. Am putea să ne vedem puţin, nu?

— Dacă vii la hotel pe la prânz, te voi invita să luăm masa la restaurantul hotelului.

— Glumeşti? Nu sunt destul de şic ca să frecventez un hotel de lux.

— Cu mutrişoara ta drăguţă şi prospeţimea celor douăzeci de ani, poţi frecventa toate hotelurile de lux din lume. Nu-mi spune bazaconii.

— Ei bine, voi veni! zise ea cu un aer puţin provocator. Voi fi în faţa hotelului la douăsprezece şi jumătate.

— Vino mai bine la douăsprezece fix, ca să mergem să-ţi alegi un cadou. Va fi o amintire de la mine.

Ea lăsă capul în jos, suspină şi zise:

— Când mă gândesc că n-am să te mai văd niciodată după ce vei vorbi cu tata despre afacerea ta. Uneori viaţa e nasoală.

114

Jules ieşi din casa lui Kwong Wah cu mare circumspecţie. După cinci minute îi întâlni pe Legay şi pe Fondane care se plimbau aparent foarte relaxaţi. Jules şi prietenii săi nu schimbară nici măcar o privire. Jules îşi văzu mai departe de drum.

Cei trei francezi se întâlniră după o oră la barul hotelului

Hilton.

Legay zise:

— Începusem să fim îngrijoraţi. Ai stat mai mult de două ore la chinezoiul tău. Ce veşti ai?

— N-am dat ochii cu Kwong Wah, răspunse Jules. E plecat şi nu se întoarce până joi.

Legay se uită la el mirat.

— Ai avut nevoie de două ceasuri ca să afli că respectivul nu era acasă?

— Am dat ochii cu fata lui.

Fondane zâmbi şi zise ironic:

— Şi te-ai uitat la ea de foarte aproape, nu?

— Exact, recunoscu Jules.

Legay mormăi:

— Te-ai culcat cu fata lui Kwong Wah?

— Nimic nu poate omu' să ascundă de tine!

— Imprudenţa îţi va juca până la urmă un renghi urât.

— Păi n-a fost degeaba, zise Jules netulburat. M-am culcat cu o fată superbă de douăzeci de ani şi am profitat ca s-o trag de limbă. Ţineţi-vă bine! Paul Joannet a urmat exact acelaşi itinerar ca şi mine!

Fondane şi Legay, uluiţi, se uitară la Jules fără să scoată o vorbă. Acesta continuă:

— Paul Joannet a luat contact cu Kwong Wah acum o lună şi jumătate. Motivul ar fi fost găsirea unui tip care îi datora bani. Chinezul l-a dus pe Joannet la Kuala Lumpur, şi de atunci, nimic, nici cea mai mică veste.

Legay exclamă:

— Ce coincidenţă! Eu am impresia că acest Kwong Wah organizează călătorii fără întoarcere. Ce părere ai?

— Şi eu cred la fel. Totuşi, să ne ferim de concluzii pripite. După ce mă voi întâlni cu el şi-i voi spune ce aştept de la el, voi pricepe despre ce e vorba. Poate că acest chinez e doar o verigă dintr-un lanţ. Ştiu însă că a făcut zece ani de închisoare şi că a avut timp să-şi facă relaţii în mediile puţin

recomandabile. După spusele fiicei sale, câştigă destul de bine. Cum? Mister!

*

* *

A doua zi, Jules luă masa la *Ming Court* împreună cu noua lui cucerire. Wang, care se pusese la patru ace, nu arăta deloc deplasată în cadrul acelui hotel elegant. Înainte văzuse timp de o oră magazinele de lux de pe Orchard Road şi Wang, care nu voia haine deoarece ar fi trebuit să-i explice tatălui ei de unde le avea, alese o broşă de aur, cu un smarald înconjurat de diamante mici.*

— O voi ascunde în lucrurile mele, zisese ea.

După masă, fata îi propuse lui Jules:

— Hai la mine. Poate că e ultima ocazie să facem dragoste. E prea trist să ne despărţim aşa.

— Presupun că te voi revedea mâine?

— Nu. Când tata aşteaptă vizita cuiva, nu vrea să fiu acasă. Mă duc la cinematograf.

Jules acceptă invitaţia fetei şi ajunseră pe rând la casa de pe Mengar Street, mai întâi Wang şi apoi Jules.

După ce Wang îşi scoase rochia – pe care o aranjă cu cea mai mare grijă, de parcă ar fi fost vorba de o relicvă preţioasă – şi rămase goală, lungită pe rogojină, îşi puse pe pubis broşa dăruită de Jules.

— Uite ce frumoasă e, zise ea.

— Important e că-ţi place. Pentru mine, cea mai frumoasă bijuterie pe care ochii mei o contemplă nu e cea la care te gândeşti tu.

Ea îi aruncă o privire tandră şi maliţioasă şi murmură:

— Poţi să o alegi pe cea pe care o preferi.

Unii pretind că în dragoste, primul contact este cel mai emoţionant. Nu şi în acest caz. Momentele de nebunie pe care Jules şi Wang le trăiră în acea după-amiază, unul în braţele celuilalt, fură cele mai minunate pe care Wang le cunoscuse vreodată. Îi dărui amantului ei toată voluptatea,

toată beţia, toată ardoarea fiinţei sale tinere. De cinci ori cunoscură miracolul de nedescris care încoronează apoteoza amoroasă.

— Când mă voi uita la broşa pe care mi-ai dăruit-o, zise ea mai târziu, mă voi gândi la ziua asta.

*

* *

Seara, Jules îşi reîntâlni prietenii la barul hotelului *Intercontinental.* Legay şi Fondane, care avuseseră ocazia s-o urmărească discret (şi de departe) pe Wang în timp ce străbătea Orchard Road în compania lui Jules, îşi arătară rezerva cea mai categorică.

Legay mormăi:

— Fata asta e prea drăguţă ca să fie cinstită. Dacă tatăl ei pune la cale combinaţii suspecte, sunt sigur că şi ea e amestecată.

Fondane glumi:

— Când vinzi otravă, ai nevoie de o vitrină frumoasă. Proverb chinez.

Legay continuă uitându-se fix la Jules:

— Ai încredere în ea? înghiţi ce-ţi îndrugă? îţi pregăteşte o chestie nasoală, reţine ce-ţi spun.

Jules zâmbi.

— Închipuie-ţi că m-am gândit şi eu la asta. Şi încă mă mai gândesc. Dar mă întreb dacă nu cumva suntem victimele deformaţiei noastre profesionale. În general, îi simt pe oamenii cu care am de-a face. Mai ales femeile. Cu riscul de a vă dezamăgi, sunt gata să mizez pe loialitatea acestei fete. Viitorul ne va arăta dacă m-am înşelat.

117

A doua zi, joi, Jules ajunse la şase seara la domiciliul lui Kwong Wah şi bătu la uşă. Aceasta se deschise imediat. În prag apăru un chinez de vreo cincizeci de ani, mic de statură, slab, cu părul şi ochii foarte negri. Jules zise:

— Domnul Kwong Wah?

— *Yes.*

— Jules Everett, inginer francez. Îmi puteţi acorda o întrevedere?

— Intraţi. Ştiam că veţi veni. M-a anunţat fiica mea. Aţi venit alaltăieri, nu?

— Da.

Arătă spre biroul lui, îl invită pe Jules să ia loc pe un scaun, închise uşa şi se aşeză la masa plină de tot felul de lucruri. Se uită la vizitator cu o privire bănuitoare, cu o duritate ciudată.

Jules îşi zise că tipul nu era deloc simpatic. Cu tenul palid, vocea metalică şi cele două cute de amărăciune din jurul gurii cu buze subţiri, chinezul nu inspira deloc încredere. Dacă era într-adevăr tatăl lui Wang, asta însemna că făcuse minuni.

Chinezul întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi cum aţi aflat numele şi adresa mea?

— De la un prieten.

— Cum îl cheamă?

— Îmi pare rău, dar i-am promis prietenului meu că nu-i voi dezvălui numele. E important?

— Ce doriţi de la mine?

— Sunteţi un fel de detectiv particular, dacă nu mă înşel?

— Dacă vreţi.

— Caut un om căruia nu-i cunosc decât numele. Nu ştiu nici profesiunea, nici naţionalitatea, nici vârsta, nici unde locu? ieşte. Pe acest om îl cheamă Jama Fotomo.

— De ce-l căutaţi?

— Ca să am cu el o discuţie. Vreau să-i propun o înţelegere. Mă puteţi ajuta?

CAPITOLUL XXII

Kwong Wah rămase tăcut preţ de un minut, cu ochii ţintă la vizitator.

În cele din urmă zise:

— Este regretabil că nu vreţi să-mi spuneţi numele persoanei care v-a vorbit despre mine. În aceste condiţii, îmi este cu neputinţă să mă gândesc să vă ajut cu colaborarea mea.

— De ce?

Urmă alt minut de tăcere. După care chinezul murmură:

— E pentru mine o problemă de siguranţă. *I am sorry.*

Se ridică.

Jules spuse pe un ton resemnat:

— E vorba de un englez din Hong Kong; el mi-a dat numele şi adresa. Domnul Jeremy Lodge, cel care răspunde de relaţiile cu publicul la societatea BOFCO.

Kwong Wah se aşează la loc, vizibil satisfăcut. Apoi zise cu o voce încordată:

— Admiţând că accept să vă ajut, care sunt condiţiile? Mă refer la onorariul meu.

— Accept condiţiile pe care le veţi pune.

— Vă previn că nu lucrez ieftin, dar dispun de o reţea de informatori a cărei întindere depăşeşte cu mult ceea ce pot să vă ofere concurenţii mei. Fără să mă laud şi fără să încerc să vă influenţez, probabil că sunt singurul de-aici care vă poate garanta un rezultat pozitiv.

— Nu mă îndoiesc de asta. Spuneţi-mi care e tariful.

— Cer un avans de două mii de dolari bani gheaţă. Această sumă revenindu-mi definitiv *în toate cazurile.*

— Într-adevăr, nu sunteţi deloc ieftin, mormăi Jules. Dacă mă lăsaţi baltă fără să-mi faceţi niciun serviciu, pot să-mi iau adio de la bani, nu?

— Da, asta e situaţia. Dar nimeni nu vă obligă să riscaţi.

— Bineînţeles. Totuşi sunteţi foarte dur.

— Dacă aş fi fost necinstit, presupun că prietenul dumneavoastră de la Hong Kong nu v-ar fi pus să vă adresaţi mie. Dar avansul de două mii de dolari nu reprezintă decât o parte din banii pe care îi veţi avea de dat. Trebuie achitate şi cheltuielile zilnice.

Jules se strâmbă.

— Toate astea pot să ajungă foarte departe, domnule Wah. Câte zile consideraţi că va dura prestaţia dumneavoastră?

— Să zicem, cel mult şase zile.

— Şi despre ce cheltuieli e vorba?

Chinezul făcu din nou o pauză lungă înainte de a răspunde. Se uita la interlocutorul său de parcă ar fi încercat să-i descifreze enigma. În cele din urmă zise:

— Cred că pot să vă asigur că nu veţi da banii inutil.

— Îl cunoaşteţi pe Jama Fotomo?

— Nu-l cunosc personal, nu l-am întâlnit niciodată. Dar am relaţii cu persoane bine plasate şi voi beneficia de ajutorul lor. În schimbul unei recompense băneşti, se înţelege de la sine.

— Aş vrea totuşi să ştiu măcar un lucru. Şi vă cer să răspundeţi la întrebare prin da sau nu. Aţi auzit vreodată de Jama Fotomo?

— Da.

Răspunsul fusese categoric.

Jules se hotărî şi zise:

— Foarte bine, accept condiţiile. Cum procedăm?

— Veniţi mâine, la aceeaşi oră, cu suma de două mii de dolari. Între timp, eu voi începe treaba. Vom trece în revistă situaţia.

— OK.

— Daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra unui detaliu care are importanţa lui. Când îmi veţi da cei două mii de dolari, să nu vă aşteptaţi să primiţi chitanţă de la mine. De altfel, nimic nu va fi consemnat în scris în timpul colaborării noastre. Sunteţi de acord?

— Da, răspunse Jules.

Kwong Wah se ridică din nou.

— Ei bine, pe mâine domnule Everett. Gândiţi-vă bine. Dacă condiţiile mele nu vă plac, mă veţi anunţa şi ne vom opri.

*

**

O oră mai târziu, când Legay şi Fondane se întâlniră cu Jules la barul hotelului *Intercontinental,* Jules le povesti celor doi prieteni întrevederea cu Kwong Wah. La sfârşit zise:

— Sincer vorbind, tipul ăsta îmi face o impresie rea de tot. Nici măcar nu sunt sigur dacă îl cunoaşte pe Jama Fotomo.

— În fond, zise Legay, ar fi pur şi simplu o escrocherie.

— Aproape că asta cred şi eu.

— Ai intenţia să-i dai lovelele pe care le cere?

— Da. Cu riscul de a-mi recupera apoi banii după ce-mi dau seama că şi-a bătut joc de mine.

Fondane interveni:

— Toată povestea asta mi se pare al naibii de îngrijorătoare, zise el uitându-se la Jules. Se zice că noaptea e un sfetnic bun. M-am gândit la coincidenţa ciudată cu Paul Joannet. Cum îţi explici că directorul adjunct al biroului nostru din Hong Kong a urmat acelaşi itinerar ca şi tine ca să nimerească în cele din urmă peste Kwong Wah? E totuşi destul de fantastic, nu?

— M-am gândit şi eu, răspunse Jules. La urma urmelor, poate că explicaţia e foarte simplă. La Hong Kong, prietenul meu Tony Jill mi-a atras de mai multe ori atenţia că nu trebuie să subestimăm puterea societăţilor secrete chinezeşti, că nu trebuie să ne lăsăm orbiţi de aparenţe: pereţii care despart diferitele secte sunt departe de a fi etanşi! Aceste organizaţii au ramificaţii care se amestecă în mod obscur, invizibil şi imposibil de decelat, în fond, e un fenomen comparabil cu cel care duce pârâurile la râu şi râurile la fluviu. Dacă Paul Joannet a fost pus pe urma acestui misterios Jama Fotomo, a urmat fără îndoială aceeaşi filieră ca cea pe care am urmat-o eu: Chan Kuan şi Kwong Wah.

Legay conchise sarcastic:

— După care urmează trapa! Şi Joannet dispare! Aviz amatorilor!

*

* *

Jules se prezentă la ora stabilită la cea de a doua întâlnire cu Kwong Wah. Chinezul îl întrebă:

— Aţi luat o hotărâre, domnule Everett?

— Da.

Jules scoase din buzunar un teanc de dolari şi zise:

— Iată avansul pe care mi l-aţi cerut. Puteţi verifica, e întreaga sumă.

— Foarte bine, am încredere, răspunse Wah făcând să dispară banii. În aşteptarea eventualului dumneavoastră acord, m-am ocupat de afacerea *noastră.* Vreau să vă pun o serie de întrebări.

— Vă ascult.

— Mi-aţi spus ieri că scopul demersului este de a obţine o întrevedere cu Jama Fotomo ca să-i propuneţi o înţelegere, da?

— Da.

— Despre ce înţelegere este vorba?

— Un schimb de informaţii economice şi comerciale.

— Propunerea dumneavoastră are legătură cu vizita iminentă a ministrului francez în Malayezia?

— Nu, nicio legătură.

— Ţara dumneavoastră are intenţia să finanţeze câteva proiecte industriale în Malayezia: uzine de pastă de hârtie, material de telecomunicaţii, căi ferate etc. Sunteţi competent în aceste domenii?

— Nu, dar pot să devin dacă e necesar.

— Înţeleg...

Tăcere. Kwong Wah reîncepea cu tăcerile lui enervante. Să fi fost oare o tactică?

Jules zise:

— E de acord Jama Fotomo să se întâlnească cu mine?

Chinezul răspunse cu o întrebare, de parcă nu ar fi auzit-o pe cea pusă de Jules.

— Sunteţi singur la Singapore, domnule Everett?

— Nu. Cu încă doi compatrioţi care fac şi ei un turneu în Asia. Ne întâlnim uneori seara, ca să bem un păhărel înainte de masă, dar nu avem legături profesionale. De fapt, sunt

total independent.

— Vă veţi întâlni singur cu Jama Fotomo?

— Bineînţeles.

— Nu aveţi nicio funcţie oficială în cadrul guvernului francez?

— Nu. Reprezint firma de care aparţin, atâta tot.

— În fond, faceţi prospectare în particular?

— Da, pentru societatea Cophysic.

— Aţi făcut bine adresându-vămie, domnule Everett. V-am promis că voi obţine un rezultat pozitiv şi cred că voi fi în măsură să-mi ţin promisiunea mai repede decât speram. În două zile, dacă totul merge bine, veţi fi rezolvat.

— Sunt încântat.

— Mâine va trebui să-mi aduceţi o sumă de trei mii de dolari, tot bani gheaţă, bineînţeles.

Jules tresări.

— Ce reprezintă această sumă? întrebă el.

— Plata onorariului meu şi achitarea cheltuielilor pe care le voi angaja.

— Ce cheltuieli?

— Pentru convingerea unor persoane, pentru închirierea unei bărci cu motor etc.

— Vreţi să spuneţi că vom ieşi în larg?

— Da. Cunoaşteţi insulele Pulau?

— Nu.

— Fiţi liniştit, nu sunt la capătul lumii. Insulele Pulau fac parte din Singapore;. Sunt în număr de zece insule principale plus alte insule mici de mai mică importanţă.

— În strâmtoarea Malacca?

— Da, lângă coastă. Jama Fotomo îşi are reşedinţa în una dintre aceste insule, dar trebuie să cunoşti regiunea ca să găseşti casa. Vă voi însoţi, căci fără mine n-aţi fi primit.

CAPITOLUL XXIII

A doua zi, Jules îi aduse chinezului suma cerută.

După ce făcu imediat să dispară cei trei mii de dolari, Kwong Wah nu-şi putu ascunde luminiţa de mulţumire care se

aprinse o clipă în ochii lui negri.

Zise:

— Pot să vă mai pun o întrebare?

— Da, evident.

— După vizita pe care o veţi face la Fotomo şi discuţia pe care o veţi avea cu el, aveţi de gând să vă întoarceţi la Singapore?

— Da, probabil.

— Mi-aţi vorbit de un turneu de prospectări în regiune. Adevărat?

— Adevărat.

— După Singapore, care va fi următoarea dumneavoastră etapă?.

— Malayezia. E în logica lucrurilor.

— Vă pun această întrebare din următorul motiv. Îmi va fi greu să vă aduc înapoi la Singapore pentru că nu pot imobiliza ambarcaţiunea timp de patruzeci şi opt de ore. Pe de altă parte, domnul Fotomo preferă să folosească avionul său personal ca să-şi conducă vizitatorii. Pentru a rezolva această problemă, ar fi preferabil să mergem de la Pulau la Kuala Lumpur.

— Nu văd nicio problemă, dimpotrivă. Asta mă va face să câştig timp.

— Cu siguranţă, răspunse chinezul. Aveţi multe bagaje?

— Nu, doar o valijoară. Sunt obişnuit cu călătoriile şi nu mă încurc niciodată cu lucruri inutile.

— Sunteţi înarmat?

— Înarmat? Pe naiba, nu! Trebuie să înţeleg că deplasarea noastră spre aceste insule prezintă unele pericole?

— Nici cel mai mic pericol, dar portul unei arme fără autorizaţie specială este un delict foarte grav în Sirigapore, un delict pasibil de pedeapsa cu moartea. În caz de control, ar fi un adevărat dezastru. Am vrut să mă asigur ca să evităm o astfel de eventualitate.

— Despre ce control e vorba?

Kwong Wah păru surprins de întrebare. Se uită tăcut la Jules timp de două minute, apoi zise cu o fărâmă de scepticism în glas:

— Nu citiri ziarele, domnule Jules?

— Ba da, mi se mai întâmplă.

— N-o să mă faceţi să cred că nu ştiţi nimic despre lupta feroce care are loc aici între poliţie şi traficanţii de droguri? De la începutul anului au fost arestate vreo douăsprezece persoane. Singapore este o placă turnantă pentru multe filiere care transportă droguri din India până în Europa.

— Nu ştiam, răspunse Jules.

— Iată ce vă propun. Mâine seară, pe la zece, achitaţi nota de plată la hotel şi cereţi un taxi ca să vă ducă la aeroport. Cu valiza, se înţelege. După ce ajungeţi la Paya Lebar, vă instalaţi în holul de aşteptare. La unsprezece fix, ieşiţi din aeroport şi vă duceţi în parcare, cea a maşinilor care nu stau mai mult de o oră. Există indicatoare. Vă voi aştepta acolo într-o Toyota gri şi vom merge direct la Jurong Fish Market. Ştiţi unde vine?

— Nu-

— În partea de vest a oraşului. E o piaţă de peşte, o grădină plină de păsări rare şi un mic port de pescuit. De acolo vom lua barca.

— Am înţeles.

*

* *

În următoarele douăzeci şi patru de ore, Jules nu-şi părăsi practic camera de la hotel. Scrise un raport minuţios pentru Bătrân, fumă multe ţigări şi îşi puse o mulţime de întrebări.

125

Simţea o tensiune interioară care creştea pe măsură ce trecea timpul. Şi, lucru extrem de rar, avea senzaţia, neplăcută că era pe punctul de a face o greşeală.

Sigur, nu era obişnuit să se îndoiască de propriile lui mijloace; dar, în această împrejurare excesul de încredere ar fi avut consecinţe fatale.

Dacă îl subestima pe vicleanul Kwong Wah, era terminat. Iar sfârşitul aventurii ar fi fost tragic.

Pe la şase şi jumătate, în momentul plecării la *Intercontinental,* unde urma să se întâlnească cu Legay şi Fondane, se hotărî să facă altfel. Căută în bagaje un plan al oraşului şi studie Singapore timp de vreo cincisprezece minute. Apoi plecă.

*

* *

La zece părăsi definitiv camera, coborî ca să achite nota de plată şi ceru un taxi. După o jumătate de oră ajungea la aeroport.

După cum fusese stabilit, Jules, cu valiza în mână şi impermeabilul pe braţ, se; instală în holul principal al aerogării. La unsprezece se ridică, se îndreptă spre ieşire şi merse spre parcarea rezervată staţionărilor limitate. Reperă imediat Toyota gri a lui Kwong Wah. Aşezat la volan, chinezul părea mic şi fragil. Făcu un semn cu mâna lui Jules care se apropie de Toyota.

Prin geamul lăsat al portierei, chinezul zise cu jumătate de glas:

— Foarte bine, sunteţi un om punctual. Aţi rezolvat totul cum fusese stabilit?

— Da, sunt pregătit de plecare.

— Urcaţi lângă mine, plecăm imediat.

Jules dădu ocol maşinii, deschise portiera, puse valiza în spate şi zise arătând impermeabilul:

— Am impresia că va ploua. Nu mi-am pus impermeabilul în valiză.

— Vremea e de furtună, dar nu va ploua până mâine. Am telefonat la staţia meteo.

Jules se aşează lângă chinez, puse impermeabilul pe genunchi şi închise portiera. Toyota demară încetişor. Ajunseră în centrul oraşului în mai puţin de zece minute. După ce traversară oraşul, chinezul intră pe un drum

secundar care şerpuia spre sud-vest, spre malul mării. Kwong Wah conducea cu prudenţă, ţinând dinţii strânşi. După traversarea unui sat destul de prăpădit, Jules atinse braţul chinezului şi zise:

— N-ai vrea să opreşti un minut? Am o mică nevoie naturală.

Kwong Wah, vizibil contrariat, întrebă în timp ce frâna:

— E chiar atât de urgent?

— Da, îmi cer scuze. Cred că am băut cam multă bere în seara asta.

Chinezul trase pe marginea drumului, opri şi mormăi:

— Sunt nişte copaci acolo. Grăbiţi-vă.

— Mulţumesc.

Jules se prefăcu că se debarasează de impermeabil punându-l pe speteaza scaunului, apoi, fulgerător, se aplecă spre chinez şi, cu mânerul pistolului pe care îl strângea în mâna dreaptă, îi trase celui de la volan două lovituri deosebit de puternice. Kwong Wah, luat prin surprindere, nici măcar nu avu timp să-şi dea seama ce i se întâmpla. Căzu cu nasul peste volan şi nu mai mişcă.

Jules răsuflă uşurat. Acest mod de anestezie, rodul unei lungi experienţe şi al unui antrenament susţinut, nu era neapărat infailibil. Când ai de-a face cu un tip cu capul prea tare, uneori poţi rata. Din fericire, acum nu era cazul iar chinezul avea să facă o mică siestă de cel puţin trei sferturi de oră.

Jules coborî din maşină, împinse corpul chinezului între tabloul de bord şi bancheta din faţă şi se instală la volan. Înainte de a demara, întinse impermeabilul peste corpul ghemuit al omului fără cunoştinţă şi puse arma în compartimentul de bord.

Jules întoarse şi porni spre Singapore. Bineînţeles, Jules evită central prea luminat al oraşului şi făcu un ocol prin nord ca să ajungă pe Serangoon Road, drumul care duce la Ponggol Point, pe coasta de nord-est a insulei.

Zece minute mai târziu, trecea pe lângă Tan Moh Hong, celebra fermă de crocodili pe care turiştii o cunoşteau foarte bine. Conduse mai departe timp de trei minute, apoi ajunse într-o zonă mai puţin locuită a străzii şi reduse viteza. Văzu imediat triunghiul luminos pe care un automobilist prudent îl plasase pe marginea drumului ca să semnaleze că era în pană. Era o maşină incredibilă, o limuzină Mercury Cougar enormă, a cărei capotă era ridicată pentru a permite la doi bărbaţi să examineze motorul.

Jules opri şi zise:

— Necazuri?

Răspunse Fontane:

— Nu. Dar tu?

— Care e răspunsul lui Camus? întrebă Jules.

Răspunse Jean Fondane:

— Totul merge bine, dar ar fi bine să nu întârziem, căci e destulă circulaţie pe drumul ăsta. Vorbim mai târziu.

— OK. Veniţi să luaţi „coletul”, zise Jules.

Legay deschise mai întâi portbagajul maşinii Mercury. Chinezul, inconştient, fu legat fedeleş şi lungit în acel spaţiu incredibil de mare.

Jules îl întrebă pe Legay:

— Camus n-a făcut gură?

— Deloc. Când a aflat că tu eşti şeful misiunii, a marşat imediat.

— Cu atât mai bine. Ne întâlnim acolo peste vreo douăzeci de minute. Rămân cu Toyota.

— Garajul a rămas deschis, zise Legay. E loc pentru ambele maşini. Ţii minte adresa?

— Păi cum! răspunse Jules. Am locuit cincisprezece zile în acea vilă, exact cu doi ani în urmă. Haide, plecaţi.

CAPITOLUL XXIV

Agent local al unei companii franceze de transporturi maritime, Julian Camus era pe lângă asta, şi omul Serviciului la Singapore. Înalt, bine făcut, cu o faţă rotundă, ochii albaştri şi părul blond, Camus avea treizeci şi şase de ani. Jovial,

vesel, el ascundea sub o bună dispoziţie permanentă un spirit vigilent şi combativ. Ca majoritatea oamenilor de elită ai Serviciului, Camus era un celibatar conyins. Sosirea lui Jules păru că îl încântă.

— Salut, Jules! îmi pare tare bine că te văd! Mereu în formă, după câte văd!

— Salut, Julien! îmi cer scuze că te pun încă o dată să-ţi aduci contribuţia. Nu era prevăzut, dar n-am putut să mă descurc altfel.

— De asta sunt aici, nu? Unde e „coletul”?

— L-au luat în primire Fondane şi Legay. Trebuie să apară dintr-un moment în altul.

— Am pregătit camera de oaspeţi, glumi Camus. Ai de gând să-l ţii pe tipul ăsta mai multă vreme?

— Nu, fii liniştit. Lucrurile trebuie să meargă foarte repede. Mărturisesc că e ca un joc de pocher. Ori merge, ori nu. Până la ziuă voi şti.

Apariţia maşinii Mercury puse capăt acestui dialog. Fondane, expert în materie de condus, parcă mastodontul lângă Toyota gri cu o precizie remarcabilă. Jean Legay coborî, deschise portbagajul, îl apucă pe chinez şi îl transportă imediat într-o pivniţă vecină cu garajul. Kwong Wah scoase un fel de geamăt care anunţa apropiata lui trezire. Legay îl lungi pe prizonier pe o rogojină aşezată direct pe ciment, într-un colţ, şi se retrase.

Jules sosi puţin mai târziu, cu o găleată plină cu apă rece şi un prosop.

Îl trezi pe chinez în cinci minute. Dar tipul nu-şi recăpătă pe deplin luciditatea. Clipea şi se uita la Jules. Acesta îi spuse:

— Îmi pare rău, Kwong Wah. Sper că nu te doare prea tare capul?

În timp ce pronunţă aceste cuvinte, Jules îl debarasa pe chinez de căluş.

Jules continuă:

— M-am răzgândit. Sper că n-o să te superi pe mine. E

ceva care se poate întâmpla oricui, nu?

— Unde mă aflu? întrebă chinezul uitându-se de jur-împrejur ca un animal în cuşcă.

— Nu-ţi fie teamă, te afli într-un loc sigur, răspunse Jules. Vrei să te odihneşti un moment sau te simţi în stare să vorbim de treburile noastre?

— Ce vrei de la mine?

— Înainte de a merge la domnul Jama Fotomo ca să-i propun înţelegerea despre care ţi-am vorbit, vreau să cad cu tine la o înţelegere.

— Ce înţelegere?

— Vei afla, dar mai întâi trebuie să te avertizez. Nimeni nu va veni să te caute aici, garantez. În consecinţă, nu poţi conta decât pe mine ca să ieşi de-aici. Pe de altă parte, te previn că am foarte puţin timp la dispoziţie şi că nu sunt într-o dispoziţie nemaipomenită.

— Ce vrei de la mine?

— În primul rând, adresa exactă şi detaliată a lui Jama Fotomo. Vreau într-adevăr să fac o vizită, dar vreau să mă duc singur. Şi într-un moment ales de mine.

— Nu vei fi primit, ţi-am mai spus.

— Ai încredere în mine. Am nişte metode speciale care totdeauna dau rezultate. Vrea sau nu, Jama Fotomo va fi obligat să mă primească.

— N-am dreptul să-ţi comunic adresa lui.

— Bănuiesc. Numai că mie nu-mi pasă dacă ai sau nu acest drept. Am depăşit faza asta, Kwong Wah. Am impresia că subestimezi gravitatea situaţiei în care te afli.

— Poţi lua înapoi banii pe care mi i-ai dat. În buzunarul portierei maşinii mele, în partea şoferului se află un portofel. la banii şi lasă-mă să plec. Voi uita înţelegerea dintre noi şi îţi voi uita chiar şi numele.

Jules se uită la chinez cu o privire încrâncenată.

— Mă tem că nu ne aflăm deloc pe aceeaşi lungime de undă, zise el. Vreau adresa exactă şi detaliată a lui Jama

Fotomo, îţi repet pentru ultima dată. Te ascult.

— Nu pot să ţi-o dau.

— Bine, zise Jules. Acum dă-mi voie să-ţi expun intenţiile mele. Nu simt adeptul torturii, ba chiar am oroare să folosesc acest mod plin de cruzime de a-i forţa pe oameni să vorbească. Dar când nu mai există nici o altă soluţie, mă resemnez şi o folosesc.

— N-ai dreptul să mă torturezi.

— Cine vorbeşte de torturarea ta? zise Jules. Fata ta va fi torturată. Frumoasa Wang a fost răpită noaptea asta de prietenii mei. Dacă te încăpăţânezi să nu vorbeşti, te voi ţine la curent cu ce va păţi copila ta. Vom începe prin a-i tăia un deget, apoi o ureche, apoi cealaltă ureche, şi aşa mai departe...

Kwong Wah păru pe punctul să leşine.

— E... e... inuman, zise el cu un efort. Wang e nevinovată, n-are niciun amestec în treburile mele.

— Toţi suntem nevinovaţi şi toţi suntem vinovaţi, zise Jules cu o voce şuierătoare. Îţi dau patru minute de gândire. După acest răgaz, situaţia va deveni ireparabilă.

Era clar că Kwong Wah era chinuit de o dilemă dramatică. Trăsăturile feţei lui palide se contractau şi dădeau feţei sale un aspect de muribund.

Jules zise:

— Mai ai două minute...

Chinezul zise cu o voce chinuită:

— Dacă accept să vorbesc, îmi semnez condamnarea la moarte.

— Dacă nu vorbeşti, tariful e acelaşi, plus mutilarea fetei tale. Nu înţeleg de ce mai eziţi?

— Trebuie să-mi dai cuvântul că nu te vei atinge de fata mea. Cuvântul dat unui muribund e sfânt.

— De acord, îţi dau cuvântul meu, dar fii atent, vreau să-mi spui adevărul. Spusele tale vor fi verificate. Dacă speri să mă tragi pe sfoară îndrugându-mi minciuni, asta se va întoarce împotriva ta şi a fetei tale.

Kwong Wah părea pietrificat. Nu reuşea să facă pasul.

Jules zise:

— Mai ai un minut. Şaizeci de secunde…

Chinezul spuse cu o voce stinsă:

— Jama Fotomo nu există. Jur că ăsta e adevărul.

— Jama Fotomo nu există? repetă Jules sceptic, mirat. De ce mi s-a vorbit de el?

— Jama Fotomo nu există, nu a existat niciodată, zise chinezul cu un ton aproape disperat. Ar trebui să mă crezi. E o invenţie, un nume imaginar.

— O poreclă de luptător?

— Nu.

— Explică-mi. Cine se ascunde în spatele acestui pseudonim?

— Este numele imaginar dat unui computer căruia numai iniţiaţii îi cunosc parola, iniţiaţii de la un nivel foarte înalt. Se spune că unul dintre şefii organizaţiei noastre a avut această idee văzând un document publicat de Clubul Japonezilor. Acest document avea un titlu mare: JAPAN MARKETS FOR TOMORROW. Primele litere ale acestor cuvinte formează JA-MA-FO-TO-MO.

Jules pricepuse subtilitatea. Întrebă:

— Cum se numeşte organizaţia de care ai pomenit?

— Fiii lui Seraya. E o veche confrerie care datează din secolul al XVIII-lea şi din care făceau parte cerşetori, hoţi, deţinuţi şi oameni ai legii. În închisoare am devenit membru al confreriei.

— Cine conduce organizaţia?

— Nu ştiu. Nu cunoşti niciodată numele şefului. Jur pe capul fetei mele.

— De la cine. Primeşti ordine, instrucţiuni?

— O persoană îmi aduce un mesaj al cărui text cuprinde unele indicaţii care-mi permit să-i verific autenticitatea.

— Îl cunoşti pe Chan Kun?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Când am fost la tine acasă prima dată, ţi-am spus că am

fost trimis de Jeremy Lodge. Am minţit. Ai ghicit?

— Nu. Dar nu era ceva important. Mi s-au trimis numele şi fotografia ta.

— Dacă nu m-aş fi răzgândit în ultima clipă, ce s-ar fi întâmplat?

— Te-aş fi încredinţat unei echipe care te-ar fi preluat.

— Unde?

— La Pulau Pesek.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu.

— Dacă Jama Fotomo e un personaj imaginar, nu văd cum l-aş fi putut întâlni. După părerea mea, după ce-aş fi încăput pe mâna echipei, soarta îmi era pecetluită. Nimeni n-ar mai fi auzit vreodată de mine. Complicii tăi aveau misiunea să mă lichideze. Mă înşel?

— Cred că nu te înşeli. Nu pot să fiu sigur, nu pot să dovedesc nimic, dar cred că nu te înşeli.

— Compatriotul meu, Paul Joannet, nu a ajuns niciodată la Kuala Lumpur. Am dreptate?

— Îl cunoaşteţi pe Paul Joannet? zise chinezul uluit.

— Da.

— L-am dus la Pulau Merimau, asta e tot ce pot să spun. Şi el voia să se întâlnească cu Jama Fotomo.

— De atunci nu a mai dat niciun semn de viaţă.

— Era un om încântător. Îmi pare rău pentru el.

— Câte persoane ai dus în felul ăsta la Jama Fotomo?

— Trei în cursul ultimelor şase luni. Doi americani şi pe Joannet. Erai al patrulea.

— Frumoasă treabă, zise Jules cu un rânjet sinistru. După părerea ta, pentru cine lucrează organizaţia?

— Pentru japonezi. În şase-şapte ani, aproape toate societăţile secrete chinezeşti au fost infiltrate de japonezi. Şi acum japonezii manipulează reţelele după dorinţa lor. Sunt stăpâni pe situaţie. Informatică, robotică, birotică, maşinile lor guvernează planeta.

Jules făcu o mişcare de lehamite. Ştia că Kwong Wah, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să facă nimic ca să-l ajute să rezolve problema.

CAPITOLUL XXV

În timp ce Jules îl punea pe Kwong Wah pe rogojină, în pivniţă, asistenţii lui flecăreau cu Julien Camus, instalaţi în salon, la parterul vilei.

Era o încăpere frumoasă de formă dreptunghiulară, confortabilă', mobilată după moda englezească. Cu câte un pahar de whisky în mână, aşezaţi în fotolii, cei trei bărbaţi aşteptau cu o oarecare teamă rezultatul interogatoriului care avea loc la subsol.

Când Jules îşi făcu apariţia în cameră, toate privirile se îndreptară spre el.

Jules mormăi:

— Kwong Wah a golit sacul Mi-a spus tot ce ştia.

Jean Legay exclamă stupefiat:

— Serios? A făcut mărturisiri? N-aş fi crezut! Eram sigur că mai curând s-ar fi lăsat lichidat decât să vorbească.

— Am avut un argument irezistibil, răspunse Jules. L-am făcut să creadă că i-am răpit fata şi că va fi torturată dacă va refuza să vorbească. A cedat aproape imediat. Din păcate, nu m-am ales cu cine ştie ce.

Julien Camus întrebă:

— Ţi-a dat adresa omului pe care-l căutai, acel Jama Fotomo?

— Nu, răspunse Jules. Tocmai asta e culmea. Jama Fotomo nu e o persoană, Jama Fotomo nu există! E un nume pur imaginar dat unui computer.

Fondane nu-şi putu reţine dezamăgirea.

— La dracu', zise el, în cazul ăsta am rămas cu buzele umflate! Probabil că chinezoiul nu cunoaşte codul care permite identificarea celor care se ascund în spatele combinaţiei ăsteia?

— Nu, se înţelege de la sine, răspunse Jules.

Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, Jules zise:

— După cum spuneai, am rămas cu buzele umflate. Don Quijote se bătea cel puţin cu morile de vânt, noi însă nici măcar nu avem posibilitatea să ne batem cu un computer.

Jean Legay rânji şi zise:

— În lipsă de ceva mai bun, putem să reglăm nişte conturi.

— Adică? întrebă Jules.

— Există cel puţin două persoane care ar trebui pedepsite, două persoane care au încercat să te lichideze: Jeremy Lodge şi Chan Kuan. Ticăloşii ăştia doi ştiau că te trimit la moarte ghidându-te spre Jama Fotomo.

— Cu siguranţă, recunoscu Jules. Kwong Wah a mărturisit că aş fi fost a patra victimă din ultimele şase luni: doi americani, Paul Joannet şi eu.

Legay mormăi:

— A recunoscut asasinarea lui Joannet?

— Da, implicit. Dar nu e chiar atât de simplu. De fapt, Kwong Wah e doar o rotiţă în tot angrenajul. I se indică un client iar el conduce clientul spre cutare sau cutare destinaţie, unde alte echipe preiau victima. Kwong Wah nu a executat niciodată pe nimeni. Nu ştie nici măcar ce se întâmplă cu clienţii lui, dar crede, ca şi mine, că aceşti nefericiţi dispar pentru totdeauna.

Fondane zise:

— Jean are dreptate, trebuie să-i eliminăm pe Jeremy Lodge şi pe Chan Kuan.

Jules nu răspunse. Îşi turnă whisky în pahar, se trânti în fotoliu şi rămase pe gânduri timp de două minute.

În cele din urmă zise:

— Îl putem răzbuna pe compatriotul nostru, aveţi dreptate, dar mi-e teamă ca asta se va întoarce împotriva noastră. Mai întâi, executarea acestor ticăloşi nu ne va aduce absolut nimic. Dimpotrivă, căci vor fi înlocuiţi de alţi ticăloşi pe care îi vom identifica cu mare greutate. Jeremy Lodge şi Chan Kuan sunt reperaţi, asta ar putea să ne folosească. Apoi, dacă intervenim, vom stârni panică în rândul organizaţiei care

lucrează pentru

135

Fotomo, iar şefii acestei organizaţii vor tulbura apele. După părerea mea, nu putem face decât un singur lucru: *să nu ne atingem de nimic.* Să ne facem bagajele şi s-o ştergem uşurel. Pentru că de acum înainte e vorba de o bătălie cu computere, asta depăşeşte nivelul nostru.

Julien Camus zise pe un ton ezitant:

— Ştiu că n-ar trebui să mă bag, dar, pentru că simt un martor din exterior, poate că am distanţarea de situaţie care vouă vă lipseşte ca s-o judecaţi cu seninătate.

Se uită la Jules şi continuă:

— Sunt pe deplin de acord cu soluţia ta. Singurul mod de a nu anula rezultatele pe care le-aţi obţinut până acum, este să vă retrageţi în vârful picioarelor, cu cât mai multă discreţie. Acum e rândul Bătrânului să intre în joc. Puteţi lichida doi tipi, zece ţipi, o sută de tipi – asta nu va schimba nimic.

Jules goli paharul şi aprinse o ţigară.

— S-a hotărât, zise el brusc cu o voce fermă. Ne întoarcem la Paris. Eu voi pleca primul, mâine dimineaţă, şi-mi voi schimba numele şi aspectul pentru că amicii lui Kwong Wah au fotografia mea. Am uitat să vă spun, dar asta ştiu de la chinez. Mâine noapte îi vei da drumul prizonierului. Să-şi rezolve cum poate cu complicii lui întârzierea şi ratarea acţiunii. Dar vă sfătuiesc să fiţi prudenţi. Nu ştim până unde merg informaţiile lor. Poate că am fost văzuţi împreună la *Hilton* sau la *Intercontinental.* Deci, fiţi cu ochii în patru!

Fondane şi Legay erau încruntaţi.

Legay bombăni:

— E totuşi supărător, nu? Ne-am dat atâta osteneală de pomană.

— Nu fiţi defetişti, le zise Jules. Până la urmă, n-am lucrat deloc rău. Nu am îndeplinit cele trei obiective ale misiunii, dar am lămurit povestea cu OFINDEC, l-am localizat pe principalul nostru adversar în această parte de lume şi am demontat mecanismul maşinii lor de război. Nu e chiar atât de rău ca

rezultat. Subliniez că acest caz nu s-a încheiat. Acum e rândul Bătrânului să intre în joc.

136

*

* *

A doua zi, când avionul aterizează la Roissy, Jules îşi zise uşurat: „Uf! Adio Singapore, adio Hong Kong, sper să nu vă revăd prea curând!”

Ieşind din aerogară, cu valiza în mână, avu surpriza (plăcută) să-l zărească pe Jacques Maury, un tânăr coleg de Serviciu, care urmărea cu privirea pasagerii veniţi de la Singapore. S-a apropiat de Maury şi i-a zis:

— Salut, Maury. Pe mine m-aştepţi?

— La naiba! exclamă Maury impresionat. Nu te-am recunoscut. Nu mi s-a spus că ţi-ai schimbat înfăţişarea.

— Oh, nişte ochelari şi o mustaţă! Şi alt paşaport. O simplă măsură de prudenţă pentru facilitarea plecării.

— OK. Vino, maşina mea e în parcare.

*

* *

După un sfert de oră, cei doi agenţi se îndreptau spre Paris în BMW-ul lui Maury. Jules mormăi:

— Nu e deloc cald aici.

— Trei grade în dimineaţa asta.

— La Singapore erau ieri seară treizeci şi două de grade.

— Tranziţia e cam bruscă. Ai noroc dacă nu te alegi cu o răceală!

— Sunt rezistent şi sunt şi obişnuit. Trebuie să înţeleg că mă aşteaptă Bătrânul?

— Da, natural. De asta m-a trimis.

Bătrânul îl aştepta pe Jules în biroul lui. Îl întrebă imediat:

— Ai călătorit bine?

— Perfect.

— Camus m-a anunţat prin telex. Poţi să-mi comunici motivul acestei plecări precipitate?

137

— O să vă povestesc tot…

Timp de mai bine de o oră, Jules relată cu maximum de detalii peripeţiile şederii sale la Hong Kong şi la Singapore. La sfârşit spuse:

— Nici nu poate fi vorba să încercăm vreun contact în zonă. Japonezii controlează totul.

— Da, înţeleg. Ai făcut foarte bine că n-ai prelungit inutil experienţa. Dar, fii liniştit, nu ţi-ai pierdut timpul şi n-ai cheltuit degeaba banii Serviciului. Vom exploata informaţiile aduse, poţi să fii sigur de asta.

— Cum?

— Trebuie să mă gândesc. Te aştept mâine la orele şaisprezece. E bine?

— Perfect.

*

* *

Punctual ca de obicei, Jules se prezentă a doua zi la orele şaisprezece. Bătrânul îi zise imediat:

— Fondane şi Legay sunt bine. Chiar în acest moment se află în avionul care îi aduce la Paris. În ceea ce priveşte problema noastră, mi-a venit o idee. Îţi aminteşti de domnul Huston de la FBI?

— Cum să nu! Povestea de la Miami! Există lucruri care nu se pot uita!

— E vorba de o bătălie pe frontul computerelor.

— Într-adevăr.

— Huston a fost numit director al departamentului informatic al FBI-ului în urmă cu un an. Se află la conducerea unui serviciu al cărui echipament este la fel de formidabil şi de perfecţionat ca cel de la NASA, ca să nu spun mai mult.

— Frumoasă promovare! zise Jules.

— În fond, ăsta e bastonul lui de mareşal. Se apropie de sfârşitul carierei. A apreciat foarte mult colaborarea ta la vremea aceea.

138

— Da, ştiu. Dar asta nu înseamnă mare lucru. Huston e un poliţist şi recunoştinţa unui poliţist nu e niciodată o valoare sigură. La oamenii ăştia, datoria e pe primul plan. Pe bună dreptate.

— Uite ce-ţi propun. Voi cere ministrului nostru tutelar să-ţi aranjeze o întrevedere cu Huston.

— În ce scop?

— Pur şi simplu ca să-l informezi. Nu te prezinţi la el ca să-i ceri ceva, nu-ţi fie teamă. Ai adunat informaţii a căror importanţă nu e de neglijat şi crezi că aceste informaţii l-ar putea interesa.

— Şi ce voi cere în schimb? Pentru că nu se poate altfel. Cei de la FBI sunt bănuitori faţă de bunii samariteni. Dacă nu am niciun interes în afacerea asta, va fi convins că vreau să-l trag pe sfoară.

— Ei bine, să mizăm pe sinceritate, de ce nu? O dată nu se face gaură în cer. Îi vei spune adevărul lui Huston. Şi îi vei cere sfatul. Oricum, nu suntem în măsură să folosim informaţiile pe care le-ai obţinut. Dacă are putinţa să te ajute, poate că o va face.

— Cine ştie? murmură Jules.

CAPITOLUL XXVI

La Washington era şi mai frig ca la Paris. Coborând din taxiul care îl adusese de la aeroport, Jules fu surprins de vântul rece care bătea pe Constitution Avenue, acea mare arteră mărginită de numeroase edificii impozante, din piatră cenuşie, care adăposteau serviciile federale.

Pătrunse în una dintre aceste clădiri, cea a Departamentului Justiţiei. Salută în trecere afişul care ura bun venit vizitatorilor Cartierului General al FBI.

Conform protocolului ritual, fu nevoit să completeze o fişă cu numele, adresa, persoana cu care voia să stea de vorbă şi motivul acestei cereri. După patru minute, un uşier îl conduse pe vizitator la primul etaj unde îl aştepta al doilea uşier care pronunţă cu un ton ceremonios:

— Domnul director vă va primi imediat. Vă rog să mă

urmaţi.

Jules fii dus într-o încăpere mare unde Hustori, în picioare, îl primi cu un zâmbet plin de căldură şi exclamă:

— Ah, chiar dumneata eşti! Mă întrebam dacă nu e vorba de un omonim. Îmi pare bine că te văd, domnule Everett.

Înalt, solid şi cu o faţă voluntară, Huston arăta foarte bine pentru cei şaizeci de ani ai lui.

— Pe legea mea, nu fe-ai schimbat deloc! zise el. Nu ca mine. De când am părăsit serviciul activ, m-am îngrăşat cu douăşpe chile, îţi dai seama!

— Eu văd că eşti în plină formă, răspunse Jules.

— Haide, stai în fotoliul ăsta, îl îndemnă americanul, arătându-i un fotoliu confortabil din piele neagră.

Se instală şi el în alt fotoliu şi zise cu un ton vesel şi amical destul de surprinzător:

— Sper că-mi vei cere să-ţi fac un serviciu şi că voi putea să-ţi dau această satisfacţie. Îţi datorez asta, nu? N-am uitat Miami. Despre ce e vorba?

— Am venit într-adevăr să-ţi cer un serviciu, recunoscu Jules, dar nu ştiu care anume.

— Zău? Ce vrei să spui?

— O să-ţi spun povestea şi vei judeca singur. M-am întors dintr-un turneu în Asia de Sud-Est, Hong Kong şi Singapore. Guvernul francez mi-a încredinţat o misiune mai specială pe care o pot rezuma astfel: industriaşii noştri au ajuns la convingerea că există un baraj ocult care interzice de doi-trei ani vânzarea produselor franţuzeşti în ţările din ASEAN. Şi nu s-au înşelat. La capătul anchetei mele, am descoperit că există într-adevăr o coaliţie ostilă Franţei şi că nu din întâmplare sau în urma unei crize aceste pieţe străine nu ne mai cumpără practic nimic. Investigaţiile mele m-au pus pe urmele unor anumite societăţi secrete chinezeşti care se dedau unor manevre de obstrucţionare pentru un anume Jama Fotomo. În cele din urmă, am aflat că acest Jama Fotomo nu există, că e numele unui computer central care

operează pentru japonezi. Acum care e problema mea. Nu avem aparatura necesară blocării acestui adversar imposibil de prins. Atunci, pentru orice „eventualitate, am întocmit o notă pe care ţi-o voi înmâna. Dacă-mi poţi da sfaturi sau dacă mă poţi ajuta, aş fi foarte bucuros. Dacă nu poţi face nimic, sper că vei putea exploata informaţiile din nota mea. Va fi pentru mine o consolare ştiind că n-am muncit de pomană, că nu mi-am riscat viaţa degeaba.

Huston, cu o expresie severă pe faţă, asculta cu cea mai mare atenţie. Mormăi:

— Adică ţi-ai riscat viaţa în timpul acestei anchete?

— Da. Puţin a lipsit să nu fiu lichidat la Singapore. Am căzut în ghearele unei societăţi secrete chineze. Vei citi toate astea în nota mea. Dar ceea ce mă uimeşte cel mai mult în toată povestea asta, e faptul că japonezii au reuşit să infiltreze majoritatea organizaţiilor chinezeşti ca să le manipuleze în interesul lor. E ceva care mă depăşeşte. Japonezii sunt bogaţi, activi, inteligenţi, e adevărat, toată lumea ştie asta. Dar chinezii sunt nişte oameni subtili, vicleni, perspicace… Cum s-au putut lăsa „înghiţiţi” de japonezi?

— Întrebarea, aşa cum ai formulat-o, conţine şi răspunsul, zise Huston. Chinezii sunt prea subtili, prea vicleni, prea

perspicace ca să se lase păcăliţi. S-au aliat *în mod voluntar* cu japonezii ca să beneficieze de geniul tehnologic al niponilor. Nu sunt fraieri, îţi garantez asta.

— Trebuie să înţeleg £ă cunoşti această pâroblemă?

— Îţi amintesc, dragă prietene, că avem în Florida cea mai numeroasă colonie din lume. Dar, înainte de a continua această convorbire, aş vrea să-ţi fac o declaraţie care are importanţa ei. Suntem deplin convinşi că guvernul japonez nu are nici cea mai mică vină în această stare de lucruri. Reţelele care vă atacă, pe voi europenii, ca şi pe noi, simt *reţele pirat.* Industriile japoneze profită de pe urma lor, nu se poate nega acest lucru, dar acţiunile clandestine ale acestor reţele pirat le aduc totuşi un prejudiciu imens. În Europa, ca şi

la noi, reacţiile au început să se manifeste. Sunt dure şi vor deveni şi mai dure. Japonia îşi dă seama de pericolul la care o expun acţiunile acestor clandestini şi doreşte foarte mult să-i neutralizeze. Aici la noi, în urmă cu nouă zile, a avut loc o conferinţă cu delegaţii din MITI, JETRO, persoane de la STA şi doi trimişi din partea celor de la Sogo Shosha1. Te pot asigura că lucrurile vor evolua într-un sens care ne va fi favorabil, nouă şi Occidentului.

— Sper că aşa va fi, zise Jules.

Scoase din buzunar patru foi de hârtie prinse cu o agrafă şi i le întinse lui Huston.

— Iată nota despre care vorbeam adineauri. Este o recapitulare exhaustivă a tuturor informaţiilor pe care le-am putut aduna în cursul misiunii mele. Dacă vrei să arunci o privire şi să-mi spui ce crezi…

Huston citi nota.

Pe măsură ce citea, îşi exprima părerea mormăind:

— Foarte interesant… Pasionant…

La sfârşit, americanul se uită la Jules şi murmură:

— Nota asta e o mină de aur. Nu ţi-ai pierdut timpul la Hong Kong şi în Singapore! Ştiam că eşti un as în meserie, dar

1 MITI (Ministerul Comerţului şi Industriei din Japonia); JETRO (Organism japonez de ajutor pentru exportatori); STA (Agenţia de Ştiinţă şi Tehnică japoneză); SOGO SHOSHA (Societatea Generală a Comerţului din Japonia) (n.a.).

recunosc că de data asta ai făcut o treabă remarcabilă. Pot să păstrez acest document?

— Da, bineînţeles. De-asta am venit, ca să ţi-l dau.

— În fond, e un cadou? zise ironic americanul.

* «*»

— Da, dacă vrei. De fapt, e mai ales o dovadă de încredere. Singura mea dorinţă ar fi să poţi exploata informaţiile din această notă.

— Poţi conta pe mine. Pot să aduc această notă la

cunoştinţa serviciului meu?

— Hotărârea îţi aparţine. Nota nu e semnată, ceea ce înseamnă că are un caracter confidenţial.

— Confidenţă pentru confidenţă, o să-ţi arăt ceva. Îmi dai voie?

Se ridică, se apropie de birou şi apăsă pe o clapă a interfonului.

— Herbie? Adu-mi, te rog, dosarul KOBA.

— Imediat.

Huston îi zise lui Jules:

— Ţi-l voi prezenta pe şeful secţiei ASIA din cadrul FBI-ului.

În birou îşi făcu apariţia un tip mic de statură de vreo patruzeci de ani, cu tenul palid, cu părul negru ca smoala, cu ochii uşor oblici. Huston făcu prezentările:

— Domnul Everett, de la Paris. Herbie Kimehol…

Apoi Huston se adresă colaboratorului său:

— Cred că nu trebuie să mai tragem speranţă că îi vom mai vedea vreodată pe Lewis Kreft şi pe Bert Bassel. Uite, citeşte nota asta, vei înţelege. Probabil că au fost lichidaţi la Singapore, exact cum era să i se întâmple şi domnului Everett.

— De asta mă temeam şi eu, zise eurasiaticul. Iată dosarul KOBA.

Huston se aşeză în fotoliu, deschise dosarul şi scoase un grafic pe c; ire i-l întinse francezului explicându-i:

— Suntem pe cale de a stabili ultimele detalii ale unei operaţiuni de mare anvergură care va fi declanşată peste câteva zile. E vorba de o operaţiune de curăţire. Deocamdată, după cum poţi constata pe acest grafic, avem în colimator unsprezece

suspecţi. Aceşti oameni se vor afla curând la închisoare. Executarea acestei operaţiuni a fost încredinţată Direcţiei Vămilor pentru motive lesne de ghicit. FBI-ul trebuie să nu se amestece în această operaţiune.

— Printre suspecţii voştri sunt doar şase chinezi, zise Jules.

— Într-adevăr. Ceilalţi cinci sunt americani. Cumpăraţi de o societate chineză care se numeşte „Fiii lui Koba”. Această reţea pirat a reuşit să pună la cale o combinaţie gigantică ca să exporte clandestin în China materiale cu o tehnologie înaltă în scopuri militare. În special dispozitive pentru ghidarea rachetelor, pentru bruiajul radarelor, pentru sistemele de supraveghere electronică etc. În total, s-a ajuns în acest moment la o cifră de un miliard de dolari! Aceste exporturi ilegale presupun multe complicităţi. În povestea asta, chinezii au făcut apel la specialiştii japonezi în informatică. Şi Hong Kong-ul e amestecat în aceeaşi măsură ca şi Singapore. Pot să spun că nota asta a venit la ţanc.

— Îmi pare foarte bine.

— Oricum, te voi ţine la curent cu evoluţia situaţiei. Dar, îţi repet, lucrurile se vor schimba. Îţi promit că Franţa nu va avea de ce se plânge.

*

* *

O săptămână mai târziu, la Paris, Bătrânul îl convocă pe Jules ca să-i arate o serie de articole apărute în presă în cursul zilelor precedente.

Singapore comandă douăzeci şi două de elicoptere Franţei.

Autorităţile japoneze anunţă crearea unui nou dispozitiv de deschidere a pieţei sale pentru partenerii europeni.

În timp ce Jules citea tăieturile din ziare, Bătrânul comenta:

— Tu ai semănat şi Franţa va aduna recolta. E un început încă modest, dar e doar un început.